I

(Lagstiftningsakter)

FÖRORDNINGAR

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) 2023/1542

av den 12 juli 2023

om batterier och förbrukade batterier, om ändring av direktiv 2008/98/EG och förordning (EU) 2019/1020 och om upphävande av direktiv 2006/66/EG

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114, och artikel 192.1 såvitt avser artiklarna 54–76 i denna förordning,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ([1]),

efter att ha hört Regionkommittén,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ([2]), och

av följande skäl:

(1) Kommissions meddelade av den 11 december 2019 om den europeiska gröna given (*den europeiska gröna given*) är Europas tillväxtstrategi, vars syfte är att ställa om unionen till ett rättvist och välmående samhälle med en modern, resurseffektiv och konkurrenskraftig ekonomi, där det 2050 inte längre förekommer några nettoutsläpp av växthusgaser och där den ekonomiska tillväxten har frikopplats från resursförbrukningen. En övergång från användning av fossila bränslen i fordon till elektromobilitet är en av förutsättningarna för att uppnå klimatneutralitetsmålet 2050. För att unionens produktpolitik ska kunna bidra till att minska koldioxidutsläppen på global nivå måste det säkerställas att produkter som saluförs och säljs i unionen produceras av hållbara råmaterial och tillverkas på ett hållbart sätt.

(2) Batterier är därför en viktig strömkälla och en av de viktigaste möjliggörande faktorerna för hållbar utveckling, grön rörlighet, ren energi och klimatneutralitet. Efterfrågan på batterier förväntas öka snabbt under de kommande åren, särskilt för elfordon och lätta transportmedel som använder batterier för framdrivning, vilket gör marknaden för batterier allt mer strategiskt viktig på global nivå. Den vetenskapliga och tekniska utvecklingen på området batteriteknik kommer att fortsätta. Med tanke på batteriers strategiska betydelse och för att skapa rättssäkerhet för alla berörda aktörer och för att motverka diskriminering, handelshinder och snedvridningar på marknaden för batterier, är det nödvändigt att fastställa regler om hållbarhet, prestanda, säkerhet, insamling, återvinning och andra livscykeln för batterier, samt om information om batterier till slutanvändare och ekonomiska aktörer. Det är nödvändigt att skapa ett harmoniserat regelverk för hantering av hela livscykeln för batterier som släpps ut på marknaden i unionen.

([1]) EUT C 220, 9.6.2021, s. 128.
([2]) Europaparlamentets ståndpunkt av den 14 juni 2023 (ännu inte offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 28 juni 2023.

(3) Det är också nödvändigt att uppdatera unionsrätten om hantering av förbrukade batterier och att vidta åtgärder för att skydda miljön och människors hälsa genom att förebygga eller minska de negativa effekterna av generering och hantering av avfall, minska resursanvändningens effekter och förbättra resurseffektiviteten. Sådana åtgärder är avgörande för omställningen till en cirkulär och klimatneutral ekonomi och en giftfri miljö samt för unionens långsiktiga konkurrenskraft och strategiska oberoende. De kan skapa viktiga ekonomiska möjligheter, öka synergierna mellan den cirkulära ekonomin och politiken på området för energi, klimat, transport, industri och forskning samt skydda miljön och minska växthusgasutsläppen.

(4) Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/66/EG ([3]) har resulterat i en förbättring av batteriers miljöprestanda och vissa gemensamma regler och skyldigheter för ekonomiska aktörer, särskilt genom de harmoniserade reglerna för tungmetallinnehåll och märkning av batterier samt reglerna och målen för hanteringen av alla förbrukade batterier, baserat på utökat producentansvar.

(5) I kommissionens rapporter om genomförandet, effekterna och utvärderingen av direktiv 2006/66/EG som lades fram 2019 framhålls inte bara vad som uppnåtts utan även vilka begränsningar som direktivet har, särskilt mot bakgrund av att kontexten har ändrats i grunden och batterier har blivit strategiskt viktiga och användningen av dem har ökat.

(6) Kommissionens meddelande av den 17 maj 2018, *Europa på väg – Hållbar mobilitet i EU: säker, uppkopplad och ren*, innehåller den strategiska handlingsplanen om batterier. I den handlingsplanen fastställs åtgärder för att stödja uppbyggnaden av en värdekedja för batterier i Europa, som omfattar utvinning, hållbar anskaffning och bearbetning av råmaterial, hållbara batterimaterial, celltillverkning samt återanvändning och materialåtervinning av batterier.

(7) I den europeiska gröna given bekräftade kommissionen sitt åtagande att genomföra den strategiska handlingsplanen om batterier och angav att den skulle föreslå lagstiftning för att säkerställa en säker, cirkulär och hållbar värdekedja för alla batterier, inbegripet för att försörja den växande marknaden för elfordon.

(8) I sina slutsatser av den 4 oktober 2019, *Ökad cirkularitet – övergången till ett hållbart samhälle*, efterlyste rådet bland annat en konsekvent politik till stöd för utvecklingen av teknik som förbättrar batteriernas hållbarhet och cirkularitet i samband med övergången till elektromobilitet. Dessutom efterlyste rådet en brådskande översyn av direktiv 2006/66/EG, som bör inbegripa allt relevant batterimaterial och särskilt inriktas på specifika krav för litium och kobolt samt på en mekanism som gör det möjligt att anpassa det direktivet till framtida förändringar i batteriteknik.

(9) I kommissionens meddelande av den 11 mars 2020, *En ny handlingsplan för den cirkulära ekonomin – För ett renare och mer konkurrenskraftigt Europa*, anges att förslaget till ett nytt regelverk för batterier kommer att omfatta regler för återvunnet innehåll och åtgärder för att förbättra insamlings- och materialåtervinningsgraden för alla batterier, i syfte att säkerställa att värdefulla material återvinns och tillhandahålla vägledning för konsumenterna, och ta itu med en eventuell utfasning av icke-laddningsbara batterier i de fall där det finns alternativ. Vidare anges det att kraven på hållbarhet och öppenhet kommer att beaktas, med hänsyn tagen till batteritillverkningens koldioxidavtryck, etisk anskaffning av råmaterial och försörjningstrygghet för att underlätta återanvändning, ändamålsändring (*repurposing*) och materialåtervinning av batterier.

(10) För att säkerställa att åtgärderna omfattar hela livscykeln för alla batterier som släpps ut på unionsmarknaden krävs det att det införs harmoniserade produkt- och saluföringskrav, inbegripet förfaranden för bedömning av överensstämmelse, samt krav för att hantera det stadium då batterierna är förbrukade. Det är nödvändigt att fastställa krav för det stadium då batterierna är förbrukade för att ta itu med batteriernas miljöpåverkan och i synnerhet för att stödja skapandet av återvinningsmarknader för batterier och marknader för sekundära råmaterial från förbrukade batterier. I syfte att göra det möjligt att uppnå de planerade målen om att låta batteriers hela livscykel omfattas av ett enda rättsligt instrument, samtidigt som handelshinder och snedvridning av konkurrensen undviks och den inre marknadens integritet skyddas, bör de regler i vilka kraven för batterier fastställs tillämpas på ett enhetligt sätt för alla ekonomiska aktörer i hela unionen och det bör inte finnas något utrymme för skillnader i genomförande mellan olika medlemsstater. Direktiv 2006/66/EG bör därför ersättas med en förordning.

([3]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/66/EG av den 6 september 2006 om batterier och ackumulatorer och förbrukade batterier och ackumulatorer och om upphävande av direktiv 91/157/EEG (EUT L 266, 26.9.2006, s. 1).

(11) Denna förordning bör tillämpas på alla kategorier av batterier som släpps ut på marknaden eller tas i bruk inom unionen, oavsett om de har producerats i unionen eller importerats. Den bör tillämpas oavsett om ett batteri ingår i apparater, lätta transportmedel eller andra fordon eller på annat sätt tillförts produkter eller om ett batteri är släppt ut på marknaden eller tas i bruk inom unionen separat. Denna förordning bör tillämpas oavsett om ett batteri har utformats särskilt för en viss produkt eller om det är avsett för allmän användning och oavsett om det ingår i en produkt eller levereras tillsammans med eller separat från den produkt i vilken det är avsett att användas. Utsläppande på marknaden anses äga rum när batteriet för första gången tillhandahålls på unionsmarknaden, genom att tillhandahållas av tillverkaren eller importören för distribution, förbrukning eller användning inom ramen för kommersiell verksamhet, mot betalning eller kostnadsfritt. Batterier som har placerats i lager i unionen av distributörer, inbegripet återförsäljare, grossister och försäljningsenheter hos tillverkare, före den dag då de relevanta kraven i denna förordning börjar tillämpas, behöver således inte uppfylla dessa krav.

(12) Denna förordning bör förebygga och minska batteriers negativa miljöpåverkan och säkerställa en säker och hållbar batterivärdekedja för alla batterier, med beaktande av exempelvis batteritillverkningens koldioxidavtryck, etisk anskaffning av råmaterial och försörjningstrygghet samt underlätta återanvändning, ändamålsändring och återvinning. Den bör syfta till att förbättra miljöprestanda hos batterier och hos den verksamhet som bedrivs av alla aktörer som är involverade under batteriers livscykel, såsom producenter, distributörer och slutanvändare, särskilt de aktörer som är direkt inblandade i behandling och återvinning av förbrukade batterier. Sådana åtgärder kommer att bidra till att säkerställa övergången till en cirkulär ekonomi och unionens långsiktiga konkurrenskraft och bör bidra till att den inre marknaden fungerar effektivt, samtidigt som en hög miljöskyddsnivå beaktas. Denna förordning bör också sträva efter att förebygga och minska de negativa effekterna av generering och hantering av förbrukade batterier på människors hälsa och miljön, och den bör syfta till att minska resursanvändningen och främja den praktiska tillämpningen av avfallshierarkin. För att förhindra skillnader som hämmar den fria rörligheten för batterier genom att fastställa enhetliga skyldigheter och krav för hela den inre marknaden är artikel 114 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) därför den lämpliga rättsliga grunden för denna förordning. I den mån denna förordning innehåller särskilda regler om hantering av förbrukade batterier är den lämpliga rättsliga grunden, med avseende på dessa särskilda regler, artikel 192.1 i EUF-fördraget.

(13) Produkter som släpps ut på marknaden som batteripack, dvs. batterier eller grupper av celler som är sammankopplade eller inkapslade i ett yttre hölje och som utgör en komplett enhet som är färdig för användning av slutanvändare eller i tillämpningar och som inte är avsedd att brytas upp eller öppnas av slutanvändaren, och som överensstämmer med definitionen av batterier, eller battericeller som överensstämmer med definitionen av batterier, bör omfattas av de krav som gäller för batterier.

(14) Batterier som slutanvändaren kan göra färdiga för användning med allmänt tillgängliga verktyg i en gör-det-själv-sats bör betraktas som batterier vid tillämpningen av denna förordning. Den ekonomiska aktör som släpper ut sådana gör-det-själv-satser på marknaden bör omfattas av denna förordning.

(15) Inom denna förordnings breda tillämpningsområde är det lämpligt att skilja mellan olika kategorier av batterier beroende på deras utformning och användning, oberoende av deras batteris kemiska sammansättning. Uppdelningen i bärbara batterier, å ena sidan, och industribatterier och bilbatterier å andra sidan, enligt direktiv 2006/66/EG, bör vidareutvecklas för att bättre återspegla den nya utvecklingen när det gäller användningen av batterier. Batterier som används för framdrivning i elfordon, och som enligt direktiv 2006/66/EG tillhör kategorin industribatterier, utgör en stor och växande del av marknaden på grund av den snabba ökningen av elfordon för vägtransporter. Det är därför lämpligt att klassificera batterier som används för framdrivning av vägfordon i en ny separat kategori, dvs. elfordonsbatterier. Batterier som används för framdrivning av lätta transportmedel, såsom elcyklar och elskotrar, klassificerades inte som en separat kategori av batterier enligt direktiv 2006/66/EG Sådana batterier utgör emellertid en betydande del av marknaden på grund av deras ökande användning inom hållbar rörlighet i städer. Det är därför lämpligt att klassificera dessa batterier som en ny separat kategori av batterier, nämligen batterier för lätta transportmedel. Kategorin industribatterier enligt denna förordning kommer även fortsättningsvis att omfatta batterier för framdrivning av andra transportmedel, inbegripet för järnvägs-, vattenvägs- och lufttransport eller för maskiner som inte är avsedda att användas på väg. Kategorin industribatterier omfattar en bred grupp batterier som är avsedda för industriell verksamhet, kommunikationsinfrastruktur, jordbruksverksamhet och produktion och distribution av elektrisk energi. Batterier som är avsedda för industriell användning efter att ha varit föremål för förberedelse för ändamålsändring eller ändamålsändring, även om de ursprungligen var avsedda för en annan användning, bör betraktas som industribatterier enligt denna förordning. Utöver de batterier som ingår i denna icke-uttömmande förteckning med exempel bör alla batterier med en vikt över 5 kg som inte omfattas av någon annan kategori enligt denna förordning anses vara industribatterier. Batterier som används för energilagring i privata miljöer eller i hemmiljöer bör betraktas som industribatterier vid tillämpningen av denna förordning. Batterier för framdrivning av hjulförsedda fordon som betraktas som

leksaker i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/48/EG ([4]) bör, vid tillämpningen av denna förordning, inte betraktas som batterier för lätta transportmedel, utan som bärbara batterier.

(16) Efter att ha släppts ut på marknaden eller tagits i bruk inom unionen för första gången kan ett batteri bli föremål för återanvändning, ändamålsändring, återtillverkning, förberedelse för återanvändning eller förberedelse för ändamålsändring. Vid tillämpningen av denna förordning, och i enlighet med unionens ram för produktreglering, anses ett begagnat batteri, dvs. ett batteri som har varit föremål för återanvändning, redan ha släppts ut på marknaden när det först tillhandahölls på marknaden för användning eller distribution. Omvänt anses batterier som har varit föremål för förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring, ändamålsändring eller återtillverkning ha släppts ut på marknaden på nytt och bör därför uppfylla kraven i denna förordning. I enlighet med unionens ram för produktreglering anses dessutom ett begagnat batteri som importeras från ett tredjeland släppas ut på marknaden när det förs in i unionen för första gången. Ett batteri som har varit föremål för återanvändning, ändamålsändring, återtillverkning, förberedelse för återanvändning eller förberedelse för ändamålsändring och som importeras från ett tredjeland bör därför uppfylla kraven i denna förordning.

(17) Återtillverkning omfattar en rad olika tekniska åtgärder som kan utföras på batterier eller förbrukade batterier. Återtillverkning av förbrukade batterier kan anses vara förberedelse för återanvändning eller förberedelse för ändamålsändring. Därför är det inte nödvändigt att i denna förordning föreskriva en särskild ordning för återtillverkning av förbrukade batterier som skiljer sig från ordningen för förberedelse för återanvändning eller förberedelse för ändamålsändring av förbrukade batterier. Återtillverkning av begagnade batterier har till syfte att återställa batteriets ursprungliga prestanda. I denna mening kan återtillverkning ses som ett extremt fall av återanvändning som innebär demontering och utvärdering av batteriets celler och moduler och ersättning av en viss mängd av dessa celler och moduler. För att skilja mellan återtillverkning och ren återanvändning bör återställandet av batterikapaciteten till minst 90 % av den ursprungliga nominella batterikapaciteten anses vara återtillverkning och kräva tillämpning av en särskild ordning.

(18) Om slutanvändaren är en konsument och batteriet har varit föremål för förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring, ändamålsändring eller återtillverkning, bör batteriet omfattas av ett köpeavtal som uppfyller kraven i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/771 ([5]). Kraven i det direktivet omfattar bland annat produktens avtalsenlighet, säljarens ansvar, inbegripet möjligheten till en kortare ansvarsperiod eller preskriptionsfrist, bevisbörda, avhjälpande åtgärder vid bristande avtalsenlighet, reparation eller utbyte av varorna samt garantier.

(19) Batterier bör utformas och tillverkas på ett sådant sätt att deras prestanda, hållbarhet och säkerhet optimeras och deras miljöpåverkan minimeras. Det är lämpligt att fastställa särskilda hållbarhetskrav för laddningsbara industribatterier med en kapacitet på över 2 kWh, batterier för lätta transportmedel och elfordonsbatterier, eftersom sådana batterier utgör det marknadssegment som förväntas öka mest under de kommande åren.

(20) När det gäller säkerheten hos elfordonsbatterier och batterier för startmotor, belysning och tändsystem (startbatterier) kräver den fortsatta giltigheten för EU-typgodkännandet av fordon i kategorierna M, N och O i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/858 ([6]) att alla batterier som har reparerats eller bytts ut fortsätter att uppfylla de tillämpliga säkerhetskraven. Om säkerhetsdetaljerna har ändrats krävs ytterligare inspektioner eller provningar för att kontrollera fortsatt överensstämmelse med de krav som ligger till grund för det befintliga EU-typgodkännandet.

([4]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/48/EG av den 18 juni 2009 om leksakers säkerhet (EUT L 170, 30.6.2009, s. 1).
([5]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/771 av den 20 maj 2019 om vissa aspekter på avtal om försäljning av varor, om ändring av förordning (EU) 2017/2394 och direktiv 2009/22/EG samt om upphävande av direktiv 1999/44/EG (EUT L 136, 22.5.2019, s. 28).
([6]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/858 av den 30 maj 2018 om godkännande av och marknadskontroll över motorfordon och släpfordon till dessa fordon samt av system, komponenter och separata tekniska enheter som är avsedda för sådana fordon, om ändring av förordningarna (EG) nr 715/2007 och (EG) nr 595/2009 samt om upphävande av direktiv 2007/46/EG (EUT L 151, 14.6.2018, s. 1).

(21) I linje med kommissionens meddelande av den 12 maj 2021, *Vägen till en frisk planet för alla – EU:s handlingsplan: Med sikte på nollföroreningen av luft, vatten och mark*, bör unionens politik bygga på principen att förebyggande åtgärder bör vidtas vid källan. I sitt meddelande av den 14 oktober 2020, *Kemikaliestrategi för hållbarhet – På väg mot en giftfri miljö*, (*kemikaliestrategin för hållbarhet*) understryker kommissionen att Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1907/2006 ([7]) och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1272/2008 ([8]) bör stärkas som unionens hörnstenar i regleringen av kemikalier i unionen och att de bör kompletteras med konsekventa strategier för bedömning och hantering av kemikalier i befintlig sektorsspecifik lagstiftning. Användningen av farliga ämnen i batterier bör därför främst begränsas vid källan för att skydda människors hälsa och miljön och för att hantera förekomsten av sådana ämnen i avfall. Den här förordningen bör komplettera förordning (EG) nr 1907/2006 och förordning (EG) nr 1272/2008 och göra det möjligt att anta riskhanteringsåtgärder för ämnen vilka omfattar avfallsfasen.

(22) Utöver de begränsningar som anges i bilaga XVII till förordning (EG) nr 1907/2006 är det lämpligt att fastställa begränsningar för förekomst av kvicksilver, kadmium och bly i vissa batterikategorier. Batterier som används i fordon som omfattas av ett undantag enligt bilaga II till Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/53/EG ([9]) bör undantas från kadmiumförbudet. Med tanke på ytterligare begränsningar av ämnen som finns i batterier eller används vid deras tillverkning är det lämpligt att kartlägga ämnen som inger betänkligheter, som i kemikaliestrategin för hållbarhet definieras som ämnen med kronisk effekt på människors hälsa eller miljön, såsom ämnen i kandidatförteckningen för eventuellt upptagande i bilaga XIV till förordning (EG) nr 1907/2006 och i bilaga VI till förordning (EG) nr 1272/2008, men även sådana som hindrar materialåtervinning av säkra sekundära råmaterial av hög kvalitet, inom ramen för den ämnesutvärdering som planeras i den gemensamma handlingsplanen för utvärdering av Reach som offentliggjorts på webbplatsen för Europeiska kemikaliemyndigheten, inrättad enligt förordning (EG) nr 1907/2006 (*kemikaliemyndigheten*).

(23) I syfte att säkerställa att ämnen som utgör en oacceptabel risk för människors hälsa eller för miljön när de används i batterier eller förekommer i förbrukade batterier kan hanteras på vederbörligt sätt, bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen i syfte att ändra begränsningarna av ämnen i batterier.

(24) Bedömningsförfarandet för att anta nya begränsningar och för att ändra nuvarande begränsningar av ämnen i batterier och förbrukade batterier bör anpassas helt och hållet till förordning (EG) nr 1907/2006. I syfte att säkerställa ett effektivt beslutsfattande och en god samordning och förvaltning av de relevanta tekniska, vetenskapliga och administrativa aspekterna av den här förordningen börkemikaliemyndigheten ges specifika uppgifter med avseende på utvärderingen av risker med ämnen i samband med tillverkning och användning av batterier, såväl som de risker som kan uppstå efter det att batterierna är förbrukade, samt med avseende på utvärdering av samhällsekonomiska faktorer och analys av alternativ, i enlighet med relevant vägledning från kemikaliemyndigheten. Följaktligen bör kemikaliemyndighetens riskbedömningskommitté och kommittén för samhällsekonomisk analys underlätta utförandet av vissa av de uppgifter som åläggs kemikaliemyndigheten genom den här förordningen.

(25) För att säkerställa att den här förordningen är förenlig med eventuella framtida ändringar av förordning (EG) nr 1907/2006 eller av annan framtida unionsrätt om hållbarhetskriterier för farliga ämnen och kemikalier bör kommissionen bedöma om det krävs en ändring av artiklarna 6, 86, 87 och 88 i den här förordningen. När så är lämpligt bör kommissionen föreslå ändringar av den här förordningen i en framtida förordning om ändring av förordning (EG) nr 1907/2006 eller i annan framtida unionsrätt om hållbarhetskriterier för farliga ämnen och kemikalier.

(26) För att främja en hållbar europeisk ekonomisk modell bör kommissionen, när så är lämpligt, föreslå ändringar av de bestämmelser i denna förordning som reglerar begränsningarna av ämnen i batterier och förbrukade batterier, inbegripet införande av ett exportförbud för batterier som inte uppfyller dessa begränsningar.

([7]) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1907/2006 av den 18 december 2006 om registrering, utvärdering, godkännande och begränsning av kemikalier (Reach), inrättande av en europeisk kemikaliemyndighet, ändring av direktiv 1999/45/EG och upphävande av rådets förordning (EEG) nr 793/93 och kommissionens förordning (EG) nr 1488/94 samt rådets direktiv 76/769/EEG och kommissionens direktiv 91/155/EEG, 93/67/EEG, 93/105/EG och 2000/21/EG (EUT L 396, 30.12.2006, s. 1).

([8]) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1272/2008 av den 16 december 2008 om klassificering, märkning och förpackning av ämnen och blandningar, ändring och upphävande av direktiven 67/548/EEG och 1999/45/EG samt ändring av förordning (EG) nr 1907/2006 (EUT L 353, 31.12.2008, s. 1).

([9]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/53/EG av den 18 september 2000 om uttjänta fordon (EGT L 269, 21.10.2000, s. 34).

(27) Den väntade massiva användningen av batterier inom sektorer som mobilitet och energilagring bör minska koldioxidutsläppen. För att maximera denna potential är det dock nödvändigt att batteriernas totala livscykel har ett lågt koldioxidavtryck. Enligt reglerna för produktkategoriers miljöavtryck för högspecifika laddningsbara batterier för mobila tillämpningar är klimatförändringarna den näst viktigaste kategorin för batteriers påverkan, efter gruvdrift och användningen av mineraler och metaller. Laddningsbara industribatterier med en kapacitet på över 2 kWh, batterier för lätta transportmedel och elfordonsbatterier som släpps ut på unionsmarknaden bör därför åtföljas av en deklaration om koldioxidavtryck. Harmoniserade tekniska regler för beräkning av koldioxidavtrycket för alla laddningsbara industribatterier med en kapacitet på över 2 kWh, batterier för lätta transportmedel och elfordonsbatterier som släpps ut på unionsmarknaden är en förutsättning för att kunna införa ett krav på en deklaration om koldioxidavtryck och därefter fastställa prestandaklasser för koldioxidavtryck med hjälp av vilka det blir möjligt att identifiera vilka batterier som totalt sett har lägre koldioxidavtryck. Informationskrav och tydliga märkningskrav för batteriers koldioxidavtryck förväntas inte i sig leda till den beteendeförändring som krävs för att säkerställa att unionens mål att fasa ut fossila bränslen i sektorerna för mobilitet och energilagring, i linje med de internationellt överenskomna klimatförändringsmålen, kan uppnås. Det bör därför införas högsta tröskelvärden för koldioxidutsläpp, på grundval av en särskild konsekvensbedömning för att fastställa dessa värden. När kommissionen föreslår en nivå för tröskelvärdet för maximalt koldioxidavtryck bör den bland annat ta hänsyn till hur koldioxidavtrycksvärdena fördelas mellan de batterier som finns på marknaden, hur stora framsteg som har gjorts med att minska koldioxidavtrycket från batterier som släpps ut på unionsmarknaden och hur åtgärden faktiskt har bidragit och potentiellt kan bidra till unionens mål om hållbar rörlighet och klimatneutralitet senast 2050. För att skapa insyn vad gäller batteriernas koldioxidavtryck och styra unionsmarknaden mot batterier med lägre koldioxidutsläpp, oavsett var de tillverkas, är det motiverat med en gradvis och kumulativ höjning av kraven vad gäller koldioxidavtryck. Som ett resultat av dessa krav kommer de minskade koldioxidutsläppen under batteriernas livscykel att bidra till unionens klimatmål, särskilt målet att uppnå klimatneutralitet senast 2050. Detta skulle också kunna bidra till annan politik på unionsnivå och nationell nivå, genom incitament och miljöanpassad offentlig upphandling, i syfte att främja produktion av batterier med mindre miljöpåverkan.

(28) De högsta tröskelvärdena för koldioxidavtryck under hela livscykeln bör vara framtidssäkrade. Vid antagandet av en delegerad akt som fastställer det högsta tröskelvärdet för koldioxidavtrycket under hela livscykeln bör kommissionen därför ta hänsyn till bästa tillgängliga tillverknings- och produktionsprocesser och säkerställa att de tekniska kriterier som den väljer stämmer överens med målet i denna förordning om att säkerställa att de batterier som släpps ut på unionsmarknaden garanterar en hög skyddsnivå för människors hälsa och säkerhet samt egendom och miljön.

(29) Vissa ämnen som ingår i batterier, som kobolt, bly, litium eller nickel, utvinns ur knappa resurser som inte finns lätt tillgängliga i unionen, och vissa betraktas av kommissionen som råmaterial av avgörande betydelse. I linje med kommissionens meddelande av den 5 maj 2021, *Uppdatering av industristrategin 2020: en starkare inre marknad för EU:s återhämtning*, behöver unionen stärka sitt strategiska oberoende och sin motståndskraft inför potentiella försörjningsavbrott på grund av hälsokriser och andra kriser. Förbättrad cirkularitet och resurseffektivitet, genom ökad materialåtervinning och återvinning av dessa råmaterial kommer att bidra till uppnåendet av det målet.

(30) En ökad användning av återvunna råmaterial skulle ytterligare stödja utvecklingen av den cirkulära ekonomin och möjliggöra en mer resurseffektiv användning av råmaterial, samtidigt som unionens beroende av råmaterial från tredjeländer minskar. När det gäller batterier är detta särskilt relevant för kobolt, bly, litium och nickel. Det är därför nödvändigt att främja återvinningen av sådant material från avfall genom att fastställa ett krav på vilken andel återvunnet material som bör ingå i batterier som innehåller kobolt, bly, litium och nickel som aktiva material. I denna förordning bör det därför fastställas obligatoriska mål för återvunnet innehåll av kobolt, bly, litium och nickel, som bör uppnås senast 2031. För kobolt, litium och nickel bör höjda mål fastställas senast 2036. Alla mål bör ta hänsyn till tillgången på avfall från vilket sådana material kan återvinnas, den tekniska genomförbarheten för de berörda återvinnings- och tillverkningsprocesserna, samt den tid som ekonomiska aktörer behöver för att anpassa sina leverans- och tillverkningsprocesser. Innan de obligatoriska målen blir tillämpliga bör därför kravet avseende återvunnet innehåll begränsas till offentliggörande av information om återvunnet innehåll. Avfall från batteritillverkning kommer sannolikt att vara den huvudsakliga källan till sekundära råmaterial för batteritillverkning på grund av produktionsökningen av batterier och bör omfattas av samma materialåtervinningsprocesser som konsumtionsavfall. Därför bör batteritillverkningsavfall räknas som en del av målen för återvunnet innehåll i syfte att påskynda utvecklingen av den nödvändiga infrastrukturen för återvinning. Biprodukter från batteritillverkning som återanvänds i produktionsprocessen, såsom tillverkningsskrot, utgör dock inte avfall och bör därför inte räknas som en del av målen för återvunnet innehåll.

(31) I syfte att ta hänsyn till risken för bristande försörjning av kobolt, bly, litium och nickel och för att bedöma dessa råmaterials tillgänglighet bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen med avseende på att ändra målen för minimiandelen återvunnet innehåll av kobolt, bly, litium eller nickel i aktiva material i batterier.

(32) I syfte att ta hänsyn till sådana ändringar i batteriteknik som påverkar vilka typer av material som går att återvinna bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen för att komplettera denna förordning genom att inkludera ytterligare råmaterial och tillhörande mål i förteckningen över minimiandel återvunnet innehåll i aktiva material i batterier.

(33) I syfte att säkerställa att beräkningen och kontrollen av procentandelen av kobolt, bly, litium och nickel som återvunnits är tillförlitliga och pålitliga samt säkerställa att det är större rättssäkerhet bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen för att komplettera denna förordning genom att fastställa metodiken för beräkningen och kontrollen av procentandelen kobolt, bly, litium eller nickel som ingår i aktiva material och som återvunnits från batteritillverkningsavfall eller konsumtionsavfall, och procentandelen bly som ingår i batteriet och som återvunnits från avfall samt för formatet för den tekniska dokumentationen av dessa procentandelar per batterimodell och per tillverkningsanläggning. Återanvändning av material från omarbetning, omslipning eller skrot som genererats i batteritillverkningsprocessen, och som kan återvinnas inom samma process som genererat materialet, bör undantas från den metoden.

(34) De batterier som släpps ut på unionsmarknaden bör vara hållbara och ha hög prestanda. Det är därför nödvändigt att fastställa prestanda- och hållbarhetsparametrar för bärbara batterier för allmänt bruk och för laddningsbara industribatterier, batterier för lätta transportmedel och elfordonsbatterier. När det gäller elfordonsbatterier har Uneces informella arbetsgrupp för elfordon och miljö utarbetat hållbarhetskrav för fordon, som ska tillämpas i unionen genom en framtida förordning om typgodkännande av motorfordon och motorer samt av system, komponenter och separata tekniska enheter som är avsedda för sådana fordon, med avseende på utsläpp och batteriers hållbarhet (Euro 7) (*Euro 7-förordningen*). Därför bör det i den här förordningen endast fastställas informationskrav för elfordonsbatteriers prestanda och hållbarhet. Å andra sidan, när det gäller batterier för energilagring, anses de befintliga mätmetoder som används för att prova batteriers prestanda och hållbarhet inte vara tillräckligt exakta och representativa för att möjliggöra införandet av minimikrav. Införandet av minimikrav för dessa batteriers prestanda och hållbarhet bör åtföljas av lämpliga harmoniserade standarder eller gemensamma specifikationer.

(35) I syfte att minska den miljöpåverkan som batterier har under hela livscykeln bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen med avseende på att ändra prestanda- och hållbarhetsparametrarna för bärbara batterier för allmänt bruk och för laddningsbara industribatterier och fastställa minimivärden för dessa parametrar. Dessa delegerade akter bör också fastställa hur dessa minimivärden ska tillämpas på batterier som har varit föremål för återtillverkning.

(36) I syfte att säkerställa att unionens regler om elektrokemisk prestanda och hållbarhet för elfordonsbatterier stämmer överens med de tekniska specifikationerna från Uneces informella arbetsgrupp för elfordon och miljö och mot bakgrund av den tekniska och vetenskapliga utvecklingen, bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen med avseende på att ändra parametrarna för prestanda och hållbarhet för elfordonsbatterier. Vad gäller minimivärdena för de parametrar för elfordonsbatterier som ingår i motorfordon är det lämpligt att fastställa minimikrav på prestanda genom en framtida Euro 7-förordning om, på grundval av de minimikrav på prestanda som fastställs i Förenta nationernas (FN) globala tekniska föreskrifter nr 22 om batteriers hållbarhet för elfordon i drift.

(37) Vissa icke-laddningsbara batterier för allmänt bruk kan innebära en ineffektiv användning av resurser och energi. Det bör därför fastställas objektiva krav avseende sådana batteriers prestanda och hållbarhet i syfte att säkerställa att färre icke-laddningsbara bärbara batterier för allmänt bruk med låg prestanda släpps ut på marknaden, i synnerhet om det av en livscykelanalys framgår att användning av laddningsbara batterier i stället för icke-laddningsbara batterier ger övergripande miljöfördelar. För batterier som ingår i mobiltelefoner och surfplattor är det lämpligt att fastställa prestanda- och hållbarhetskrav för dessa batterier genom en framtida ekodesignförordning som rör telefoner och surfplattor och att uppdatera kommissionens förordning (EU) nr 617/2013 ([10]) om datorer och datorservrar. För andra bärbara batterier som ingår i andra apparater, såsom trädgårdsverktyg eller

([10]) Kommissionens förordning (EU) nr 617/2013 av den 26 juni 2013 om genomförande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/125/EG vad gäller krav på ekodesign för datorer och datorservrar (EUT L 175, 27.6.2013, s. 13).

sladdlösa elektriska handverktyg, bör möjligheten att fastställa minimikrav på prestanda och hållbarhet tas upp i relevanta produkträttsakter, till exempel genomförandeakter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/125/EG ([11]) eller i någon annan unionsrättsakt.

(38) I syfte att säkerställa att bärbara batterier som ingår i apparater genomgår separat insamling, behandling och materialåtervinning av hög kvalitet när dessa apparater har blivit avfall, behövs bestämmelser för att säkerställa avlägsnandet och ersättandet av batterier i sådana apparater. Konsumenternas säkerhet bör säkerställas, i enlighet med unionsrätten och i synnerhet unionens säkerhetsnormer, när bärbara batterier i en apparat avlägsnas eller ersätts. Ett bärbart batteri bör anses kunna avlägsnas av slutanvändaren om det kan avlägsnas med hjälp av kommersiellt tillgängliga verktyg och utan att det krävs användning av specialverktyg, såvida de inte tillhandahålls kostnadsfritt, eller märkesskyddade verktyg, värmeenergi eller lösningsmedel för att demontera det. Kommersiellt tillgängliga verktyg anses vara verktyg som är tillgängliga på marknaden för alla slutanvändare utan att de behöver tillhandahålla bevis på äganderätt och som kan användas utan begränsningar, utom av hälso- och säkerhetsrelaterade inskränkningar. De allmänna bestämmelserna i denna förordning bör tillämpas utan att det påverkar säkerhets- och underhållskraven för medicintekniska produkter för yrkesmässig medicinsk bildteknik och radioterapi som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/745 ([12]) och för medicintekniska produkter för *in vitro*-diagnostik enligt definitionen i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/746 ([13]), och skulle kunna kompletteras med krav som fastställs för vissa produkter som drivs med batterier inom ramen för genomförandeåtgärder enligt direktiv 2009/125/EG. Om det i annan unionsrätt, av säkerhetsskäl, fastställs mer specifika krav, som att batterier måste kunna avlägsnas ur produkter, till exempel leksaker, bör dessa särskilda regler tillämpas.

(39) För att säkerställa slutanvändarnas säkerhet bör denna förordning föreskriva ett begränsat undantag för bärbara batterier från de krav på möjlighet att avlägsna och ersätta batterier som fastställts för bärbara batterier vad avser apparater vari bärbara batterier ingår och som är särskilt utformade för att, under merparten av det aktiva bruket av apparaten, användas i en miljö som regelbundet innebär stänkvatten, strömmande vatten eller vattennedsänkning och som är avsedda att vara tvättbara eller sköljbara. Detta undantag bör endast gälla när det inte är möjligt att genom en ny konstruktion av apparaten säkerställa slutanvändarens säkerhet och en säker fortsatt användning av apparaten efter det att slutanvändaren korrekt har följt instruktionerna för att avlägsna och ersätta batteriet. Om undantaget gäller bör produkten utformas så att batteriet kan avlägsnas och ersättas endast av oberoende yrkesutövare och inte av slutanvändare.

(40) För reparerade elfordonsbatterier och startbatterier gäller säkerhetskraven i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/2144 ([14]) för typgodkända fordon i kategorierna M, N och O och batterier som konstruerats och tillverkats för dessa fordon. Det är viktigt att sådana batteriers säkerhet vid reparation kan bedömas baserat på icke-förstörande provningar som är anpassade för dem. När det gäller reparerade batterier för lätta transportmedel kommer kommissionen att utarbeta regler om säkerheten hos mikromobilitetsfordon, på grundval av erfarenheter på nationell och lokal nivå av säkerhetskrav, såsom tillkännagavs i kommissionens meddelande av den 14 december 2021 om EU:s nya ram för mobilitet i städer. För andra reparerade batterier som är avsedda för konsumenter eller som sannolikt kommer att användas av dem gäller kraven i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/95/EG ([15]).

([11]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/125/EG av den 21 oktober 2009 om upprättande av en ram för att fastställa krav på ekodesign för energirelaterade produkter (EUT L 285, 31.10.2009, s. 10).

([12]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/745 av den 5 april 2017 om medicintekniska produkter, om ändring av direktiv 2001/83/EG, förordning (EG) nr 178/2002 och förordning (EG) nr 1223/2009 och om upphävande av rådets direktiv 90/385/EEG och 93/42/EEG (EUT L 117, 5.5.2017, s. 1).

([13]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/746 av den 5 april 2017 om medicintekniska produkter för *in vitro*-diagnostik och om upphävande av direktiv 98/79/EG och kommissionens beslut 2010/227/EU (EUT L 117, 5.5.2017, s. 176).

([14]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/2144 av den 27 november 2019 om krav för typgodkännande av motorfordon och deras släpvagnar samt de system, komponenter och separata tekniska enheter som är avsedda för sådana fordon, med avseende på deras allmänna säkerhet och skydd för personer i fordonet och oskyddade trafikanter, om ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/858 och om upphävande av Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 78/2009, (EG) nr 79/2009 och (EG) nr 661/2009 samt kommissionens förordningar (EG) nr 631/2009, (EU) nr 406/2010, (EU) nr 672/2010, (EU) nr 1003/2010, (EU) nr 1005/2010, (EU) nr 1008/2010, (EU) nr 1009/2010, (EU) nr 19/2011, (EU) nr 109/2011, (EU) nr 458/2011, (EU) nr 65/2012, (EU) nr 130/2012, (EU) nr 347/2012, (EU) nr 351/2012, (EU) nr 1230/2012 och (EU) 2015/166 (EUT L 325, 16.12.2019, s. 1).

([15]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/95/EG av den 3 december 2001 om allmän produktsäkerhet (EGT L 11, 15.1.2002, s. 4).

(41) Om laddarna för specifika batterikategorier blir kompatibla kan det minska onödigt avfall och onödiga kostnader, till nytta för konsumenter och andra slutanvändare. Batterier för lätta transportmedel och laddningsbara batterier som ingår i specifika kategorier av elektrisk och elektronisk utrustning bör därför kunna laddas upp med hjälp av gemensamma laddare som möjliggör driftskompatibilitet inom varje kategori av batterier. Denna förordning bör därför ålägga kommissionen att bedöma hur harmoniserade standarder kan införas för gemensamma laddare för dessa batterikategorier, med undantag för laddningsanordningar för kategorier och klasser av radioutrustning enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/53/EU ([16]).

(42) Startbatterier och elfordonsbatterier som ingår i motorfordon bör kunna avlägsnas och ersättas av oberoende yrkesutövare. Det är lämpligt att överväga översyn av direktiv 2000/53/EG för att säkerställa att dessa batterier kan avlägsnas, ersättas och demonteras, inbegripet vad gäller fogning, fastsättning och försegling. Vid konstruktion, tillverkning och reparation av startbatterier och elfordonsbatterier bör tillverkare på ett icke-diskriminerande sätt tillhandahålla relevant information från system för omborddiagnos och information om reparation och underhåll av fordon till alla intresserade tillverkare och installatörer av eller verkstäder för utrustning för fordon i kategorierna M, N och O, i enlighet med förordning (EU) 2018/858. Dessutom bör kommissionen uppmuntra utarbetandet av standarder för konstruktions- och monteringsteknik som underlättar underhåll, reparation och ändamålsändring av batterier och batteripack.

(43) För många produkters, apparaters och tjänsters drift och säkerhet är det av avgörande betydelse att de batterier som används är tillförlitliga. Därför bör batterier utformas och tillverkas på ett sådant sätt att det är möjligt att säkerställa att de inte utgör någon risk för människors hälsa eller säkerhet, egendom eller miljö. Detta är särskilt relevant när det gäller stationära batterienergilagringssystem, vilka för närvarande inte omfattas av annan unionsrätt. De parametrar som ska beaktas vid säkerhetstester bör därför fastställas för sådana batterier och kompletteras av gällande standarder från europeiska standardiseringsorganisationer.

(44) Batterier bör märkas så att slutanvändare får transparent, tillförlitlig och tydlig information om batterier och förbrukade batterier. Denna information kunde göra det möjligt för slutanvändare att fatta välgrundade beslut när de köper och gör sig av med batterier och för avfallsoperatörerna att på lämpligt sätt behandla förbrukade batterier. Batterier bör märkas med all nödvändig information om deras huvudsakliga egenskaper, inklusive deras kapacitet och mängden av vissa farliga ämnen som ingår. För att säkerställa att informationen finns tillgänglig över tid bör den också göras tillgänglig med hjälp av QR-koder, som är tryckta eller graverade på batterier eller anbringats på förpackningen och på de medföljande dokumenten och bör respektera riktlinjerna i ISO/IEC-standard 18004:2015. QR-koden bör ge tillgång till ett batteris produktpass. Märkning och QR-koder bör vara tillgängliga för personer med funktionsnedsättning, i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/882 ([17]).

(45) Införandet på batterimärkningen av information om batteriers prestanda är avgörande för att säkerställa att slutanvändarna, särskilt konsumenter, innan de köper dem ges lämplig information och i synnerhet att de har tillgång till en gemensam grund för att jämföra olika batterier. Därför bör icke-laddningsbara bärbara batterier märkas med en etikett som anger ”icke-laddningsbart” och som innehåller information om deras minsta genomsnittliga batteritid när de används i specifika tillämpningar. Det är dessutom viktigt att ge slutanvändaren vägledning om hur man kan göra sig av med förbrukade batterier på lämpligt sätt.

(46) För stationära batterienergilagringssystem, batterier för lätta transportmedel och elfordonsbatterier som använder ett batterihanteringssystem bör det vara möjligt för slutanvändaren eller annan tredje part som agerar för slutanvändarens räkning att när som helst utifrån de uppgifter som lagras i batterihanteringssystemet fastställa batteriernas hälsotillstånd och förväntade livslängd. En person som har köpt ett batteri, eller en tredje part som agerar för den personens räkning, bör alltid ges skrivskyddad åtkomst till dessa uppgifter i syfte att bedöma batteriets restvärde, förenkla förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring, ändamålsändring, eller återtillverkning, eller så att batteriet kan göras tillgängligt för oberoende aggregatorer, i enlighet med

([16]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/53/EU av den 16 april 2014 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om tillhandahållande på marknaden av radioutrustning och om upphävande av direktiv 1999/5/EG (EUT L 153, 22.5.2014, s. 62).

([17]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/882 av den 17 april 2019 om tillgänglighetskrav för produkter och tjänster (EUT L 151, 7.6.2019, s. 70).

definitionen i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/944 ([18]), som driver virtuella kraftverk i elnäten. Dessa uppgifter bör därför vara aktuella. De bör uppdateras minst dagligen och oftare om detta krävs för ett särskilt ändamål. De tekniska specifikationerna från arbetet i Uneces informella arbetsgrupp för elfordon och miljö vad gäller dataåtkomst i elfordon bör betraktas som ett riktmärke för elfordonsbatteriers hälsotillstånd och förväntade livslängd. Dessa krav bör gälla utöver unionsrätten om typgodkännande av fordon, som är den lämpliga rättsliga ramen för bland annat smarta laddningsfunktioner såsom laddning av fordon till nät, ombordladdning samt laddning fordon till fordon, fordon till powerbank och fordon till byggnad.

(47) Ett antal produktspecifika krav enligt denna förordning, bland annat avseende prestanda, hållbarhet, ändamålsändring samt säkerhet, bör kontrolleras med tillförlitliga, exakta och reproducerbara metoder som tar hänsyn till allmänt godtagna moderna metoder, standarder och beräkningsmetoder. I syfte att säkerställa att det inte finns några handelshinder på den inre marknaden bör standarderna harmoniseras på unionsnivå. Sådana metoder och standarder bör i största möjliga utsträckning beakta batteriernas verkliga användningsförhållanden, återspegla genomsnittskonsumentens beteende och vara robusta, för att avskräcka från försök till avsiktligt eller oavsiktligt kringgående. Så snart en hänvisning till en sådan standard har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning* i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1025/2012 ([19]), bör det antas att batterier som möter den standarden överensstämmer med de produktspecifika kraven enligt den här förordningen, på villkor att de minimivärden som fastställts för de produktspecifika kraven har uppnåtts. För att undvika en dubblering av tekniska specifikationer å ena sidan, och för att maximera effektiviteten och beakta de bästa möjliga expertkunskaperna och den senaste kunskapsnivån å andra sidan, bör kommissionen sträva efter att begära att en eller flera europeiska standardiseringsorganisationer utarbetar en standard om det inte finns någon befintlig standard. I avsaknad av offentliggjorda standarder vid tidpunkten för tillämpningen av produktspecifika krav eller om responsen från den relevanta europeiska standardiseringsorganisationen inte blir den önskade bör kommissionen i motiverade undantagsfall och efter samråd med berörda aktörer anta gemensamma specifikationer genom genomförandeakter. Efterlevnad av sådana specifikationer bör också leda till presumtion om överensstämmelse. I de fall då de gemensamma specifikationerna i ett senare skede visar sig ha brister bör kommissionen genom en genomförandeakt ändra eller upphäva de gemensamma specifikationerna i fråga. Efter att referenserna till de harmoniserade standarderna offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning* bör gemensamma specifikationer upphävas inom en rimlig tidsfrist som ger tillverkare möjlighet att ta hänsyn till ändringarna.

(48) Aktivt engagemang i internationella standardiseringskommittéers arbete är en viktig strategisk förutsättning för att släppa ut framtida batteriteknik på marknaden. Det europeiska engagemanget i vissa av dessa kommittéer har varit mindre effektivt än vad det kunde ha varit. Det europeiska engagemanget bör förbättras för att stärka unionens röst i den globala standardiseringen, och även i syfte att stärka unionsföretagens konkurrenskraft, minska unionens beroende och skydda unionens intressen, politiska mål och värden. Därför bör kommissionen och medlemsstaterna övervaka och samordna den europeiska strategin för internationell standardisering. Harmoniserade standarder som kompletterar genomförandet av denna förordning bör ta hänsyn till befintliga internationella standarder, särskilt på IEC- och ISO-nivå.

(49) Kommissionen bör säkerställa konsekvens när det gäller harmoniserade standarder och gemensamma specifikationer enligt denna förordning, inbegripet vid översynen av förordning (EU) nr 1025/2012.

(50) I syfte att säkerställa effektiv tillgång till information för marknadskontrolländamål, för anpassning till ny teknik och för att säkerställa motståndskraft vid globala kriser, såsom covid-19-pandemin, bör det vara möjligt att lämna information online om överensstämmelse med alla unionsakter som är tillämpliga på batterier, i form av en samlad EU-försäkran om överensstämmelse.

(51) I Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 765/2008 ([20]) fastställs regler för ackreditering av organ för bedömning av överensstämmelse, en ram för marknadskontroll av produkter och för kontroll av produkter från tredjeländer samt allmänna principer för CE-märkning. Den förordningen bör vara tillämplig på de batterier som

([18]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/944 av den 5 juni 2019 om gemensamma regler för den inre marknaden för el och om ändring av direktiv 2012/27/EU (EUT L 158, 14.6.2019, s. 125).

([19]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1025/2012 av den 25 oktober 2012 om europeisk standardisering och om ändring av rådets direktiv 89/686/EEG och 93/15/EEG samt av Europaparlamentets och rådets direktiv 94/9/EG, 94/25/EG, 95/16/EG, 97/23/EG, 98/34/EG, 2004/22/EG, 2007/23/EG, 2009/23/EG och 2009/105/EG samt om upphävande av rådets beslut 87/95/EEG och Europaparlamentets och rådets beslut nr 1673/2006/EG (EUT L 316, 14.11.2012, s. 12).

([20]) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 765/2008 av den 9 juli 2008 om krav för ackreditering och upphävande av förordning (EEG) nr 339/93 (EUT L 218, 13.8.2008, s. 30).

omfattas av den här förordningen för att säkerställa att produkter som omfattas av den fria rörligheten för varor inom unionen uppfyller krav som ger en hög skyddsnivå för allmänintresset, såsom människors hälsa och säkerhet och miljön.

(52) För att ekonomiska aktörer ska kunna visa och de behöriga myndigheterna ska kunna kontrollera att de batterier som tillhandahålls på marknaden överensstämmer med denna förordning måste det fastställas förfaranden för bedömning av överensstämmelse. I Europaparlamentets och rådets beslut 768/2008/EG ([21]) fastställs olika moduler för förfaranden för bedömning av överensstämmelse, vilka sträcker sig från lägsta till högsta strikthetsgrad, beroende på vilken risknivå det är fråga om och den säkerhetsnivå som krävs. När det krävs en bedömning av överensstämmelsen ska, i enlighet med beslutet, förfarandena för den bedömningen väljas ut bland dessa moduler. Robusta förfaranden för bedömning av överensstämmelse behövs för att säkerställa att batterier uppfyller de nya och komplexa krav avseende koldioxidavtryck och återvunnet innehåll samt krav avseende tillbörlig aktsamhet som fastställs i denna förordning.

(53) CE-märkningen på ett batteri visar att batteriet överensstämmer med denna förordning. Allmänna principer för CE-märkningen och för hur denna förhåller sig till annan märkning fastställs i förordning (EG) nr 765/2008. De principerna bör tillämpas på CE-märkningen av batterier. För att säkerställa att batterier förvaras, används och kasseras på ett sätt som är säkert med hänsyn till människors hälsa och miljön bör det fastställas särskilda regler för hur CE-märkningen ska anbringas på batterier.

(54) Organen för bedömning av överensstämmelse måste delta i de förfaranden för bedömning av överensstämmelse som fastställs i denna förordning. För att säkerställa ett enhetligt genomförande av bestämmelserna i denna förordning bör medlemsstaternas myndigheter anmäla dessa organ till kommissionen.

(55) Med hänsyn till att hållbarhets-, prestanda-, säkerhets-, märknings- och informationskraven för batterier enligt denna förordning är nya och komplexa, och för att säkerställa en konsekvent kvalitetsnivå i bedömningen av batteriers överensstämmelse, är det nödvändigt att fastställa krav avseende de anmälande myndigheter som är involverade i bedömning, anmälan och övervakning av de organ för bedömning av överensstämmelse som har anmälts till kommissionen och därmed bli anmälda organ. Det bör särskilt säkerställas att den anmälande myndigheten är objektiv och opartisk i sin verksamhet och har tillräckligt med tekniskt kompetent personal för att kunna utföra sina uppgifter. De anmälande myndigheterna bör se till att de uppgifter som de erhåller behandlas konfidentiellt, men de bör kunna utbyta information om anmälda organ med nationella myndigheter, de anmälande myndigheterna i andra medlemsstater och med kommissionen, för att säkerställa enhetlighet i bedömningen av överensstämmelse.

(56) Det är av största vikt att alla anmälda organ utför sina uppgifter på samma nivå, på rättvisa konkurrensvillkor och autonomt. Därför bör det i denna förordning fastställas krav för de organ för bedömning av överensstämmelse som vill bli anmälda för att utföra bedömningar av överensstämmelse. Kraven bör fortsätta att gälla som en förutsättning för att det anmälda organets kompetens hålls uppdaterad. För att säkra sitt oberoende bör det anmälda organet och den personal som det anställer åläggas att förbli oberoende av ekonomiska aktörer i batterivärdekedjan och gentemot andra företag, inbegripet näringslivsorganisationer, moderbolag och dotterbolag. Det anmälda organet bör åläggas att tillhandahålla styrkande handlingar om sitt oberoende och lämna in sådana handlingar till den anmälande myndigheten. De anmälda organen bör se till att den personal som utför olika bedömningar av överensstämmelse roterar.

(57) Om ett organ för bedömning av överensstämmelse visar att ett batteri uppfyller kriterierna i de harmoniserade standarderna bör även de motsvarande kraven i denna förordning anses vara uppfyllda.

(58) Organ för bedömning av överensstämmelse lägger ofta ut verksamhet kopplad till bedömningen av överensstämmelse på underentreprenad eller anlitar ett dotterbolag. Viss verksamhet och vissa beslutsprocesser, både vad gäller bedömning av batteriers överensstämmelse och annan verksamhet inom det anmälda organet, bör dock uteslutande utföras av det anmälda organet självt, för att säkerställa dess oberoende och autonomi. I syfte att säkerställa den skyddsnivå som krävs när det gäller batterier som är avsedda att släppas ut på unionsmarknaden är det viktigt vid bedömning av överensstämmelse i enlighet med denna förordning att de underentreprenörer och dotterbolag som utför bedömningarna uppfyller samma krav som de anmälda organen.

([21]) Europaparlamentets och rådets beslut nr 768/2008/EG av den 9 juli 2008 om en gemensam ram för saluföring av produkter och upphävande av rådets beslut 93/465/EEG (EUT L 218, 13.8.2008, s. 82).

(59) Eftersom de tjänster som anmälda organ i en medlemsstat erbjuder kan avse batterier som tillhandahålls på marknaden i hela unionen, bör övriga medlemsstater och kommissionen beredas tillfälle att göra invändningar rörande ett anmält organ. Kommissionen kan under sin utredning rådfråga en unionsprovningsanläggning, utsedd i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1020 ([22]). I syfte att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter med avseende på att begära att den anmälande myndigheten vidtar korrigerande åtgärder om ett anmält organ inte uppfyller eller inte längre uppfyller kraven i denna förordning.

(60) För att underlätta och påskynda förfarandet för bedömning av överensstämmelse, certifiering och slutligen marknadstillträde, och med tanke på att de hållbarhets-, säkerhets-, märknings- och informationskrav för batterier som föreskrivs i denna förordning är nya och komplexa, är det av avgörande betydelse att anmälda organ har kontinuerlig tillgång till all provningsutrustning och alla provningsanläggningar som behövs och att de tillämpar förfarandena utan att skapa en onödig börda för ekonomiska aktörer. Av samma skäl och för att säkerställa likabehandling av ekonomiska aktörer är det nödvändigt att anmälda organ tillämpar förfarandena för bedömning av överensstämmelse konsekvent.

(61) Innan ett slutligt beslut fattas om huruvida ett batteri kan beviljas ett intyg om överensstämmelse bör den ekonomiska aktör som vill släppa ut batteriet på marknaden ha rätt att inlämna kompletterande dokumentation om batteriet en gång.

(62) Kommissionen bör möjliggöra lämplig samordning och lämpligt samarbete mellan anmälda organ.

(63) Det är lämpligt att fastställa de ekonomiska aktörernas skyldigheter i samband med utsläppande på marknaden eller ibruktagande av batterier. Vid tillämpningen av denna förordning bör *ekonomisk aktör* anses omfatta tillverkaren, tillverkarens bemyndigade företrädare, importören, distributören, leverantörerna av distributionstjänster och varje annan fysisk eller juridisk person som omfattas av skyldigheter i samband med tillverkning av batterier, utsläppande och tillhandahållande på marknaden och ibruktagande. Batterier bör vid tillämpningen av denna förordning omfatta batterier som har varit föremål för förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring, ändamålsändring eller återtillverkning.

(64) Det är lämpligt att föreskriva att kraven för batterier som tas i bruk utan att först släppas ut på marknaden bör vara desamma som för batterier som släpps ut på marknaden före de tas i bruk. Detta gäller till exempel batterier som tillverkaren använder för egna ändamål eller batterier som på grund av sina egenskaper endast kan monteras och provas på plats i slutdestinationen. För att undvika att behöva visa efterlevnad av kraven två gånger för samma produkt, bör batterier som släpps ut på marknaden dock inte omfattas av samma krav när de tas i bruk.

(65) Ekonomiska aktörer bör bära ansvaret för att se till att batterier uppfyller kraven i denna förordning, utifrån vilken roll de olika ekonomiska aktörerna har i leveranskedjan, så att en hög skyddsnivå säkerställs avseende allmänintresset, som skydd av människors hälsa och säkerhet samt egendom och miljön.

(66) Alla ekonomiska aktörer i leverans- och distributionskedjan bör vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att de endast tillhandahåller batterier som överensstämmer med denna förordning på marknaden. Det måste göras en tydlig och proportionell fördelning av skyldigheter som motsvarar varje ekonomisk aktörs roll i leverans- och distributionskedjan.

(67) Tillverkaren, som besitter detaljkunskap om utformnings- och tillverkningsprocessen, är den som bäst kan genomföra förfarandet för bedömning av överensstämmelse. Bedömning av överensstämmelse bör därför även i fortsättningen uteslutande vara tillverkarens skyldighet.

(68) Tillverkaren bör tillhandahålla information om batteriets avsedda användning, vilken bör vara tillräckligt detaljerad för att möjliggöra korrekt och säkert utsläppande på marknaden, ibruktagande, användning och avfallshantering, inklusive eventuell ändamålsändring.

([22]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1020 av den 20 juni 2019 om marknadskontroll och överensstämmelse för produkter och om ändring av direktiv 2004/42/EG och förordningarna (EG) nr 765/2008 och (EU) nr 305/2011 (EUT L 169, 25.6.2019, s. 1).

(69) För att underlätta kommunikationen mellan ekonomiska aktörer, marknadskontrollmyndigheter och slutanvändare bör ekonomiska aktörer i sina kontaktuppgifter ange en post-, och om en sådan finns en e-post- och en webbadress.

(70) Den inre marknaden bör säkerställa lika konkurrensvillkor för alla ekonomiska aktörer och skydda dem mot illojal konkurrens. I detta syfte är det nödvändigt med en förstärkt tillsyn av harmoniserad unionslagstiftning om batterier. Ett gott samarbete mellan ekonomiska aktörer och marknadskontrollmyndigheter är en viktig faktor i en sådan förstärkt tillsyn, som gör det möjligt att omedelbart ingripa och vidta korrigerande åtgärder. Det är viktigt att det finns en ekonomisk aktör som är etablerad i unionen, så att det finns någon som marknadskontrollmyndigheterna kan kontakta för begäranden, däribland begäranden om information angående ett batteris överensstämmelse med harmoniserad unionslagstiftning, och som kan samarbeta med marknadskontrollmyndigheter för att se till att omedelbara korrigerande åtgärder vidtas för att avhjälpa fall av bristande överensstämmelse. De ekonomiska aktörer som bör fullgöra dessa uppgifter är tillverkaren eller importören – om tillverkaren inte är etablerad i unionen – eller ett behörigt ombud som anlitats av tillverkaren för detta ändamål, eller en leverantör av distributionstjänster som är etablerad i unionen, för batterier som hanteras av den leverantören, om ingen annan ekonomisk aktör är etablerad i unionen.

(71) Det måste säkerställas att de batterier från tredjeländer som förs in på unionsmarknaden överensstämmer med kraven i denna förordning och med annan tillämplig unionsrätt, oavsett om de importeras enskilt eller infogas i eller tillförs produkter, och det måste framför allt säkerställas att tillverkare har underkastat batterierna lämpliga förfaranden för bedömning av överensstämmelse. Det bör därför föreskrivas att importörer måste se till att de batterier som de släpper ut på marknaden och som tas i bruk uppfyller kraven i denna förordning och att den CE-märkning av batterier och den dokumentation som tas fram av tillverkare är tillgängliga för kontroll av de nationella myndigheterna, oavsett om de är importerade som nya eller förbrukade batterier eller batterier som har varit föremål för förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring, ändamålsändring, eller återtillverkning.

(72) När ett batteri släpps ut på marknaden eller tas i bruk bör importören ange sitt namn, sitt registrerade firmanamn eller registrerade varumärke samt sin post-, e-post- och webbadress, om tillgänglig på batteriet. Undantag bör medges i de fall då batteriets storlek är för liten för att informationen ska kunna anbringas på batteriet eller då importören skulle behöva öppna förpackningen för att anbringa importörens namn, registrerade firmanamn eller registrerade varumärke och övriga kontaktuppgifter. I dessa undantagsfall bör importören lämna informationen i ett dokument som medföljer batteriet eller på annat direkt tillgängligt sätt. Om det finns en förpackning bör importören ange informationen på förpackningen.

(73) När en distributör tillhandahåller ett batteri på marknaden, efter det att det har släppts ut på marknaden eller tagits i bruk av tillverkaren eller importören, bör distributören iaktta vederbörlig omsorg för att säkerställa att hanteringen av produkten inte inverkar negativt på produktens överensstämmelse med kraven i denna förordning.

(74) Alla importörer eller distributörer som släpper ut ett batteri på marknaden eller ansvarar för ibruktagandet, i eget namn eller under eget varumärke, eller som ändrar ett batteri på ett sådant sätt att kunde påverka överensstämmelsen med kraven i denna förordning eller ändrar den avsedda användningen av ett batteri som redan släppts ut på marknaden, bör anses vara tillverkare och överta tillverkarens skyldigheter som föreskrivs i denna förordning.

(75) Eftersom distributörer, importörer och leverantörer av distributionstjänster befinner sig nära marknaden bör de medverka i de nationella myndigheternas marknadskontroll och vara beredda att delta aktivt genom att förse dessa myndigheter med alla nödvändiga uppgifter om det berörda batteriet.

(76) Marknadskontrollen blir enklare och effektivare om man kan säkerställa batteriets spårbarhet genom hela leveranskedjan, något som ger konsumenterna insyn. Ett effektivt spårbarhetssystem gör det enklare för marknadskontrollmyndigheterna att spåra ekonomiska aktörer som släpper ut, tillhandahåller eller tar i bruk batterier som inte uppfyller kraven. Ekonomiska aktörer bör därför vara skyldiga att bevara information om sina transaktioner som inkluderar batterier under en viss period, också i elektronisk form.

(77) Utvinning, bearbetning och handel med naturresurser är grundläggande för försörjningen med de råmaterial som krävs för batteriproduktionen. Batteritillverkare skulle kunna, oavsett vilken ställning de har eller vilket inflytande de utövar vad gäller leverantörerna och deras geografiska läge, oavsiktligen bidra till negativa effekter i leveranskedjan för mineraler. Beträffande vissa råmaterial är mer än hälften av den globala produktionen avsedd för batteriproduktion. Mer än 50 % av den globala efterfrågan på kobolt och mer än 60 % av efterfrågan på litium avser batteritillverkning. Omkring 8 % av den globala produktionen av naturlig grafit och 6 % av den globala produktionen av nickel går till batteritillverkning.

(78) Endast ett fåtal länder levererar de råmaterial som används vid batteritillverkning och i vissa fall kan låga förvaltningsstandarder i dessa länder kan innebära att miljömässiga och sociala problem förvärras. Både utvinningen och raffineringen av kobolt och nickel är kopplade till en lång rad sociala och miljömässiga problem. Även om de sociala och miljömässiga konsekvenserna är mindre allvarliga när det gäller naturlig grafit, kan utvinningen av naturlig grafit ha allvarliga hälso- och miljöeffekter eftersom den främst sker genom hantverksmässig och småskalig verksamhet och främst i informella sammanhang. Detta, tillsammans med avsaknaden av regelbundet uppdaterade planer för nedläggning av gruvor och efterbehandling, kan leda till förstörelse av ekosystem och mark. Den väntade ökningen av användningen av litium inom batteritillverkningen kommer sannolikt att öka trycket på utvinnings- och raffineringsverksamheten. Det är därför lämpligt att litium ingår i tillämpningsområdet för skyldigheterna vad gäller tillbörlig aktsamhet avseende batterier. Den väntade massiva ökningen av efterfrågan på batterier i unionen bör inte bidra till att dessa miljömässiga och sociala risker ökar.

(79) Vissa av de råmaterial som används vid batteritillverkning, som kobolt, litium och naturlig grafit, betraktas som råmaterial av avgörande betydelse för unionen, vilket kommissionen anger i sitt meddelande av den 3 september 2020, *Resiliens för råvaror av avgörande betydelse: Att staka ut vägen mot ökad trygghet och hållbarhet*, och måste anskaffas på ett hållbart sätt för att unionens batteriekosystem ska kunna fungera tillfredsställande.

(80) Ett antal frivilliga insatser från aktörer i batterileveranskedjan har redan införts för att uppmuntra till efterlevnad av metoder för hållbar anskaffning, bland annat initiativet för ansvarsfull gruvdrift (*Initiative for Responsible Mining Assurance*), initiativet för ansvarsfulla mineral (*Responsible Minerals Initiative*) och ramverket för ansvarsfull bedömning av kobolt (*Cobalt Industry Responsible Assessment Framework*). Det är emellertid inte säkert att frivilliga insatser för att inrätta system för tillbörlig aktsamhet kommer att säkerställa att alla ekonomiska aktörer som släpper ut batterier på unionsmarknaden följer samma minimiregler.

(81) Allmänna krav på tillbörlig aktsamhet beträffande vissa mineraler och metaller infördes i unionen genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/821 ([23]). Denna förordning omfattar emellertid inte de mineraler och material som används för batteritillverkning.

(82) Med tanke på den väntade exponentiella ökningen av efterfrågan på batterier i unionen bör en ekonomisk aktör som släpper ut ett batteri på unionsmarknaden införa en strategi för tillbörlig aktsamhet avseende batterier. Krav bör därför fastställas i denna förordning för att hantera de sociala och miljömässiga risker som är förknippade med utvinning, bearbetning och handel med vissa råmaterial och sekundära råmaterial för batteritillverkning. En sådan strategi bör omfatta alla aktörer i leveranskedjan samt deras dotterbolag och underleverantörer som utvinner, bearbetar och handlar med vissa råmaterial och sekundära råmaterial.

(83) Vid inrättandet av en riskbaserad policy för tillbörlig aktsamhet avseende batterier bör den ekonomiska aktören basera den på internationellt erkända standarder och principer om tillbörlig aktsamhet, till exempel Förenta nationernas vägledande principer för företag och mänskliga rättigheter, de tio principerna i Förenta nationernas Global Compact-initiativ, Förenta nationernas miljöprogram (Unep), riktlinjerna för bedömning av varors sociala livscykelkostnader, Internationella arbetsorganisationens (ILO) trepartsdeklaration om principer som rör multinationella företag och socialpolitik, Organisationen för ekonomiskt samarbete och utvecklings (OECD) riktlinjer för multinationella företag samt OECD:s riktlinjer om tillbörlig aktsamhet inom ansvarsfullt företagande. Dessa standarder och principer som varje ekonomisk aktör bör anpassa till sitt specifika sammanhang och sina särskilda omständigheter baseras på gemensamma värderingar som delas av regeringar och berörda parter. När det gäller utvinning och bearbetning av och handel med naturresurser i form av mineral för batteriproduktion utgör OECD:s riktlinjer om tillbörlig aktsamhet för ansvarsfulla leveranskedjor för mineraler från konfliktdrabbade områden och högriskområden en internationellt erkänd standard för att hantera de specifika riskerna för grova kränkningar av de mänskliga rättigheterna, och en långvarig insats från regeringarnas och de berörda parternas sida för att fastställa god praxis på detta område.

([23]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/821 av den 17 maj 2017 om fastställande av skyldigheter avseende tillbörlig aktsamhet i leveranskedjan för unionsimportörer av tenn, tantal och volfram, malmer av dessa metaller, samt guld med ursprung i konfliktdrabbade områden och högriskområden (EUT L 130, 19.5.2017, s. 1).

(84) Enligt FN:s, ILO:s och OECD:s standarder och principer är tillbörlig aktsamhet en ständigt pågående, proaktiv och reaktiv process genom vilken företag kan säkerställa att de iakttar de mänskliga rättigheterna och miljön och inte bidrar till konflikter. Med riskbaserad tillbörlig aktsamhet avses de åtgärder som företagen bör vidta för att identifiera, förhindra, mildra och på annat sätt hantera de negativa effekterna av företagens verksamhet och anskaffningsbeslut. Ekonomiska aktörer bör genomföra informerade, effektiva och meningsfulla samråd med berörda grupper. Ett företag kan bedöma de risker som dess verksamhet och förbindelser utgör och anta riskreducerande åtgärder, såsom att begära ytterligare information, förhandla i syfte att lösa situationen eller inställa eller avbryta förbindelserna med leverantörerna, i linje med relevanta standarder i nationell och internationell rätt, rekommendationer från internationella organisationer om ansvarsfullt företagande, statligt stödda verktyg, frivilliga initiativ från den privata sektorn och företagets interna policy och system. Härigenom bidrar företaget också till att anpassa förfarandet för tillbörlig aktsamhet i proportion till omfattningen på företagets verksamhet eller till dess förbindelser i leveranskedjan.

(85) Även om system för tillbörlig aktsamhet i den privata sektorn kan stödja ekonomiska aktörer vid fullgörandet av deras skyldigheter vad gäller tillbörlig aktsamhet avseende batterier i linje med OECD:s riktlinjer för multinationella företag och FN:s vägledande principer för företag och mänskliga rättigheter, bör ekonomiska aktörer vara individuellt ansvariga för uppfylla de skyldigheter avseende tillbörlig aktsamhet för batterier som fastställs i denna förordning.

(86) Obligatoriska policyer för tillbörlig aktsamhet avseende batterier bör antas eller ändras och bör åtminstone omfatta de mest relevanta sociala och miljömässiga riskkategorierna. En sådan policy bör omfatta de nuvarande och förutsebara konsekvenserna för sociala frågor, särskilt de mänskliga rättigheterna, människors hälsa och säkerhet, samt hälsa och säkerhet på arbetsplatsen och arbetstagares rättigheter, å ena sidan, och för miljön, särskilt vad gäller vattenanvändning, markskydd, luftföroreningar, klimatförändringar och biologisk mångfald, liksom skydd av samhällslivet, å andra sidan.

(87) När det gäller de sociala riskkategorierna bör policyer för tillbörlig aktsamhet avseende batterier inriktas på riskerna i relation till skyddet av mänskliga rättigheter, inbegripet människors hälsa, samhällsliv, även ursprungsbefolkningars, skydd av barn och jämställdhet, i enlighet med internationell människorättslagstiftning. Policyerna för tillbörlig aktsamhet avseende batterier bör omfatta information om hur den ekonomiska aktören har bidragit till att förhindra kränkningar av de mänskliga rättigheterna och om de instrument som finns i aktörens företagsstruktur för att bekämpa korruption och bestickning. Policyerna för tillbörlig aktsamhet avseende batterier bör också säkerställa ett korrekt genomförande av reglerna i ILO:s grundläggande konventioner, enligt förteckningen i bilaga I till ILO:s trepartsdeklaration om principer som rör multinationella företag och socialpolitik.

(88) Det är vanligt med kränkningar av de mänskliga rättigheterna i resursrika konfliktdrabbade områden och högriskområden. Sådana områden förtjänar därför särskild uppmärksamhet i ekonomiska aktörers policyer för tillbörlig aktsamhet avseende batterier för tillbörlig aktsamhet. Förordning (EU) 2017/821 innehåller bestämmelser om en vägledande, icke-uttömmande och regelbundet uppdaterad förteckning över konfliktdrabbade områden och högriskområden. Den förteckningen är också relevant för genomförandet av bestämmelserna om tillbörlig aktsamhet avseende batterier i denna förordning.

(89) När det gäller miljöriskkategorierna bör policyerna för tillbörlig aktsamhet avseende batterier ta itu med riskerna för skyddet av den naturliga miljön och den biologiska mångfalden i enlighet med konventionen om biologisk mångfald, vilken beaktar lokalsamhällena och skydd och utveckling av dessa. Policyer för tillbörlig aktsamhet avseende batterier bör också hantera riskerna vad gäller klimatförändringarna, i linje med Parisavtalet ([24]), som antogs den 12 december 2015 inom ramen för Förenta nationernas ramkonvention om klimatförändringar (*FN:s Parisavtal*), samt miljörisker som omfattas av andra internationella miljökonventioner.

(90) Kraven på tillbörlig aktsamhet avseende batterier vad gäller identifiering och begränsning av sociala och miljömässiga risker i samband med de råmaterial som används för batteritillverkning bör vara sådana att de bidrar till genomförandet av FN:s miljöprograms resolution 4/19 om förvaltning av mineralresurser, i vilken det anges att gruvsektorn kan bidra på ett avgörande sätt till att Agenda 2030 och målen för hållbar utveckling uppnås.

([24]) EUT L 282, 19.10.2016, s. 4.

(91) Andra unionsrättsakter i vilka det fastställs krav på tillbörlig aktsamhet i leveranskedjan bör tillämpas på batterier i de fall då det inte finns några särskilda bestämmelser med samma syfte, karaktär och verkan i denna förordning vilka kan anpassas mot bakgrund av framtida ändringar av lagstiftningen. Sådana rättsakter skulle kunna omfatta företags skadeståndsansvar för skador som uppstår på grund av att de inte uppfyller kraven på tillbörlig aktsamhet. Om sådana rättsakter inte eller inte helt tar upp de konsekvenser vad avser skadeståndsansvar som följer av skyldigheterna i denna förordning i fråga om tillbörlig aktsamhet avseende batterier bör det vara möjligt att hantera dem genom nationella regler.

(92) I syfte att göra anpassningar till följd av utvecklingen i batterivärdekedjan, även vad gäller ändringar av de relevanta miljömässiga och sociala riskernas omfattning och art, och till följd av den tekniska och vetenskapliga utvecklingen när det gäller batterier och kemiska ämnen i batterier, bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen med avseende på att ändra förteckningen över råmaterial och riskkategorier, förteckningen över internationella instrument och skyldigheterna vad gäller tillbörlig aktsamhet avseende batterier.

(93) I syfte att fastställa likvärdigheten hos system för tillbörlig aktsamhet som har utvecklats av regeringar, branschorganisationer och sammanslutningar av berörda organisationer bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter.

(94) I syfte att möjliggöra en korrekt, sund och konsekvent utvärdering av system för tillbörlig aktsamhet bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 EUF-fördraget delegeras till kommissionen för att komplettera denna förordning genom att fastställa kriterier och metod för att fastställa om system för tillbörlig aktsamhet möjliggör för ekonomiska aktörer att uppfylla systemen för tillbörlig aktsamhet i denna förordning.

(95) Det behövs harmoniserade regler för avfallshantering för att säkerställa att producenter och andra ekonomiska aktörer omfattas av samma regler i alla medlemsstater vid genomförandet av det utökade producentansvaret för batterier och för att säkerställa en hög skyddsnivå för människors hälsa och miljön i hela unionen. Utökat producentansvar kan bidra till att minska den totala resursanvändningen, särskilt genom att minska genereringen av förbrukade batterier och de negativa effekterna av hanteringen av förbrukade batterier. För att uppnå höga resursåtervinningsnivåer är det nödvändigt att maximera den separata insamlingen av förbrukade batterier och säkerställa att alla insamlade förbrukade batterier återvinns genom processer som uppnår en gemensam lägsta materialåtervinningsnivå. I sin utvärdering av direktiv 2006/66/EG fann kommissionen att en av bristerna i det direktivet är att dess bestämmelser var otillräckligt detaljerade, vilket leder till ett ojämnt genomförande och till betydande hinder för återvinningsmarknadernas funktion och till att återvinningsnivåerna inte är optimala. Följaktligen skulle mer detaljerade och harmoniserade regler medföra att snedvridning av marknaden undviks vid insamling, behandling och materialåtervinning av förbrukade batterier och säkerställa ett jämnt genomförande av kraven i hela unionen. Det skulle också leda till ytterligare harmonisering av kvaliteten på de avfallshanteringstjänster som tillhandahålls av ekonomiska aktörer och främja funktionssättet för marknaderna för sekundära råmaterial.

(96) I syfte att säkerställa att skyldigheterna enligt denna förordning fullgörs och för att övervaka och kontrollera att producenter och producentansvarsorganisationer efterlever denna förordning är det nödvändigt att medlemsstaterna utser en eller flera behöriga myndigheter.

(97) Denna förordning bygger på de regler för avfallshantering och allmänna principer som fastställs i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/98/EG ([25]), vilket bör anpassas för att återspegla förbrukade batteriers särskilda karaktär. För att möjliggöra en så effektiv organisation av insamlingen av förbrukade batterier som möjligt är det viktigt att insamlingen sker i närheten av den plats där batterierna säljs och även nära slutanvändaren. Förbrukade batterier bör samlas in separat, så att de skiljs från andra avfallsflöden, såsom metall, papper och kartong, glas, plast, trä, textilier och biologiskt avfall. Det bör dessutom vara möjligt att samla in förbrukade batterier både tillsammans med avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter och tillsammans med uttjänta fordon, inom ramen för nationella insamlingssystem som inrättats på grundval av Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/19/EU ([26]) och direktiv 2000/53/EG. I direktiv 2006/66/EG fastställs särskilda regler för batterier, men det behövs en enhetlig och kompletterande strategi som bygger vidare på och ytterligare harmoniserar befintliga strukturer för avfallshantering. Följaktligen, och för att effektivt genomföra det utökade producentansvaret i samband med avfallshanteringen, bör skyldigheter fastställas med avseende på den medlemsstat där batterier tillhandahålls på marknaden första gången.

([25]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/98/EG av den 19 november 2008 om avfall och om upphävande av vissa direktiv (EUT L 312, 22.11.2008, s. 3).

([26]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/19/EU av den 4 juli 2012 om avfall som utgörs av eller innehåller elektrisk och elektronisk utrustning (WEEE) (EUT L 197, 24.7.2012, s. 38).

(98) För att kontrollera att producenter uppfyller sina skyldigheter vad gäller avfallsbehandling av batterier som tillhandahålls för första gången på en medlemsstats territorium är det nödvändigt att ett register upprättas och förvaltas av den behöriga myndigheten i varje medlemsstat. Informationen i registret bör vara tillgänglig för de enheter som har en roll i övervakningen av efterlevnaden och verkställandet av det utvidgade producentansvaret. Det registret bör kunna vara detsamma som det nationella register som upprättats i enlighet med direktiv 2006/66/EG. Producenter bör åläggas att registrera sig, så att den behöriga myndigheten får tillgång till den information som den behöver för att övervaka att producenter uppfyller sina skyldigheter. Registreringskraven bör förenklas i hela unionen.

(99) I händelse av statligt drivna producentansvarsorganisationer, eftersom det saknas fullmakt för en företrädd producent, är de krav som föreskrivs i denna förordning avseende sådan fullmakt inte tillämpliga.

(100) I enlighet med principen om att det är förorenaren som betalar är det lämpligt att införa skyldigheter för producenter när det gäller hanteringen av förbrukade batterier. I detta sammanhang bör med producenter förstås omfatta varje tillverkare, importör eller distributör som, oberoende av försäljningsmetod, inbegripet distansavtal enligt definitionen i artikel 2.7 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU ([27]) om konsumenträttigheter, kommersiellt inom en medlemsstats territorium, levererar ett batteri för distribution eller användning för första gången, även batterier som ingår i apparater, lätta transportmedel eller andra fordon.

(101) Producenter bör ges utökat producentansvar för hanteringen av förbrukade batterier. De bör därför finansiera kostnaderna för insamling, behandling och återvinning av alla insamlade batterier, för sammansättningsundersökning av insamlat blandat kommunalt avfall, för rapportering om batterier och förbrukade batterier och för tillhandahållande av information till slutanvändare och avfallsaktörer om batterier och lämplig återanvändning och hantering av förbrukade batterier. De nya reglerna om utökat producentansvar enligt denna förordning är avsedda att säkerställa en hög miljö- och hälsoskyddsnivå i unionen genom att maximera den separata insamlingen av förbrukade batterier och säkerställa att alla insamlade batterier återvinns genom processer som uppnår en hög materialåtervinningsgrad och en hög resursåtervinningsnivå mot bakgrund av den tekniska och vetenskapliga utvecklingen. Skyldigheterna i samband med utökat producentansvar bör gälla alla former av tillhandahållande, även distansförsäljning. Producenter bör kunna fullgöra dessa skyldigheter kollektivt genom att producentansvarsorganisationerna tar på sig ansvaret för deras räkning. Det bör krävas ett godkännande för producenter och producentansvarsorganisationer och de bör visa att de har de ekonomiska medel som krävs för att täcka de kostnader som det utökade producentansvaret medför. När medlemsstaterna fastställer administrativa regler och förfaranderegler för godkännande av producenter för enskild efterlevnad och av producentansvarsorganisationer för kollektiv efterlevnad, bör de kunna göra åtskillnad mellan processer för enskilda producenter och producentansvarsorganisationer i syfte att begränsa den administrativa bördan för enskilda producenter. I detta sammanhang bör det vara möjligt att anse tillstånd som utfärdats i enlighet med direktiv 2008/98/EG vara ett godkännande vid tillämpningen av denna förordning. Om så krävs för att undvika snedvridning av den inre marknaden och i syfte att säkerställa enhetliga villkor för anpassning av de ekonomiska bidrag som producenter betalar till producentansvarsorganisationerna, bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter. Avfallshanteringsaktörer som utför insamling och behandling i enlighet med denna förordning bör bli föremål för ett urvalsförfarande anordnat av producenter av de berörda batterierna eller av producentansvarsorganisationer som agerar för deras räkning, i enlighet med direktiv 2008/98/EG. Om avfallshanteringen äger rum i en annan medlemsstat än den där ett batteri tillhandahölls på marknaden för första gången, bör producenter täcka kostnaderna för avfallshanteringsaktörerna i den medlemsstat där avfallshanteringen äger rum. Vid diskussionen om möjliga förslag till unionslagstiftningsakter om uttjänta fordon och avfall som utgörs av eller innehåller elektrisk och elektronisk utrustning bör det övervägas att inrätta en gränsöverskridande mekanism för utökat producentansvar för förbrukade batterier, inbegripet sådana som ingår i fordon eller apparater, mellan de berörda aktörerna. Dessutom bör antagandet av andra åtgärder övervägas, till exempel informationshanterings- och kontrollverktyg, i förekommande fall inbegripet behöriga företrädare för utökat producentansvar, avfallshanteringsaktörer, producentansvarsorganisationer, digitala produktpass och producentregister samt nationella fordonsregistreringssystem när de omfattar elfordonsbatterier.

([27]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU av den 25 oktober 2011 om konsumenträttigheter och om ändring av rådets direktiv 93/13/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG och om upphävande av rådets direktiv 85/577/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG (EUT L 304, 22.11.2011, s. 64).

(102) Utökat producentansvar bör även tillämpas på för ekonomiska aktörer som släpper ut ett batteri på marknaden som är ett resultat av förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring, ändamålsändring, eller återtillverkning. Den ekonomiska aktör som ursprungligen släppte ut batteriet på marknaden bör därför inte stå för de ytterligare kostnader som skulle kunna uppstå i samband med den avfallshantering som följer av batteriets efterföljande användningstid. Det bör vara möjligt för de ekonomiska aktörer som omfattas av utökat producentansvar att införa en mekanism för kostnadsfördelning som baseras på fördelningen av de faktiska kostnaderna för avfallshanteringen.

(103) Denna förordning är en *lex specialis* med avseende på direktiv 2008/98/EG för minimikraven för utökat producentansvar: insamlings- och återvinningsmål, återtagande av distributörer samt andra livscykeln. Medlemsstater bör åläggas att definiera det utökade producentansvar som föreskrivs i denna förordning i enlighet med direktiv 2008/98/EG och med nationell rätt som införlivar det direktivet. Om det i kapitel VIII i denna förordning inte föreskrivs fullständig harmonisering bör medlemsstaterna dessutom kunna föreskriva ytterligare åtgärder avseende dessa specifika ämnen, förutsatt att sådana ytterligare föreskrifter är i enlighet med direktiv 2008/98/EG och i överensstämmelse både med nationell rätt som införlivar det direktivet och med denna förordning.

(104) I denna förordning bör det anges hur de skyldigheter vad avser näringsidkares spårbarhet som fastställs i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2022/2065 ([28]) ska tillämpas på onlineplattformar som gör det möjligt för konsumenter att ingå distansavtal med producenter som erbjuder batterier, inbegripet batterier som ingår i apparater, lätta transportmedel eller andra fordon, och på konsumenter i unionen med avseende på de register över producenter som inrättas enligt den här förordningen. Vid tillämpningen av denna förordning bör alla producenter som erbjuder batterier, inbegripet sådana som ingår i apparater, lätta transportmedel eller andra fordon, genom distansavtal direkt till konsumenter i en medlemsstat, oavsett om de är etablerade i en medlemsstat eller i ett tredjeland, betraktas som näringsidkare enligt definitionen i förordning (EU) 2022/2065. Enligt den förordningen bör leverantörer av onlineplattformar, som omfattas av tillämpningsområdet för kapitel III avsnitt 4 i den förordningen och som gör det möjligt för konsumenter att ingå distansavtal med producenter, från dessa producenter erhålla information om det producentregister där de är registrerade samt deras registreringsnummer och en självcertifiering med ett åtagande om att uppfylla kraven på utökat producentansvar i den här förordningen. Genomförandet av reglerna för näringsidkares spårbarhet vid försäljning av batterier online omfattas av de regler för efterlevnadskontroll som fastställs i förordning (EU) 2022/2065.

(105) För att säkerställa högkvalitativ återvinning i batterileveranskedjan, öka användningen av sekundära råmaterial av hög kvalitet och skydda miljön bör det finnas höga nivåer av insamling och materialåtervinning av förbrukade batterier. Insamling av förbrukade batterier är ett grundläggande och avgörande steg när det gäller återvinningen av värdefulla material i batterier genom återvinning och för att behålla batterileveranskedjan inom unionen och främja unionens strategiska oberoende i denna sektor. Sådan återvinning som därigenom även underlättar tillgång till material som återvunnits kan användas för att tillverka nya produkter.

(106) Producenter bör ansvara för finansieringen och organisationen av separat insamling av förbrukade batterier. De bör göra detta genom att inrätta ett återtagande- och insamlingsnät och tillhörande informationskampanjer som omfattar varje medlemsstats hela territorium. Sådana nät bör ligga nära slutanvändaren och bör inte bara vara inriktade på områden och batterier för vilka insamlingen av förbrukade batterier är lönsam. Insamlingsnätet bör omfatta distributörer, auktoriserade behandlingsanläggningar för avfall som utgörs av eller innehåller elektrisk och elektronisk utrustning och för uttjänta fordon, samt insamlingsstationer och, på frivillig basis, andra aktörer, som offentliga myndigheter och skolor. För att kontrollera om insamlingsnätet och tillhörande informationskampanjer är effektiva eller behöver förbättras bör det göras regelbundna sammansättningsundersökningar på minst Nuts 2-nivå, som föreskrivs i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1059/2003 ([29]), avseende blandat kommunalt avfall och avfall som utgörs av eller innehåller elektrisk eller elektronisk utrustning som samlats in, för att fastställa mängden förbrukade bärbara batterier i dessa.

(107) Förbrukade batterier bör kunna samlas in tillsammans med avfall som utgörs av eller innehåller elektrisk eller elektronisk utrustning, inom ramen för nationella insamlingssystem som inrättats på grundval av direktiv 2012/19/EU, och tillsammans med uttjänta fordon i enlighet med direktiv 2000/53/EG. I sådana fall bör, som ett minsta behandlingskrav, batterierna avlägsnas från de insamlade apparaterna och uttjänta fordonen. När batterierna har avlägsnats från de insamlade uttjänta apparaterna bör de omfattas av kraven i denna förordning.

([28]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2022/2065 av den 19 oktober 2022 om en inre marknad för digitala tjänster och om ändring av direktiv 2000/31/EG (förordningen om digitala tjänster) (EUT L 277, 27.10.2022, s. 1).

([29]) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1059/2003 av den 26 maj 2003 om inrättande av en gemensam nomenklatur för statistiska territoriella enheter (Nuts) (EUT L 154, 21.6.2003, s. 1).

I synnerhet bör sådana förbrukade batterier och uttjänta fordon räknas med för uppnåendet av insamlingsmålet för den berörda batterikategorin och omfattas av de behandlings- och materialåtervinningskrav som fastställs i denna förordning.

(108) Med tanke på den miljöpåverkan och materialförlust som är resultatet av att förbrukade batterier inte samlas in separat och därför inte behandlas på ett miljövänligt sätt, bör det insamlingsmål för förbrukade bärbara batterier som fastställts enligt direktiv 2006/66/EG fortsätta att tillämpas och gradvis höjas. Med tanke på den nuvarande ökningen av försäljningen av batterier för lätta transportmedel och det faktum att de har en längre livslängd än bärbara batterier, är det lämpligt att fastställa ett särskilt insamlingsmål för batterier för lätta transportmedel, separat från det insamlingsmål som gäller för förbrukade bärbara batterier. Med anledning av den väntade utvecklingen av marknaden för batterier för lätta transportmedel och bärbara batterier samt ökningen av deras förväntade livslängd, bör metoden för beräkning och kontroll av insamlingsmålen ses över så att den faktiska volymen av förbrukade batterier för lätta transportmedel och förbrukade bärbara batterier som finns tillgängliga för insamling fastställs bättre. Därför bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen med avseende på att ändra denna metod och att ändra insamlingsmålen i enlighet därmed. Det är mycket viktigt att en ny metod avseende ”tillgängliga för insamling” upprätthåller eller höjer miljöambitionerna när det gäller insamling av förbrukade batterier för lätta transportmedel och förbrukade bärbara batterier jämfört med den befintliga metoden. På grundval av en studie från det gemensamma forskningscentrumet om alternativa insamlingsmål för förbrukade bärbara batterier och förbrukade batterier för lätta transportmedel uppskattas det att ett insamlingsmål för förbrukade batterier för lätta transportmedel på 51 % senast den 31 december 2028 och 61 % senast den 31 december 2031, beräknat på grundval av den mängd batterier för lätta transportmedel som tillhandahålls på marknaden i en medlemsstat, kommer att motsvara ett insamlingsmål för förbrukade batterier för lätta transportmedel på 79 % senast den 31 december 2028 och 85 % senast den 31 december 2031, beräknat på grundval av den mängd batterier för lätta transportmedel som finns tillgängliga för insamling i en medlemsstat. Insamlingsmålen för förbrukade bärbara batterier och förbrukade batterier för lätta transportmedel bör ses över. En sådan översyn bör även kunna omfatta möjligheten att lägga till två underkategorier av bärbara batterier: laddningsbara och icke-laddningsbara batterier, med skilda insamlingsnivåer. Kommissionen bör utarbeta en rapport till stöd för dessa översyner.

(109) I syfte att maximera insamlingen och minska säkerhetsriskerna bör kommissionen göra en bedömning av genomförbarheten och de potentiella fördelarna med att inrätta ett pantsystem för batterier, särskilt för bärbara batterier för allmänt bruk. Nationella och harmoniserade unionsomfattande pantsystem bör beaktas i den bedömningen.

(110) Insamlingsnivån för förbrukade bärbara batterier bör även i fortsättningen beräknas på grundval av den genomsnittliga årliga försäljningen under de föregående åren, så att målen står i proportion till batteriförbrukningen i en medlemsstat. I syfte att på bästa sätt beakta förändringar av vad som ingår i kategorin bärbara batterier, både vad gäller livslängd och förbrukningsmönster för batterier, bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen för att ändra metoden för att beräkna och kontrollera insamlingsnivån för förbrukade bärbara batterier och för förbrukade batterier för lätta transportmedel.

(111) Medlemsstaternas skyldighet att vidta åtgärder för att producenter och, om de utsetts, producentansvarsorganisationer, ska uppnå insamlingsmålen för förbrukade bärbara batterier och förbrukade batterier för lätta transportmedel, återspeglar den allmänna principen att medlemsstaterna ska säkerställa unionsrättens effektivitet.

(112) Alla förbrukade startbatterier, förbrukade industribatterier och förbrukade elfordonsbatterier bör samlas in. Därför bör producenterna av startbatterier, industribatterier och elfordonsbatterier åläggas att kostnadsfritt ta emot och återta alla förbrukade batterier för sin respektive kategori från slutanvändarna. Detaljerade rapporteringskrav bör fastställas för alla producenter, avfallshanteringsaktörer och avfallsinnehavare som är involverade i insamlingen av förbrukade startbatterier, förbrukade industribatterier och förbrukade elfordonsbatterier.

(113) Med tanke på den avfallshierarki som fastställs i direktiv 2008/98/EG och enligt vilken det är lämpligt att prioritera förebyggande, förberedelse för återanvändning och materialåtervinning, och i linje med direktiv 2008/98/EG och rådets direktiv 1999/31/EG ([30]) bör insamlade förbrukade batterier inte bortskaffas eller bli föremål för energiåtervinning.

([30]) Rådets direktiv 1999/31/EG av den 26 april 1999 om deponering av avfall (EGT L 182, 16.7.1999, s. 1).

(114) Alla godkända anläggningar som utför behandling av batterier bör uppfylla minimikrav för att förhindra negativa miljö- och hälsoeffekter och möjliggöra en hög grad av resursåtervinning av de material som ingår i batterier. Genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/75/EU ([31]) regleras ett antal industriella verksamheter som innefattar behandling av förbrukade batterier och för vilka det i direktivet föreskrivs särskilda krav avseende tillståndsgivande och avseende kontroller som återspeglar bästa tillgängliga teknik. Om industriell verksamhet som avser behandling och återvinning av batterier inte omfattas av direktiv 2010/75/EU bör verksamhetsutövarna under alla omständigheter vara skyldiga att använda bästa tillgängliga teknik, enligt definitionen i artikel 3.10 i det direktivet, och de särskilda krav som fastställs i denna förordning. Kraven i denna förordning på behandling och materialåtervinning av batterier bör i förekommande fall anpassas av kommissionen mot bakgrund av den tekniska och vetenskapliga utvecklingen och framväxande ny teknik inom avfallshantering. Därför bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen med avseende på att ändra kraven i fråga.

(115) Mål för materialåtervinningsgrad och för resursåtervinning bör fastställas för att säkerställa resursåtervinning av hög kvalitet för batteriindustrin, samtidigt som man säkerställer tydliga gemensamma villkor för materialåtervinnare och motverkar snedvridning av konkurrensen och andra hinder för en väl fungerande inre marknad för sekundära råmaterial från förbrukade batterier. Mål för materialåtervinningsgrad, som är ett mått på den totala mängden återvunnet material, bör fastställas för blybatterier, nickelkadmiumbatterier, litiumbaserade batterier och andra batterier. Det bör också fastställas mål för resursåtervinning av kobolt, bly, litium och nickel i syfte att uppnå en hög resursåtervinningsnivå i hela unionen. Bestämmelserna om beräkning och rapportering av materialåtervinningsgrad i kommissionens förordning (EU) nr 493/2012 ([32]) bör fortsätta att gälla. I syfte att säkerställa att beräkningarna och kontrollerna av materialåtervinningsgraden och resursåtervinningsnivån är tillförlitliga och pålitliga och säkerställa större rättssäkerhet bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen för att komplettera denna förordning genom att fastställa metoden för beräkning och kontroll av materialåtervinningsgrad och resursåtervinningsnivån i återvinningsprocesserna för batterier samt formatet för dokumentationen om återvinningsgraden och materialåtervinning för förbrukade batterier och destination och avkastning vad avser de slutliga utgående fraktionerna i enlighet med del A i bilaga XII. Kommissionen bör också se över förordning (EU) nr 493/2012 så att förordningen korrekt återspeglar den tekniska utvecklingen och förändringar i industriella återvinningsprocesser, i syfte att utvidga förordningens tillämpningsområde till att omfatta befintliga och nya mål och tillhandahålla verktyg för karakterisering av mellanprodukter. Behandlingsanläggningar bör uppmuntras att införa certifierade miljöledningssystem i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1221/2009 ([33]).

(116) Det bör endast vara möjligt att utföra behandling av förbrukade batterier utanför den berörda medlemsstaten där avfallet samlats in eller utanför unionen om transporten av de förbrukade batterierna är förenlig med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1013/2006 ([34]) och kommissionens förordning (EG) nr 1418/2007 ([35]) och om behandlingen uppfyller de krav som gäller för denna typ av avfall, enligt hur avfallet klassificeras enligt kommissionens beslut 2000/532/EG ([36]). Det beslutet bör ses över så att det omfattar alla kemiska sammansättningar i batterier, särskilt koder för förbrukade litiumbaserade batterier, i syfte att möjliggöra korrekt sortering och rapportering av sådana förbrukade batterier. Denna förordning påverkar inte den möjliga klassificeringen av förbrukade batterier som farligt avfall enligt direktiv 2008/98/EG. Om sådan behandling äger rum utanför unionen och för att göra det möjligt att räkna in behandlingen i återvinningsgraden och återvinningsmålen, bör den avfallshanteringsaktör på vars vägnar behandlingen utförs vara skyldig att rapportera om

([31]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/75/EU av den 24 november 2010 om industriutsläpp (samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar) (EUT L 334, 17.12.2010, s. 17).

([32]) Kommissionens förordning (EU) nr 493/2012 av den 11 juni 2012 om fastställande enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/66/EG av närmare bestämmelser om beräkning av återvinningsgraden i återvinningsprocesserna för förbrukade batterier och ackumulatorer (EUT L 151, 12.6.2012, s. 9).

([33]) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1221/2009 av den 25 november 2009 om frivilligt deltagande för organisationer i gemenskapens miljöledning- och miljörevisionsordning (Emas) och om upphävande av förordning (EG) nr 761/2001 och kommissionens beslut 2001/681/EG och 2006/193/EG (EUT L 342, 22.12.2009, s. 1).

([34]) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1013/2006 av den 14 juni 2006 om transport av avfall (EUT L 190, 12.7.2006, s. 1).

([35]) Kommissionens förordning (EG) nr 1418/2007 av den 29 november 2007 om export för återvinning av visst avfall som förtecknas i bilaga III eller IIIA till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1013/2006 till vissa länder som inte omfattas av OECD-beslutet om kontroll av gränsöverskridande transporter av avfall (EUT L 316, 4.12.2007, s. 6).

([36]) Kommissionens beslut 2000/532/EG av den 3 maj 2000 om ersättning av beslut 94/3/EG om en förteckning över avfall i enlighet med artikel 1 a i rådets direktiv 75/442/EEG om avfall, och rådets beslut 94/904/EG om upprättande av en förteckning över farligt avfall i enlighet med artikel 1.4 i rådets direktiv 91/689/EEG om farligt avfall (EGT L 226, 6.9.2000, s. 3).

denna behandling till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där de förbrukade batterierna insamlades och därvid bevisa att behandlingen utförts under förhållanden som är likvärdiga med vad som krävs enligt denna förordning och i linje med annan unionsrätt om människors hälsa och miljöskydd. I syfte att fastställa vilka krav som måste uppfyllas för att en sådan behandling ska anses likvärdig bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen med avseende på att komplettera denna förordning för att fastställa närmare regler med kriterier för bedömningen av likvärdiga villkor.

(117) Om förbrukade batterier exporteras från unionen för förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring eller materialåtervinning bör medlemsstaternas behöriga myndigheter använda sig av de befogenheter som anges i förordning (EG) nr 1013/2006 för att kräva styrkande dokumentation för att säkerställa överensstämmelse med kraven i den här förordningen.

(118) Industribatterier och elfordonsbatterier som inte längre kan användas för det ursprungliga ändamål för vilka de tillverkades bör kunna användas för ett nytt ändamål, dvs. för stationär energilagring. Det håller på att växa fram en marknad för begagnade industribatterier och begagnade elfordonsbatterier, och för att stödja en praktisk tillämpning av avfallshierarkin bör det därför fastställas särskilda regler för att möjliggöra ansvarsfull ändamålsändring av förbrukade batterier, samtidigt som försiktighetsprincipen bör beaktas och slutanvändarnas säkerhet garanteras. För varje sådant begagnat batteri bör det göras en bedömning av dess hälsotillstånd och tillgängliga kapacitet i syfte att avgöra huruvida det är lämpligt för användning för ett annat ändamål än det ändamål för vilket det ursprungligen avsågs. Batterier som visar sig vara lämpliga för användning för ett annat ändamål än för deras ursprungliga ändamål bör helst behandlas för ändamålsändring. I syfte att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av de krav som förbrukade industribatterier, förbrukade batterier för lätta transportmedel eller förbrukade elfordonsbatterier bör uppfylla för att upphöra att vara avfall, bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter.

(119) Producenter och distributörer bör aktivt delta i tillhandahållandet av information till slutanvändarna om obligatorisk separat insamling av förbrukade batterier och tillgången till insamlingssystem. De bör också informera slutanvändarna om den viktiga roll som slutanvändarna har när det gäller att säkerställa en miljömässigt optimal hantering av förbrukade batterier. Producenter och distributörer bör använda uppdaterad informationsteknik för att lämna ut information till alla slutanvändare och rapportera om batterier. Informationen bör spridas antingen med klassiska metoder, med hjälp av annonsering utomhus, affischer och kampanjer i sociala medier, eller genom mer innovativa metoder, såsom elektronisk tillgång till webbplatser via QR-koder som anbringas på batteriet. Denna information bör vara tillgänglig för personer med funktionsnedsättning i enlighet med direktiv (EU) 2019/882.

(120) För att det ska vara möjligt att kontrollera att skyldigheterna vad gäller insamling och behandling av förbrukade batterier uppfylls är det nödvändigt att aktörerna rapporterar till de behöriga myndigheterna. Batteriproducenter och andra avfallshanteringsaktörer som samlar in förbrukade batterier bör, för varje kalenderår, rapportera tillämpliga uppgifter om sålda batterier och insamlade förbrukade batterier. När det gäller behandling bör rapporteringsskyldigheten åligga avfallshanteringsaktörerna respektive materialåtervinnarna.

(121) För varje kalenderår bör medlemsstaterna förse kommissionen med information om vilka mängder batterier som levererats inom deras territorier och om vilka mängder förbrukade batterier som samlats in, per kategori och kemisk sammansättning. När det gäller förbrukade bärbara batterier och batterier för lätta transportmedel bör uppgifter rapporteras separat för att anpassa de respektive insamlingsmålen, mot bakgrund av dessa batteriers marknadsandel och deras specifika ändamål och egenskaper. Sådan information bör tillhandahållas elektroniskt och åtföljas av en kvalitetskontrollrapport. I syfte att säkerställa enhetliga villkor för rapporteringen av sådana uppgifter och information till kommissionen samt med avseende på kontrollmetoderna bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter.

(122) För varje kalenderår bör medlemsstaterna rapportera till kommissionen om materialåtervinningsgrad och resursåtervinning som uppnåtts, med beaktande av alla enskilda steg i materialåtervinningsprocessen och utgående fraktioner.

(123) För att öka öppenheten i leverans- och värdekedjorna för alla berörda parter är det nödvändigt att föreskriva att det införs ett batteripass som maximerar informationsutbytet, gör det möjligt att spåra batterier och informerar om koldioxidintensiteten i batteritillverkningsprocesserna samt om de använda materialens ursprung och om huruvida förnybart material såsom material som framställts av lignin för att ersätta grafit används, batteriers sammansättning, inbegripet råmaterial och farliga kemikalier, om hur batterierna kan repareras, behandlas för ändamålsändring och demonteras, samt om de behandlings-, materialåtervinnings- och återvinningsprocesser som batterier kan bli föremål för i slutet av sin livscykel. Batteripasset bör ge allmänheten information om batterier som släpps ut på marknaden och deras hållbarhetskrav. Det bör ge återtillverkare, andrahandsaktörer och materialåtervinnare aktuell information om hanteringen av batterier, och ge specifika aktörer skräddarsydd information, t.ex. om batteriers hälsotillstånd. Batteripasset bör kunna hjälpa marknadskontrollmyndigheterna att utföra sina uppgifter enligt denna förordning, men det bör inte ersätta eller ändra ansvarsområdena för marknadskontrollmyndigheterna, som i enlighet med förordning (EU) 2019/1020 bör kontrollera den information som tillhandahålls i batteripass.

(124) Viss information i batteripasset bör inte vara offentlig, t.ex. kommersiellt känsliga uppgifter som endast ett begränsat antal personer med ett legitimt intresse skulle behöva ha tillgång till. Detta gäller information om demontering, inklusive säkerhet, och detaljerad information om batteriets sammansättning, vilket är avgörande för reparatörer, återtillverkare, andrahandsaktörer och materialåtervinnare. Det gäller också information om enskilda batterier, som är väsentlig för dem som har köpt batteriet eller parter som agerar för deras räkning i syfte att göra batteriet tillgängligt för oberoende energiaggregatorer eller aktörer på energimarknaden, utvärdera dess restvärde eller återstående livslängd för fortsatt användning och underlätta förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring, ändamålsändring eller återtillverkning av batteriet. Resultaten av provningsrapporterna bör endast vara tillgängliga för anmälda organ, marknadskontrollmyndigheter och kommissionen.

(125) Batteripasset bör göra det möjligt för ekonomiska aktörer att på ett effektivare sätt samla in och återanvända information och uppgifter om enskilda batterier som släpps ut på marknaden och göra bättre underbyggda val i sin planeringsverksamhet. När batteriet väl har släppts ut på marknaden kan det i vissa fall vara mer praktiskt för en annan juridisk person, såsom en fordonstillverkare, att uppdatera informationen i passet. Den ekonomiska aktör som släpper ut batteriet på marknaden bör därför tillåtas att ge en annan aktör ett skriftligt tillstånd att agera på dennes vägnar. Ansvaret för att följa bestämmelserna för batteripasset bör ligga hos den ekonomiska aktör som släpper ut batteriet på marknaden. I syfte att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av batteripasset bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter.

(126) För att säkerställa att batteripasset är flexibelt, dynamiskt och marknadsstyrt och utvecklas i linje med företagsmodeller, marknader och innovation bör det baseras på ett decentraliserat datasystem som inrättas och underhålls av ekonomiska aktörer. För att säkerställa ett effektivt införande av batteripasset bör den tekniska utformningen, uppgiftskraven och användningen av batteripasset uppfylla en uppsättning grundläggande tekniska krav. Sådana krav bör utvecklas parallellt med dem för digitala produktpass som krävs enligt annan unionsrätt om ekodesign för hållbara produkter. Tekniska specifikationer, för vilka principerna för nätverket eDelivery inom ramen för kommissionens fond för ett sammanlänkat Europa bör beaktas, bör fastställas för att säkerställa ett effektivt genomförande av dessa grundläggande krav, antingen i form av en harmoniserad standard för vilken hänvisningarna offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning* eller, som ett alternativ, i form av gemensamma specifikationer som antas av kommissionen. Den tekniska utformningen bör säkerställa att batteripasset innehåller uppgifter på ett säkert sätt, med respekt för integritetsreglerna.

(127) I förordning (EU) 2019/1020 fastställs allmänna regler om marknadskontroll och kontroll av produkter som släpps ut på unionsmarknaden eller som förs in på unionsmarknaden från tredjeländer. För att säkerställa att batterier som omfattas av den fria rörligheten för varor uppfyller krav som ger en hög skyddsnivå för allmänintresse, som människors hälsa och säkerhet, egendomsskydd och miljöskydd, och för att säkerställa full verkställbarhet av skyldigheterna, särskilt när det gäller policyerna för tillbörlig aktsamhet avseende batterier enligt denna förordning, bör förordning (EU) 2019/1020 också tillämpas på de batterier och ekonomiska aktörer som omfattas av den här förordningen. Bilaga I till förordning (EU) 2019/1020 bör därför ändras i enlighet med detta.

(128) Enligt förordning (EU) 2019/1020 ska marknadskontrollmyndigheterna utföra lämpliga kontroller av produkters egenskaper i tillräcklig omfattning. Kommissionen tilldelas genom förordningen befogenhet att anta genomförandeakter för att fastställa enhetliga villkor för kontroller, kriterier för fastställande av hur ofta kontroller ska utföras och antalet prover som ska kontrolleras med avseende på vissa produkter eller produktkategorier. Tilldelningen av befogenheter tillämpas också t på batterier som omfattas av den här förordningen om de villkor som anges i förordning (EU) 2019/1020 är uppfyllda.

(129) Genom förordning (EU) 2019/1020 infördes nya instrument för att förbättra efterlevnaden och marknadsövervakningen, som också är relevanta för batterier. Det föreskrivs att kommissionen får utse en offentlig provningsanläggning i en medlemsstat till unionsprovningsanläggning för särskilda produktkategorier eller för särskilda risker förknippade med en produktkategori. Kommissionen bör inkludera de batterier som omfattas av den här förordningen i sin nästa inbjudan att anmäla intresse för utseende av unionsprovningsanläggningar i enlighet med kommissionens genomförandeförordning (EU) 2022/1267 ([37]). I förordning (EU) 2019/1020 föreskrivs också att marknadskontrollmyndigheterna kan bedriva gemensamma aktiviteter med organisationer som representerar ekonomiska aktörer eller slutanvändare i syfte att främja överensstämmelse, identifiera bristande överensstämmelse, öka medvetenheten och tillhandahålla vägledning om särskilda produktkategorier. Denna möjlighet bör även ges med avseende på kraven i den här förordningen. I detta sammanhang skulle medlemsstaterna eller marknadskontrollmyndigheterna kunna undersöka möjligheten att inrätta kompetenscentrum för batterier.

(130) Batterier bör endast släppas ut på marknaden på villkor att de inte utgör en risk för människors hälsa och säkerhet, egendom eller miljön när de förvaras och används för sitt avsedda ändamål, eller används under förhållanden som rimligen kan förutses, dvs. när sådana användningsvillkor skulle kunna vara resultatet av ett lagligt och lätt förutsebart mänskligt beteende.

(131) Det bör finnas ett förfarande genom vilket berörda parter informeras om planerade åtgärder avseende batterier som utgör en risk för människors hälsa och säkerhet, egendom eller miljö. Ett sådant förfarande bör även ge marknadskontrollmyndigheterna möjlighet att, i samarbete med de berörda ekonomiska aktörerna, ingripa mot sådana batterier i ett tidigare skede. I syfte att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter med avseende på att fastställa huruvida de nationella åtgärder som vidtas avseende batterier som inte uppfyller kraven är berättigade eller inte.

(132) Marknadskontrollmyndigheterna bör ha möjlighet att kräva att en ekonomisk aktör vidtar korrigerande åtgärder om de konstaterar att ett batteri inte uppfyller kraven i denna förordning eller att en ekonomisk aktör har överträtt reglerna om utsläppande eller tillhandahållande på marknaden av ett batteri, reglerna om hållbarhet, säkerhet, märkning och information eller reglerna om tillbörlig aktsamhet i leveranskedjan.

(133) Offentlig upphandling är en viktig sektor när det gäller att minska miljöpåverkan från mänsklig verksamhet och påverka marknadsutvecklingen så att den går mot mer hållbara produkter. Upphandlande myndigheter enligt definitionen i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/24/EU ([38]) och 2014/25/EU ([39]) och upphandlande enheter enligt definitionen i direktiv 2014/25/EU bör beakta miljöpåverkan när de upphandlar batterier eller produkter som innehåller batterier och bör säkerställa att de ekonomiska aktörerna verkligen uppfyller de sociala och miljömässiga kraven, i syfte att främja och stimulera marknaden för ren och energieffektiv mobilitet och energilagring och därigenom bidra till unionens miljö-, klimat- och energipolitiska mål.

(134) När kommissionen antar delegerade akter i enlighet med denna förordning är det särskilt viktigt att den genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå, och att dessa samråd genomförs i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning ([40]). För att säkerställa lika stor delaktighet i förberedelsen av delegerade akter erhåller Europaparlamentet och rådet alla handlingar samtidigt som medlemsstaternas experter, och deras experter ges systematiskt tillträde till möten i kommissionens expertgrupper som arbetar med förberedelse av delegerade akter.

([37]) Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2022/1267 av den 20 juli 2022 om fastställande av förfaranden för utseende av unionsprovningsanläggningar för marknadskontroll och kontroll av produktöverensstämmelse i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1020 (EUT L 192, 21.7.2022, s. 21).

([38]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/24/EU av den 26 februari 2014 om offentlig upphandling och om upphävande av direktiv 2004/18/EG (EUT L 94, 28.3.2014, s. 65).

([39]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/25/EU av den 26 februari 2014 om upphandling av enheter som är verksamma på områdena vatten, energi, transporter och posttjänster och om upphävande av direktiv 2004/17/EG (EUT L 94, 28.3.2014, s. 243).

([40]) EUT L 123, 12.5.2016, s. 1.

(135) De genomförandebefogenheter som kommissionen tilldelas genom denna förordning bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 ([41]).

(136) Det rådgivande förfarandet bör användas vid antagandet av en genomförandeakt i de fall då kommissionen konstaterar att ett anmält organ inte uppfyller kraven för sin anmälan, i syfte att anmoda den anmälande myndigheten att vidta erforderliga korrigerande åtgärder, inbegripet att vid behov återkalla anmälan.

(137) Kommissionen bör anta omedelbart tillämpliga genomförandeakter för att fastställa huruvida en nationell åtgärd som vidtagits i fråga om ett batteri som uppfyller kraven, men som utgör en risk, är berättigad eller inte, om det, i vederbörligen motiverade fall med avseende på skyddet av människors hälsa eller säkerhet, eller skyddet av egendom eller miljön, är nödvändigt av tvingande skäl till skyndsamhet.

(138) Medlemsstaterna bör fastställa regler om sanktioner som ska gälla vid överträdelser av denna förordning och säkerställa att de genomförs. Sanktionerna bör vara effektiva, proportionella och avskräckande. Vid åläggande av sanktioner är det viktigt att vederbörlig hänsyn tas till överträdelsens art, allvar, omfattning, avsiktliga karaktär och upprepning samt den grad i vilken den fysiska eller juridiska person som hålls ansvarig samarbetar med den behöriga myndigheten. Åläggandet av sanktioner bör överensstämma med unionsrätten och nationell rätt, vilket inbegriper tillämpliga rättssäkerhetsgarantier och principerna i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

(139) Mot bakgrund av behovet av att säkerställa en hög miljöskyddsnivå och behovet av att beakta ny utveckling som grundar sig på vetenskapliga fakta bör kommissionen lägga fram en rapport för Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av denna förordning och dess inverkan på miljön och den inre marknadens funktion. Kommissionen bör i sin rapport inkludera en utvärdering av bestämmelserna om kriterier för hållbarhet, säkerhet, märkning och information, åtgärderna för hantering av förbrukade batterier och kraven på tillbörlig aktsamhet i leveranskedjan. Rapporten bör vid behov åtföljas av ett förslag om ändring av relevanta bestämmelser i denna förordning.

(140) Det är nödvändigt att ge ekonomiska aktörer tillräckligt med tid för att fullgöra sina skyldigheter enligt denna förordning, och medlemsstaterna måste få tillräckligt med tid för att upprätta den administrativa infrastruktur som behövs för att tillämpa förordningen. Tillämpningen av denna förordning bör därför skjutas fram till ett datum när dessa förberedelser rimligen kan vara avslutade.

(141) För att göra det möjligt för medlemsstaterna att anpassa det register över producenter som upprättats enligt direktiv 2006/66/EG och att vidta nödvändiga administrativa åtgärder vad gäller de behöriga myndigheternas organisation av godkännandeförfarandena, samtidigt som kontinuiteten bibehålls för ekonomiska aktörer, bör direktiv 2006/66/EG upphöra att gälla från och med den 18 augusti 2025. De skyldigheter som fastställs i det direktivet vad gäller övervakning och rapportering av insamlingsnivån för bärbara batterier bör fortsätta att gälla till och med den 31 december 2023, och de tillhörande skyldigheterna vad gäller överföring av uppgifter till kommissionen bör fortsätta att gälla till och med den 30 juni 2025, skyldigheterna enligt det direktivet vad gäller övervakning och rapportering av återvinningsgraden i materialåtervinningsprocesserna bör fortsätta att gälla till och med den 31 december 2025, och de tillhörande skyldigheterna vad gäller överföring av uppgifter till kommissionen bör fortsätta att gälla till och med den 30 juni 2027, för att säkerställa kontinuiteten fram till dess att nya beräkningsregler och rapporteringsformat har antagits av kommissionen i enlighet med denna förordning.

(142) Det är viktigt att miljömässiga, sociala och ekonomiska konsekvenser beaktas vid genomförandet av denna förordning. För att säkerställa lika villkor är det dessutom viktigt att all relevant tillgänglig teknik beaktas i lika hög grad vid genomförandet av denna förordning, förutsatt att denna teknik gör det möjligt för batterier att till fullo uppfylla alla relevanta krav i denna förordning. Dessutom bör ingen orimlig administrativ börda läggas på ekonomiska aktörer, särskilt inte på små och medelstora företag.

(143) Eftersom målen för denna förordning, nämligen att bidra till att den inre marknaden fungerar och att förebygga och minska batteriers negativa påverkan för att säkerställa en hög skyddsnivå avseende människors hälsa och säkerhet, egendom och miljön, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av behovet av harmonisering, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

([41]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

Allmänna bestämmelser

Artikel 1

Innehåll och tillämpningsområde

1. I denna förordning fastställs krav på hållbarhet, säkerhet, etikettering, märkning och information för att batterier ska tillåtas släppas ut på marknaden eller tas i bruk inom unionen. Det fastställs också minimikrav avseende utökat producentansvar, insamling och behandling av förbrukade batterier och avseende rapportering.

2. I denna förordning fastställs skyldigheter vad gäller tillbörlig aktsamhet avseende batterier för ekonomiska aktörer som släpper ut batterier på marknaden eller tar dem i bruk. Det fastställs också krav för miljöanpassad offentlig upphandling vid upphandling av batterier eller produkter där batterier ingår.

3. Denna förordning är tillämplig på alla kategorier av batterier, nämligen bärbara batterier, batterier för startmotor, belysning och tändsystem (startbatterier), batterier för lätta transportmedel, elfordonsbatterier och industribatterier, oavsett form, volym, vikt, utformning, materialsammansättning, kemisk sammansättning, användning eller ändamål. Den ska också tillämpas på batterier som ingår i eller är tillbehör till produkter som särskilt utformats för att ingå i eller är tillbehör till andra produkter.

När batterier som släpps ut på marknaden kan anses omfattas av fler än en kategori ska, vid tillämpningen av kapitel II, de anses omfattas av den kategori där de striktaste kraven tillämpas.

4. När battericeller eller batterimoduler tillhandahålls på marknaden för slutanvändning, utan någon ytterligare inbyggnad eller montering i större batteripack eller batterier ska de anses ha släppts ut på marknaden som batterier vid tillämpningen av denna förordning, och kraven för den mest snarlika batterikategorin ska tillämpas. När sådana battericeller eller batterimoduler kan anses tillhöra fler än en batterikategori ska de anses omfattas av den kategori där de striktaste kraven tillämpas.

5. Denna förordning är inte tillämplig på batterier som ingår i eller som särskilt utformats för att ingå i

a) utrustning som används i samband med skydd av viktiga intressen som rör medlemsstaternas säkerhet, vapen, ammunition och krigsmateriel, med undantag av sådana produkter som inte är avsedda för specifikt militära ändamål, och

b) utrustning avsedd att sändas ut i rymden.

6. Kapitlen III och VIII i denna förordning är inte tillämpliga på utrustning särskilt avsedd för säkerheten vid kärntekniska anläggningar enligt definitionen i artikel 3 i rådets direktiv 2009/71/Euratom ([42]).

Artikel 2

Mål

Målen för denna förordning är att bidra till den inre marknadens effektiva funktion, och samtidigt förebygga och minska batteriers negativa miljöpåverkan och skydda miljön och människors hälsa genom att förebygga och minska de negativa effekterna av genereringen och hanteringen av batteriavfall.

Artikel 3

Definitioner

1. I denna förordning gäller följande definitioner:

1. *batteri*: varje anordning som levererar elektrisk energi som genereras genom direkt omvandling av kemisk energi, med intern eller extern lagring, och som består av en eller flera icke-laddningsbara eller laddningsbara battericeller, batterimoduler eller batteripack, och inbegriper batterier som har varit föremål för förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring eller ändamålsändring, eller återtillverkning.

([42]) Rådets direktiv 2009/71/Euratom av den 25 juni 2009 om upprättande av ett gemenskapsramverk för kärnsäkerhet vid kärntekniska anläggningar (EUT L 172, 2.7.2009, s. 18).

2. *batteripack*: en uppsättning battericeller eller batterimoduler som är sammankopplade eller inkapslade i ett yttre hölje och som utgör en komplett enhet som inte är avsedd att brytas upp eller öppnas av slutanvändaren.

3. *batterimodul*: en uppsättning battericeller som är sammankopplade eller inkapslade i ett yttre hölje för att skydda cellerna mot yttre påverkan, och som är avsedd att användas antingen ensam eller i kombination med andra moduler.

4. *battericell*: den grundläggande funktionella enheten i ett batteri, bestående av elektroder, elektrolyt, behållare, poler och, i tillämpliga fall, separatorer, och som innehåller aktiva material vars reaktion generar elektrisk energi.

5. *aktivt material*: ett material som reagerar kemiskt och producerar elektrisk energi när battericellen laddar ur eller som lagrar elektrisk energi när batteriet laddas.

6. *icke-laddningsbart batteri*: ett batteri som inte utformats för elektrisk uppladdning.

7. *laddningsbart batteri*: ett batteri som utformats för elektrisk uppladdning.

8. *batteri med extern lagring*: ett batteri som är särskilt utformat så att energin lagras uteslutande i en eller flera anslutna externa anordningar.

9. *bärbart batteri*: ett batteri som är förseglat, väger högst 5 kg, inte är särskilt utformat för industriellt bruk och varken är ett elfordonsbatteri, ett batteri för lätta transportmedel eller ett startbatteri.

10. *bärbart batteri för allmänt bruk*: ett bärbart batteri, oavsett om det är laddningsbart eller inte, som särskilt utformats för att vara driftskompatibelt och som har ett av följande vanliga format: 4,5 volt (3R12), knappcell, D, C, AA, AAA, AAAA, A23, 9 volt (PP3).

11. *batteri för lätta transportmedel*: ett batteri som är förseglat, väger högst 25 kg och som särskilt utformats för att tillhandahålla elkraft för att driva hjulförsedda fordon som kan drivas enbart med en elmotor eller med en kombination av motor och mänsklig kraft, inbegripet typgodkända fordon i kategori L i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 168/2013 ([43]), och som inte är ett elfordonsbatteri.

12. *batteri för start, belysning och tändning* eller *startbatteri*: ett batteri som särskilt utformats för att leverera elkraft för startmotor, belysning eller tändnings och som också kan användas för hjälp- eller reservfunktioner i fordon, andra transportmedel eller maskiner.

13. *industribatteri*: ett batteri som är särskilt utformat för industriellt bruk, avsett för industriellt bruk efter att ha varit föremål för förberedelse för ändamålsändring eller ändamålsändring, eller ett annat batteri med en vikt över 5 kg och som varken är elfordonsbatterier, batterier för lätta transportmedel eller startbatterier.

14. *elfordonsbatteri*: ett batteri som särskilt utformats för att tillhandahålla elkraft för att driva hybrid- eller elfordon i kategori L i enlighet med förordning (EU) nr 168/2013, med en vikt över 25 kg, eller ett batteri som särskilt utformats för att tillhandahålla elkraft för att driva hybrid- eller elfordon i kategori M, N eller O i enlighet med förordning (EU) 2018/858.

15. *stationärt batterienergilagringssystem*: ett industribatteri med intern lagring som är särskilt utformat för att lagra från och leverera elektrisk energi till nätet eller lagra och leverera elektrisk energi till slutanvändare, oberoende av var och av vem det används.

16. *utsläppande på marknaden*: tillhandahållande för första gången av ett batteri på unionsmarknaden.

17. *tillhandahållande på marknaden*: varje tillgängliggörande av ett batteri för distribution eller användning på unionsmarknaden inom ramen för kommersiell verksamhet, mot betalning eller kostnadsfritt.

18. *ibruktagande*: första användningen av ett batteri för avsett ändamål inom unionen, utan att det tidigare har släppts ut på marknaden.

([43]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 168/2013 av den 15 januari 2013 om godkännande av och marknadstillsyn för två- och trehjuliga fordon och fyrhjulingar (EUT L 60, 2.3.2013, s. 52).

19. *batterimodell*: en version av ett batteri där alla enheter har samma tekniska egenskaper som är relevanta för kraven i denna förordning gällande hållbarhet, säkerhet, etikettering, märkning och information, och samma modellbeteckning.

20. *batteri som utgör en risk*: ett batteri som kan inverka negativt på människors hälsa eller säkerhet, egendom eller miljön i en omfattning som går utöver vad som anses rimligt och godtagbart i förhållande till batteriets avsedda ändamål eller under normala eller rimligen förutsebara användningsförhållanden för det berörda batteriet, inbegripet användningstid och, i förekommande fall, krav som gäller batteriets ibruktagande, installation och underhåll.

21. *koldioxidavtryck*: summan av utsläpp och upptag av växthusgaser i ett produktsystem, uttryckt som koldioxidekvivalenter och baserat på en studie enligt metoden för produkters miljöavtryck (PEF) där miljöpåverkanskategorin för klimatförändring använts.

22. *ekonomisk aktör*: en tillverkare, ett behörigt ombud, en importör, en distributör eller en leverantör av distributionstjänster eller varje annan fysisk eller juridisk person som omfattas av skyldigheter avseende tillverkning, förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring eller ändamålsändring, eller återtillverkning, av batterier, utsläppande eller tillhandahållande av batterier på marknaden, inbegripet online, eller ibruktagande av batterier i enlighet med denna förordning.

23. *oberoende aktör*: en fysisk eller juridisk person som är oberoende av tillverkaren och producenten och som direkt eller indirekt är involverad i reparation, underhåll eller ändamålsändring av batterier, inbegripet avfallshanteringsaktörer, reparatörer, tillverkare eller distributörer av reparationsutrustning, verktyg eller reservdelar, samt utgivare av teknisk information, aktörer som erbjuder inspektions- och provningstjänster, aktörer som erbjuder utbildning för installatörer, tillverkare och reparatörer av utrustning för fordon som drivs på alternativa bränslen.

24. *QR-kod*: en maskinläsbar matriskod som länkar till information enligt kraven i denna förordning.

25. *batterihanteringssystem*: en elektronisk anordning som kontrollerar eller hanterar ett batteris elektriska och termiska funktioner i syfte att säkerställa batteriets säkerhet, prestanda och livslängd, hanterar och lagrar uppgifter om parametrarna för bestämning av batteriets hälsotillstånd och förväntade livslängd enligt bilaga VII och som kommunicerar med det fordon, det lätta transportmedel eller den apparat i vilken batteriet ingår, eller med en offentlig eller privat laddningsinfrastruktur.

26. *apparat*: elektrisk eller elektronisk utrustning enligt definitionen i artikel 3.1 a i direktiv 2012/19/EU som helt eller delvis drivs med ett batteri eller kan drivas med ett batteri.

27. *laddningsstatus*: batteriets tillgängliga energi uttryckt som en procentandel av dess nominella kapacitet enligt uppgift från tillverkaren.

28. *hälsotillstånd*: ett mått på det laddningsbara batteriets allmänna skick och dess förmåga att leverera den angivna prestandan, jämfört med dess ursprungliga skick.

29. *förberedelse för återanvändning*: förberedelse för återanvändning enligt definitionen i artikel 3.16 i direktiv 2008/98/EG.

30. *förberedelse för ändamålsändring*: varje åtgärd som innebär att förbrukat batteri eller delar därav förbereds så att det kan användas för ett nytt ändamål eller en annan tillämpning än vad det ursprungligen utformades för.

31. *ändamålsändring*: varje åtgärd som leder till att ett batteri, som inte är ett förbrukat batteri, eller delar därav används för ett annat ändamål eller en annan tillämpning än vad batteriet ursprungligen utformades för.

32. *återtillverkning*: varje teknisk åtgärd på ett begagnat batteri som innefattar demontering och utvärdering av alla dess battericeller och batterimoduler och användning av ett visst antal battericeller och batterimoduler, som är nya, begagnade eller återvunna från avfall, eller andra batterikomponenter för att återställa batteriets kapacitet till minst 90 % av den ursprungliga nominella kapaciteten, och där hälsotillståndet hos alla enskilda battericeller skiljer sig åt med högst 3 %, och som resulterar i att batteriet används för samma ändamål eller tillämpning som det ursprungligen utformades för.

33. *tillverkare*: en fysisk eller juridisk person som tillverkar ett batteri eller som låter utforma eller tillverka ett batteri och som saluför batteriet i eget namn eller under eget varumärke, eller som tar det i bruk för egen räkning.

34. *teknisk specifikation*: ett dokument i vilket det fastställs vilka tekniska krav som en produkt, process eller tjänst ska uppfylla.

35. *harmoniserad standard*: en standard enligt definitionen i artikel 2.1 c i förordning (EU) nr 1025/2012.

36. *CE-märkning*: märkning genom vilken en tillverkare visar att batteriet överensstämmer med tillämpliga krav i unionens harmoniseringslagstiftning i vilken det föreskrivs att märkningen ska anbringas.

37. *ackreditering*: ackreditering enligt definitionen i artikel 2.10 i förordning (EG) nr 765/2008.

38. *nationellt ackrediteringsorgan*: ett nationellt ackrediteringsorgan enligt definitionen i artikel 2.11 i förordning (EG) nr 765/2008.

39. *bedömning av överensstämmelse*: en process där det visas om kraven avseende hållbarhet, säkerhet, etikettering, information och tillbörlig aktsamhet enligt denna förordning har uppfyllts.

40. *organ för bedömning av överensstämmelse*: ett organ som utför bedömningar av överensstämmelse, inbegripet kalibrering, provning, certifiering och kontroll.

41. *anmält organ*: ett organ för bedömning av överensstämmelse som anmälts i enlighet med kapitel V.

42. *tillbörlig aktsamhet avseende batterier*: de skyldigheter som en ekonomisk aktör måste iaktta avseende ledningssystem, riskhantering, tredjepartsgranskning och kontroll av anmälda organ och utlämnande av information i syfte att identifiera, förebygga och hantera faktiska och potentiella sociala och miljömässiga risker i samband med anskaffning, bearbetning och handel med de råmaterial och sekundära råmaterial som krävs för att tillverka batterier, inbegripet leverantörer i kedjan och deras dotterbolag eller underentreprenörer.

43. *dotterbolag*: juridisk person genom vilken verksamheten i ett kontrollerat företag i den mening som avses i artikel 2.1 f i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG ([44]) utövas.

44. *moderföretag*: ett företag som kontrollerar ett eller flera dotterbolag.

45. *konfliktdrabbade områden och högriskområden*: konfliktdrabbade områden och högriskområden enligt definitionen i artikel 2 f i förordning (EU) 2017/821.

46. *distansavtal*: distansavtal enligt definitionen i artikel 2.7 i direktiv 2011/83/EU.

47. *producent*: varje tillverkare, importör eller distributör eller annan fysisk eller juridisk person som, oberoende av försäljningsmetod, inbegripet distansavtal, antingen

    a) är etablerad i en medlemsstat och tillverkar batterier i eget namn eller under eget varumärke, eller låter utforma eller tillverka batterier och levererar dem för första gången i eget namn eller under eget varumärke, inbegripet sådana som ingår i apparater, lätta transportmedel eller andra fordon, inom denna medlemsstats territorium,

    b) är etablerad i en medlemsstat och återförsäljer batterier inom denna medlemsstats territorium i eget namn eller under eget varumärke, inbegripet batterier tillverkade av andra som ingår i apparater, lätta transportmedel eller andra fordon på vilka dessa andra tillverkares namn eller varumärke inte visas.

    c) är etablerad i en medlemsstat och levererar batterier yrkesmässigt för första gången i den medlemsstaten, inbegripet batterier som ingår i apparater, lätta transportmedel eller andra fordon, från en annan medlemsstat eller från ett tredjeland, eller

([44]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG av den 15 december 2004 om harmonisering av insynskraven angående upplysningar om emittenter vars värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad och om ändring av direktiv 2001/34/EG (EUT L 390, 31.12.2004, s. 38).

d) säljer batterier, inbegripet batterier som ingår i apparater, lätta transportmedel eller andra fordon, med hjälp av distansavtal direkt till slutanvändarna, oavsett om de är privata hushåll eller inte, i en medlemsstat och är etablerad i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland.

48. *behörigt ombud för utökat producentansvar*: en fysisk eller juridisk person etablerad i en medlemsstat i vilken producenten släpper ut batterier på marknaden och som inte är densamma som den medlemsstat där producenten är etablerad, vilken utses av producenten i enlighet med artikel 8a.5 tredje stycket i direktiv 2008/98/EG för att fullgöra producentens skyldigheter enligt kapitel VIII i denna förordning.

49. *producentansvarsorganisation*: en juridisk person som finansiellt eller finansiellt och operativt organiserar fullgörandet av skyldigheter inom utökat producentansvar för flera producenters räkning.

50. *förbrukade batterier*: batterier som är att betrakta som avfall enligt definitionen i artikel 3.1 i direktiv 2008/98/EG.

51. *batteritillverkningsavfall*: de material eller föremål som kasseras under batteritillverkningsprocessen, som inte kan återanvändas som en integrerad del i samma process och som måste materialåtervinnas.

52. *farligt ämne*: ett ämne som klassificeras som farligt i enlighet med artikel 3 i förordning (EG) nr 1272/2008.

53. *behandling*: varje åtgärd som utförs på förbrukade batterier efter det att de lämnats till en anläggning för sortering, förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring, förberedelse för materialåtervinning eller materialåtervinning.

54. *förberedelse för materialåtervinning*: behandling av förbrukade batterier före en materialåtervinningsprocess, bland annat lagring, hantering och demontering av batteripack eller separering av fraktioner som inte ingår i själva batteriet.

55. *insamlingsplats för frivillig insamling*: varje icke-vinstdrivande, kommersiellt eller annat vinstdrivande företag eller offentligt organ som på eget initiativ deltar i separat insamling av förbrukade bärbara batterier och förbrukade batterier för lätta transportmedel som de själva eller andra slutanvändare har genererat innan de förbrukade batterierna överlämnas till producenter, till producentansvarsorganisationer eller till avfallshanteringsaktörer för efterföljande behandling.

56. *avfallshanteringsaktör*: varje fysisk eller juridisk person som yrkesmässigt utför separat insamling eller behandling av förbrukade batterier.

57. *godkänd anläggning*: en verksamhetsutövare som i enlighet med direktiv 2008/98/EG har tillstånd att behandla förbrukade batterier.

58. *materialåtervinnare*: varje fysisk eller juridisk person som utför materialåtervinning i en godkänd anläggning.

59. *ett batteris livslängd*: den period som börjar när ett batteri tillverkas och som slutar när batteriet blir avfall.

60. *materialåtervinningsgrad*: den kvot, uttryckt i procent, vilken fås när mängden utgående fraktioner som kan tillräknas som materialåtervunna divideras med mängden ingående fraktioner av förbrukade batterier, för en materialåtervinningsprocess.

61. *unionens harmoniseringslagstiftning*: unionslagstiftning som harmoniserar villkoren för saluföring av produkter.

62. *nationell myndighet*: godkännandemyndighet eller annan myndighet som, beträffande batterier, arbetar med och ansvarar för marknadskontroll i en medlemsstat.

63. *behörigt ombud*: varje fysisk eller juridisk person som är etablerad i unionen och som enligt en skriftlig fullmakt från en tillverkare ger ombudet rätt att i tillverkarens ställe utföra särskilda uppgifter, med beaktande av tillverkarens skyldigheter enligt kapitlen IV och VI.

64. *importör*: en fysisk eller juridisk person som är etablerad i unionen och som släpper ut ett batteri från ett tredjeland på marknaden.

65. *distributör*: en fysisk eller juridisk person i leveranskedjan, utöver tillverkaren eller importören, som tillhandahåller ett batteri på marknaden.

66. *unik identitetsbeteckning*: en unik teckensträng för identifiering av batterier som också möjliggör en webblänk till batteripasset.

67. *onlineplattform*: en onlineplattform enligt definitionen i artikel 3 i i förordning (EU) 2022/2065.

68. *marknadsaktör*: en marknadsaktör enligt definitionen i artikel 2.25 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/943 ([45]).

2. Utöver de definitioner som avses i punkt 1 gäller följande definitioner:

a) *avfall, avfallsinnehavare, avfallshantering, förebyggande, insamling, separat insamling, system för utökat producentansvar, återanvändning* och *materialåtervinning* som anges i artikel 3 i direktiv 2008/98/EG gälla.

b) *marknadskontroll, marknadskontrollmyndighet, leverantör av distributionstjänster, korrigerande åtgärd, slutanvändare, återkallelse* och *tillbakadragande* samt av *risk* i förhållande till kraven i kapitlen I, IV, VI, VII och IX och bilagorna V, VIII och XIII i den här förordningen, i artikel 3 i förordning (EU) 2019/1020 gäller.

c) *oberoende aggregator* och *energilagring* i artikel 2 i direktiv (EU) 2019/944 gäller.

Artikel 4

Fri rörlighet

1. Medlemsstaterna får inte, av skäl som rör kraven på hållbarheten, säkerheten och märkningen av samt informationen om batterier som omfattas av denna förordning, förbjuda, begränsa eller hindra tillhandahållande på marknaden eller ibruktagande av batterier som uppfyller kraven i denna förordning.

2. Medlemsstaterna får inte förhindra att batterier som inte överensstämmer med kraven i denna förordning visas vid handelsmässor, utställningar, förevisningar eller liknande evenemang, under förutsättning att det tydligt och klart anges att batterierna inte överensstämmer med kraven i denna förordning och inte får tillhandahållas på marknaden eller tas i bruk förrän de följer dessa krav. Vid förevisningar av sådana batterier ska berörda ekonomiska aktörer vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa människors säkerhet.

Artikel 5

Hållbarhet, säkerhet, märkning och informationskrav för batterier

1. Batterier får endast släppas ut på marknaden eller tas i bruk om de uppfyller följande krav:

a) De hållbarhets- och säkerhetskrav som anges i artiklarna 6–10 och 12.

b) De märknings- och informationskrav som anges i kapitel III.

2. Beträffande eventuella aspekter som inte omfattas av kapitlen II och III får batterier som släpps ut på marknaden eller tas i bruk enligt punkt 1 inte utgöra en risk för människors hälsa och säkerhet, för egendom eller för miljön.

KAPITEL II

Hållbarhets- och säkerhetskrav

Artikel 6

Begränsningar för ämnen

1. Utöver de begränsningar som anges i bilaga XVII till förordning (EG) nr 1907/2006 och i artikel 4.2 a i direktiv 2000/53/EG får batterier inte innehålla ämnen för vilka det anges en begränsning i bilaga I till den här förordningen, utom om de uppfyller de villkor som anges avseende begränsningen.

2. Om användningen av ett ämne vid tillverkning av batterier, eller förekomsten av ett ämne i batterierna när de släpps ut på marknaden eller under senare livscykelfaser, inklusive vid ändamålsändring eller vid behandling av förbrukade batterier, medför en oacceptabel hälso- eller miljörisk som inte kontrolleras på ett adekvat sätt och som måste hanteras på unionsnivå, ska kommissionen anta en delegerad akt i enlighet med artikel 89 för att ändra begränsningarna i bilaga I, enligt förfarandet i artiklarna 86, 87 och 88.

([45]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/943 av den 5 juni 2019 om den inre marknaden för el (EUT L 158, 14.6.2019, s. 54).

3. De begränsningar som antas enligt punkt 2 i denna artikel ska inte gälla användningen av ett ämne inom vetenskaplig forskning och utveckling enligt definitionen i artikel 3.23 i förordning (EG) nr 1907/2006 som utförs rörande batterier.

4. Om en begränsning som antas enligt punkt 2 i denna artikel inte ska gälla för produkt- och processinriktad forskning och utveckling, enligt definitionen i artikel 3.22 i förordning (EG) nr 1907/2006, ska detta undantag, och den maximala mängd av ämnet som undantaget omfattar, anges i bilaga I till den här förordningen.

5. Senast den 31 december 2027 ska kommissionen, med bistånd av Europeiska kemikaliemyndigheten, inrättad genom förordning (EG) nr 1907/2006 (*kemikaliemyndigheten*), utarbeta en rapport om ämnen som inger betänkligheter nämligen ämnen som inger betänkligheter: ett ämne som inverkar negativt på människors hälsa eller miljön eller som hindrar materialåtervinning av säkra sekundära råmaterial av hög kvalitet som finns i batterier eller används vid tillverkningen av dem. Kommissionen ska överlämna denna rapport med närmare information om sina iakttagelser till Europaparlamentet och rådet och ska överväga lämpliga uppföljningsåtgärder, inbegripet antagandet av delegerade akter enligt punkt 2 i denna artikel.

Artikel 7

Koldioxidavtryck för elfordonsbatterier, laddningsbara industribatterier och batterier för lätta transportmedel

1. För elfordonsbatterier, laddningsbara industribatterier med en kapacitet på över 2 kWh och batterier för lätta transportmedel ska ten deklaration om koldioxidavtryck upprättas för varje batterimodell per tillverkningsanläggning, i enlighet med den genomförandeakt som avses i fjärde stycket och som ska innehålla åtminstone följande information:

a) administrativ information om tillverkaren,

b) information om batterimodellen,

c) information om batteritillverkningsanläggningens geografiska position,

d) batteriets koldioxidavtryck, beräknat som antal kg koldioxidekvivalenter per 1 kWh av den totala energi som batteriet levererar under sin förväntade livslängd,

e) uppgift om batteriets koldioxidavtryck differentierat enligt livscykelfas enligt beskrivningen i punkt 4 i bilaga II,

f) identifikationsnumret för batteriets EU-försäkran om överensstämmelse,

g) en webblänk som ger tillgång till en offentlig version av den undersökning som ligger till grund för de värden för koldioxidavtrycket som avses i leden d och e.

Deklarationen om koldioxidavtryck ska gälla från och med

a) den 18 februari 2025 eller 12 månader efter dagen för ikraftträdande av antingen den delegerade akt eller den genomförandeakt som avses i fjärde stycket a respektive b, beroende på vilket som infaller senast, för elfordonsbatterier,

b) den 18 februari 2026 eller 18 månader efter dagen för ikraftträdande av antingen den delegerade akt eller den genomförandeakt som avses i fjärde stycket a respektive b, beroende på vilket som infaller senast, för laddningsbara industribatterier, med undantag för sådana med uteslutande extern lagring,

c) den 18 augusti 2028 eller 18 månader efter dagen för ikraftträdandet av antingen den delegerade akt eller den genomförandeakt som avses i fjärde stycket a respektive b, beroende på vilket som infaller senast, för batterier för lätta transportmedel,

d) den 18 augusti 2030 eller 18 månader efter dagen för ikraftträdandet av antingen den delegerade akt eller den genomförandeakt som avses i fjärde stycket a respektive b, beroende på vilket som infaller senast, för laddningsbara industribatterier med extern lagring,

Deklarationen om koldioxidavtryck ska medfölja batteriet fram tills dess att den blir tillgänglig via den QR-kod som avses i artikel 13.6.

Kommissionen ska senast den 18 februari 2024 för elfordonsbatterier den 18 februari 2025 för laddningsbara industribatterier, med undantag för sådana med extern lagring, den 18 februari 2027 för batterier för lätta transportmedel och den 18 februari 2029 för industribatterier med extern lagring, anta

a) en delegerad akt i enlighet med artikel 89 för att komplettera denna förordning genom att fastställa den metod för beräkningen och granskningen av batteriets koldioxidavtryck som avses i första stycket d, i enlighet med de väsentliga delar som anges i bilaga II,

b) en genomförandeakt som fastställer formatet för den deklaration om koldioxidavtryck som avses i första stycket. Den genomförandeakten ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 90.3.

2. Elfordonsbatterier, laddningsbara industribatterier med en kapacitet på mer än 2 kWh och batterier för lätta transportmedel ska förses med en tydligt framträdande, lättförståelig och outplånlig märkning som anger den prestandaklass för batteriets koldioxidavtryck som avses i punkt 1 första stycket d och deklarera den prestandaklass för koldioxidavtryck som den relevanta batterimodellen per tillverkningsanläggning motsvarar.

För batterier som avses i första stycket ska den tekniska dokumentation som avses i bilaga VIII visa att det deklarerade koldioxidavtrycket och den tillhörande klassificeringen i en prestandaklass för koldioxidavtryck har beräknats i enlighet med den metod som anges i de delegerade akter som kommissionen har antagit enligt punkt 1 fjärde stycket a och fjärde stycket a i denna punkt.

Kravet på angivande av prestandaklass för koldioxidavtryck i första stycket ska tillämpas från och med

a) den 18 augusti 2026 eller 18 månader efter dagen för ikraftträdande av antingen den delegerade akt eller den genomförandeakt som avses i fjärde stycket a respektive b, beroende på vilket som infaller senast, för elfordonsbatterier,

b) den 18 augusti 2027 eller 18 månader efter dagen för ikraftträdande av antingen den delegerade akt eller den genomförandeakt som avses i fjärde stycket a respektive b, beroende på vilket som infaller senast, för laddningsbara industribatterier, med undantag för sådana med uteslutande extern lagring,

c) den 18 februari 2030 eller 18 månader efter dagen för ikraftträdande av antingen den delegerade akt eller den genomförandeakt som avses i fjärde stycket a respektive b, beroende på vilket som infaller senast, för batterier för lätta transportmedel,

d) den 18 februari 2032 eller 18 månader efter dagen för ikraftträdande av antingen den delegerade akt eller den genomförandeakt som avses i fjärde stycket a respektive b, beroende på vilket som infaller senast, för laddningsbara industribatterier med extern lagring.

Kommissionen ska senast den 18 februari 2025 för elfordonsbatterier den 18 augusti 2026 för laddningsbara industribatterier, med undantag för sådana med uteslutande extern lagring, den 18 augusti 2028 för batterier för lätta transportmedel och den 18 augusti 2030 för laddningsbara industribatterier med extern lagring, anta följande:

a) En delegerad akt i enlighet med artikel 89 med avseende på att komplettera denna förordning genom att fastställa de prestandaklasser för koldioxidavtryck som avses i första stycket. Vid utarbetandet av denna delegerade akt ska kommissionen beakta de villkor som anges i punkt 8 i bilaga II.

b) En genomförandeakt som fastställer formaten för den märkning som avses i första stycket och formatet för den deklaration om prestandaklass för koldioxidavtryck som avses i det stycket. Den genomförandeakten ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 90.3.

Kommissionen ska, i enlighet med villkoren i punkt 8 i bilaga II, se över antalet prestandaklasser och tröskelvärdena mellan dem vart tredje år och i tillämpliga fall anta delegerade akter i enlighet med artikel 89 för att ändra antalet prestandaklasser och tröskelvärdena mellan dem så att de förblir representativa för verkligheten på marknaden och väntad utveckling på marknaden.

3. För elfordonsbatterier, laddningsbara industribatterier med en kapacitet på mer än 2 kWh och batterier för lätta transportmedel ska den tekniska dokumentation som avses i bilaga VIII visa att det deklarerade värdet för koldioxidavtryck under hela livscykeln för den relevanta batterimodellen per tillverkningsanläggning ligger under det högsta tröskelvärde som fastställs i den delegerade akt som antagits i enlighet med tredje stycket.

Kravet på angivande av ett högsta tröskelvärde för koldioxidavtryck under hela livscykeln i första stycket ska tillämpas från och med

a) den 18 februari 2028 eller 18 månader efter dagen för ikraftträdande av den delegerade akt som avses i tredje stycket, beroende på vilket som infaller senast, för elfordonsbatterier,

b) den 18 februari 2029 eller 18 månader efter dagen för ikraftträdande av den delegerade akt som avses i tredje stycket, beroende på vilket som infaller senast, för laddningsbara industribatterier, med undantag för sådana med uteslutande extern lagring,

c) den 18 augusti 2031 eller 18 månader efter dagen för ikraftträdande av den delegerade akt som avses i tredje stycket, beroende på vilket som infaller senast, för batterier för lätta transportmedel,

d) den 18 augusti 2033 eller 18 månader efter dagen för ikraftträdande av den delegerade akt som avses i tredje stycket, beroende på vilket som infaller senast, för laddningsbara industribatterier med extern lagring.

Kommissionen ska senast den 18 augusti 2026 för elfordonsbatterier den 18 februari 2028 för laddningsbara industribatterier, med undantag för sådana med extern lagring, den 18 februari 2030 för batterier för lätta transportmedel och den 18 februari 2032 för industribatterier med extern lagring, anta en delegerad akt i enlighet med artikel 89 med avseende på att komplettera denna förordning genom att fastställa det högsta tröskelvärde för koldioxidavtryck under hela livscykeln som avses i första stycket. Vid utarbetandet av denna delegerade akt ska kommissionen beakta de relevanta villkor som anges i punkt 9 i bilaga II.

Vid behov ska ett överskridande av det högsta tröskelvärdet för koldioxidavtryck under hela livscykeln leda till en omklassificering av de prestandaklasser för koldioxidavtryck som avses i punkt 2.

4. Senast den 31 december 2030 ska kommissionen bedöma möjligheten att utvidga kraven i denna artikel till bärbara batterier, och kravet i punkt 3 till laddningsbara industribatterier med en kapacitet på högst 2 kWh. Kommissionen ska för detta ändamål överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet och överväga att vidta nödvändiga åtgärder, inbegripet antagande av lagstiftningsförslag.

5. Punkterna 1, 2 och 3 ska inte gälla för ett batteri som har varit föremål för förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring eller ändamålsändring, eller återtillverkning, om batteriet redan hade släppts ut på marknaden eller tagits i bruk innan det blev föremål för en sådan åtgärd.

Artikel 8

Återvunnet innehåll i industribatterier, elfordonsbatterier, batterier för lätta transportmedel och startbatterier

1. Från och med den 18 augusti 2028 eller 24 månader efter dagen för ikraftträdande av den delegerade akt som avses i tredje stycket, beroende på vilket som infaller senast, ska, industribatterier med en kapacitet på mer än 2 kWh, med undantag för sådana med uteslutande extern lagring, elfordonsbatterier och startbatterier, vars aktiva material innehåller kobolt, bly, litium eller nickel, åtföljas av dokumentation med information om procentandelen kobolt, litium eller nickel som ingår i aktiva material och som återvunnits från batteritillverkningsavfall eller konsumtionsavfall, och procentandelen bly som ingår i batteriet och som återvunnits från avfall, för varje batterimodell per år och per tillverkningsanläggning.

Första stycket ska tillämpas från och med den 18 augusti 2033 på batterier för lätta transportmedel som innehåller kobolt, bly, litium eller nickel i aktiva material.

Senast den 18 augusti 2026 ska kommissionen anta en delegerad akt i enlighet med artikel 89 för att komplettera denna förordning genom att, för de batterier som avses i första och andra styckena, fastställa en metod för beräkning och kontroll av den från avfall återvunna procentandelen kobolt, litium eller nickel som ingår i aktiva material och som återvunnits från batteritillverkningsavfall eller konsumtionsavfall, och procentandelen bly som ingår i batteriet och som återvunnits från avfall, i de batterier som avses i första och andra stycket, samt formatet för dokumentationen.

2. Från och med den 18 augusti 2031 ska, för industribatterier med en kapacitet på mer än 2 kWh, med undantag för sådana med uteslutande extern lagring, elfordonsbatterier och startbatterier, vars aktiva material innehåller kobolt, bly, litium eller nickel, den tekniska dokumentation som avses i bilaga VIII visa att dessa batterier i aktiva material innehåller följande minimiprocentandel kobolt, litium eller nickel som återvunnits från batteritillverkningsavfall eller konsumtionsavfall, och minimiprocentandelen bly som ingår i batteriet och som återvunnits från avfall, för varje batterimodell per år och per tillverkningsanläggning:

a) 16 % kobolt,

b) 85 % bly,

c) 6 % litium,

d) 6 % nickel.

3. Från och med den 18 augusti 2036 ska, för industribatterier med en kapacitet på mer än 2 kWh, med undantag för sådana med uteslutande extern lagring, elfordonsbatterier, batterier för lätta transportmedel och startbatterier, vars aktiva material innehåller kobolt, bly, litium eller nickel, den tekniska dokumentation som avses i bilaga VIII visa att dessa batterier i aktiva material innehåller följande minimiprocentandel kobolt, litium eller nickel som återvunnits från batteritillverkningsavfall eller konsumtionsavfall, och minimiprocentandelen bly som ingår i batteriet och som återvunnits från avfall, för varje batterimodell per år och per tillverkningsanläggning:

a) 26 % kobolt,

b) 85 % bly,

c) 12 % litium,

d) 15 % nickel.

4. Punkterna 1, 2 och 3 ska inte tillämpas på batterier som har varit föremål för förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring eller ändamålsändring, eller återtillverkning, om batterierna redan hade släppts ut på marknaden eller tagits i bruk innan de blev föremål för en sådan åtgärd.

5. Efter dagen för ikraftträdande av den delegerade akt som antagits enligt punkt 1, och senast den 31 december 2028, ska kommissionen bedöma om det, mot bakgrund av den befintliga tillgången och den prognostiserade tillgången för 2030 och 2035 på kobolt, bly, litium eller nickel som återvunnits från avfall eller mot bakgrund av att det råder brist på sådana ämnen, och till följd av den tekniska och vetenskapliga utvecklingen, är lämpligt att se över de mål som fastställs i punkterna 2 och 3.

Om det är motiverat och lämpligt mot bakgrund av den bedömning som gjorts i enlighet med första stycket eller på grund av andra omfattande förändringar i batteriteknik som påverkar vilka materialtyper som återvinns, ska kommissionen senast den 18 augusti 2029 anta en delegerad akt i enlighet med artikel 89 med avseende på att ändra de mål som anges i punkterna 2 och 3.

6. Om det är motiverat och lämpligt mot bakgrund av marknadsutvecklingen för batteriers kemiska sammansättning som påverkar vilka materialtyper som kan återvinnas, ges kommissionen befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 89 med avseende på att ändra denna förordning genom att i punkterna 2 och 3 i denna artikel lägga till andra material än kobolt, bly, litium och nickel, med specifika minimiandelar av återvunnet innehåll per specifikt material.

Artikel 9

Prestanda- och hållbarhetskrav för bärbara batterier för allmänt bruk

1. Från och med den 18 augusti 2028 eller 24 månader efter dagen för ikraftträdande av den delegerade akt som avses i punkt 2, beroende på vilket som infaller senast, ska bärbara batterier för allmänt bruk, med undantag av knappceller, uppfylla de minimivärden för parametrarna för elektrokemisk prestanda och hållbarhet som anges i bilaga III och som fastställs i den delegerade akt som antas i enlighet med punkt 2.

2. Senast den 18 augusti 2027 ska kommissionen anta en delegerad akt i enlighet med artikel 89 med avseende på att komplettera denna förordning genom att fastställa obligatoriska minimivärden för de parametrar för elektrokemisk prestanda och hållbarhet som fastställs i bilaga III för bärbara batterier för allmänt bruk, med undantag av knappceller.

Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 89 med avseende på att ändra de minimivärden som aves i första stycket eller lägga till parametrar för elektrokemisk prestanda och hållbarhet till de som fastställs i bilaga III mot bakgrund av den tekniska och vetenskapliga utvecklingen.

Vid utarbetandet av den delegerade akt som avses i första stycket ska kommissionen beakta behovet av att minska miljöpåverkan av bärbara batterier för allmänt bruk under batteriernas livscykel, inbegripet genom att öka deras resurseffektivitet, och ska beakta relevanta internationella standarder och märkningssystem.

Kommissionen ska också säkerställa att bestämmelserna i den delegerade akt som avses i första stycket inte får någon betydande negativ inverkan på batteriernas säkerhet och funktion eller på de apparater, lätta transportmedel eller andra fordon i vilka batterierna ingår, på prisöverkomligheten och kostnaderna för slutanvändarna och på industrins konkurrenskraft.

3. Senast den 31 december 2030 ska kommissionen bedöma genomförbarheten för åtgärderna för att fasa ut icke-laddningsbara bärbara batterier för allmänt bruk i syfte att minimera deras miljöpåverkan på grundval av metoden för livscykelanalys och fungerande alternativ för slutanvändarna. Kommissionen ska för detta ändamål överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet och överväga att vidta nödvändiga åtgärder, inbegripet antagande av lagstiftningsförslag om antingen utfasning eller fastställande av krav på ekodesign.

Artikel 10

Prestanda- och hållbarhetskrav för laddningsbara industribatterier, batterier för lätta transportmedel och elfordonsbatteri

1. Från och med den 18 augusti 2024 ska laddningsbara industribatterier med en kapacitet på mer än 2 kWh, batterier för lätta transportmedel och elfordonsbatterier åtföljas av ett dokument som innehåller värden för de parametrar för elektrokemisk prestanda och hållbarhet som anges i del A i bilaga IV.

För batterier som avses i första stycket ska den tekniska dokumentation som avses i bilaga VIII innehålla en förklaring av de tekniska specifikationer, standarder och villkor som används för att mäta, beräkna eller uppskatta värdena för parametrarna för elektrokemisk prestanda och hållbarhet. Förklaringen ska också, som ett minimikrav, innehålla de uppgifter som anges i del B i bilaga IV.

2. Från och med antingen den 18 augusti 2027 eller 18 månader efter det att den delegerade akt som avses i punkt 5 första stycket träder i kraft, beroende på vilket som infaller senast, ska laddningsbara industribatterier med en kapacitet på mer än 2 kWh, med undantag för sådana med uteslutande extern lagring, uppfylla de minimivärden som fastställs i den delegerade akt som antas i enlighet med punkt 5 första stycket med avseende på de parametrar för elektrokemisk prestanda och hållbarhet som avses i del A i bilaga IV.

3. Från och med antingen den 18 augusti 2028 eller 18 månader efter det att den delegerade akt som avses i punkt 5 andra stycket träder i kraft, beroende på vilket som infaller senast, ska batterier för lätta transportmedel uppfylla de minimivärden som fastställs i den delegerade akt som antas enligt punkt 5 andra stycket med avseende på de parametrar för elektrokemisk prestanda och hållbarhet som avses i del A i bilaga IV.

4. Punkterna 1, 2 och 3 ska inte tillämpas på ett batteri som har varit föremål för förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring eller ändamålsändring, eller återtillverkning, om den ekonomiska aktör som släpper ut batteriet på marknaden eller tar det i bruk visar att batteriet, innan det blev föremål för en sådan åtgärd, har släppts ut på marknaden eller tagits i bruk före de datum då dessa skyldigheter blir tillämpliga i enlighet med de punkterna.

5. Senast den 18 februari 2026 ska kommissionen anta en delegerad akt i enlighet med artikel 89 för att komplettera denna förordning genom att fastställa minimivärden för de parametrar för elektrokemisk prestanda och hållbarhet som anges i del A i bilaga IV som laddningsbara industribatterier med en kapacitet på mer än 2 kWh, med undantag för sådana med uteslutande extern lagring, ska följa.

Senast den 18 februari 2027 ska kommissionen anta en delegerad akt i enlighet med artikel 89 med avseende på att komplettera denna förordning genom att fastställa minimivärden för de parametrar för elektrokemisk prestanda och hållbarhet som anges i del A i bilaga IV och som batterier för lätta transportmedel ska uppnå.

Vid utarbetandet av de delegerade akter som avses i första och andra styckena ska kommissionen beakta behovet av att minska den miljöpåverkan som orsakas av laddningsbara industribatterier med en kapacitet på mer än 2 kWh, med undantag för sådana med uteslutande extern lagring, och av batterier för lätta transportmedel, under dessas livscykel och säkerställa att de krav som fastställs i de delegerade akterna inte får någon betydande negativ inverkan på batteriernas funktion eller på de apparater, lätta transportmedel eller andra fordon i vilka batterierna ingår, på prisöverkomligheten och industrins konkurrenskraft.

6. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 89 med avseende på att ändra de parametrar för elektrokemisk prestanda och hållbarhet som fastställs i bilaga IV mot bakgrund av marknadsutvecklingen och den tekniska och vetenskapliga utvecklingen, särskilt inbegripet de tekniska specifikationerna från arbetet i Uneces informella arbetsgrupp för elfordon och miljö.

Artikel 11

Möjlighet att avlägsna och ersätta bärbara batterier och batterier för lätta transportmedel

1. Varje fysisk eller juridisk person som på marknaden släpper ut produkter där det ingår bärbara batterier ska säkerställa att dessa batterier lätt kan avlägsnas och ersättas av slutanvändaren när som helst under produktens livslängd. Det kravet ska enbart tillämpas på hela batterier och inte enskilda celler eller andra delar som ingår i batterierna.

Ett bärbart batteri ska anses vara lätt att avlägsna av slutanvändaren om det kan avlägsnas från en produkt med hjälp av kommersiellt tillgängliga verktyg, utan att det krävs användning av specialverktyg, såvida de inte tillhandahålls kostnadsfritt med produkten, eller märkesskyddade verktyg, värmeenergi eller lösningsmedel för att demontera produkten.

Varje fysisk eller juridisk person som på marknaden släpper ut produkter där det ingår bärbara batterier ska säkerställa att dessa produkter åtföljs av bruksanvisningar och säkerhetsföreskrifter om batteriernas användning, avlägsnande och ersättning. Dessa bruksanvisningar och säkerhetsföreskrifter ska göras permanent tillgängliga på en offentlig webbplats och vara lättbegripliga för slutanvändarna.

Denna punkt ska inte påverka tillämpningen av eventuella särskilda bestämmelser som säkerställer en högre skyddsnivå för miljön och människors hälsa i fråga om slutanvändarnas möjlighet att avlägsna och ersätta bärbara batterier och som fastställs i unionsrätten om elektrisk och elektronisk utrustning enligt definitionen i artikel 3.1 a i direktiv 2012/19/EU.

2. Genom undantag från punkt 1 får följande produkter där det ingår bärbara batterier utformas så att batteriet kan avlägsnas och ersättas endast av oberoende yrkesutövare:

a) Apparater särskilt utformade för att främst användas i en miljö som regelbundet innebär vattenstänk, strömmande vatten eller nedsänkning i vatten och som är avsedda att vara tvättbara eller sköljbara.

b) Medicintekniska produkter för yrkesmässig medicinsk bildteknik och radioterapi som avses i artikel 2.1 i förordning (EU) 2017/745 och medicintekniska produkter för *in vitro*-diagnostik enligt definitionen i artikel 2.2 i rådets förordning (EU) 2017/746.

Det undantag som anges i led a i denna punkt ska enbart vara tillämpligt om sådant undantag är nödvändigt för att säkerställa användarens och apparatens säkerhet.

3. De skyldigheter som anges i punkt 1 ska inte tillämpas om det krävs kontinuitet i strömförsörjningen och om en permanent förbindelse mellan produkten och det respektive bärbara batteriet är nödvändig för att säkerställa användarens och apparatens säkerhet eller, för produkter som samlar in och tillhandahåller uppgifter som sin huvudsakliga funktion, av dataintegritetsskäl.

4. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 89 med avseende på att ändra punkt 2 i denna artikel genom att lägga till ytterligare produkter som ska undantas från kraven på möjlighet till avlägsnande och ersättning enligt punkt 1 i denna artikel. Sådana delegerade akter ska enbart antas på grund av marknadsutvecklingen och den tekniska och vetenskapliga utvecklingen, och förutsatt att det finns vetenskapligt grundade farhågor om säkerheten för slutanvändare som avlägsnar eller ersätter det bärbara batteriet, eller då det finns en risk att avlägsnandet eller ersättandet av batteriet av slutanvändaren skulle strida mot produktsäkerhetskrav som föreskrivs i tillämplig unionsrätt.

5. Varje fysisk eller juridisk person som på marknaden släpper ut produkter där det ingår batterier för lätta transportmedel ska säkerställa att dessa batterier samt enskilda battericeller som ingår i batteripacket lätt kan avlägsnas och ersättas av oberoende yrkesutövare när som helst under produktens livslängd.

6. Vid tillämpningen av punkterna 1 och 5 ska ett bärbart batteri eller ett batteri för lätta transportmedel betraktas som lätt att ersätta om det efter det att det har avlägsnats från en apparat eller ett lätt transportmedel kan ersättas med ett annat kompatibelt batteri, utan att det påverkar apparatens eller det lätta transportmedlets funktion, prestanda eller säkerhet.

7. Varje fysisk eller juridisk person som på marknaden släpper ut produkter där det ingår bärbara batterier eller batterier för lätta transportmedel ska säkerställa att dessa batterier är tillgängliga som reservdelar till den utrustning som de driver, i minst fem år efter det att utrustningsmodellens sista enhet har släppts ut på marknaden, till ett rimligt och icke-diskriminerande pris för oberoende yrkesutövare och slutanvändare.

8. Programvara får inte användas för att förhindra möjligheten att ersätta ett bärbart batteri eller ett batteri för lätta transportmedel eller deras nyckelkomponenter med ett annat kompatibelt batteri eller kompatibla nyckelkomponenter.

9. Kommissionen ska offentliggöra riktlinjer för att underlätta den harmoniserade tillämpningen av denna artikel.

Artikel 12

Säkerheten hos stationära batterienergilagringssystem

1. Stationära batterienergilagringssystem som släpps ut på marknaden eller tas i bruk ska vara säkra under normal drift och användning.

2. Senast den 18 augusti 2024 ska den tekniska dokumentation som avses i bilaga VIII innehålla följande:

a) Belägg för att de stationära batterienergilagringssystemen överensstämmer med punkt 1 samt bevis för att de framgångsrikt har provats med avseende på de säkerhetsparametrar som fastställs i bilaga V, varvid moderna provningsmetoder ska ha använts. Säkerhetsparametrarna ska enbart tillämpas i den mån motsvarande fara föreligger för det stationära batterienergilagringssystemet i fråga när det används under de förhållanden som tillverkaren förutsett.

b) En bedömning av eventuella säkerhetsrisker i det stationära batterienergilagringssystemet, som inte behandlas i bilaga V.

c) Bevis för att de risker som avses i led b framgångsrikt har begränsats och provats; de modernaste provningsmetoderna ska ha använts för sådan provning.

d) Begränsningsanvisningar i sådana fall då de identifierade riskerna skulle kunna uppträda, till exempel en brand eller en explosion.

Den tekniska dokumentationen ska ses över om ett batteri är förberett för återanvändning, förberett för ändamålsändring, återtillverkat eller behandlat för ändamålsändring.

3. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 89 för att ändra de säkerhetsparametrar som fastställs i bilaga V mot bakgrund av den tekniska och vetenskapliga utvecklingen.

KAPITEL III

Etiketterings-, märknings- och informationskrav

Artikel 13

Etikettering och märkning av batterier

1. Från och med den 18 augusti 2026 eller 18 månader efter den dag den genomförandeakt som avses i punkt 10 träder i kraft, beroende på vilket som infaller senast, ska batterier märkas med en etikett som innehåller den allmänna information om batterier som anges i del A i bilaga VI.

2. Från och med den 18 augusti 2026 eller 18 månader efter den dag den genomförandeakt som avses i punkt 10 träder i kraft, beroende på vilket som infaller senast, ska laddningsbara bärbara batterier, batterier för lätta transportmedel och startbatterier märkas med en etikett som innehåller uppgifter om deras kapacitet.

3. Från och med den 18 augusti 2026 eller 18 månader efter den dag den genomförandeakt som avses i punkt 10 träder i kraft, beroende på vilket som infaller senast, ska icke-laddningsbara bärbara batterier märkas med en etikett som anger deras minsta genomsnittliga batteritid när de används i specifika tillämpningar och en etikett som anger ”icke-laddningsbart”.

4. Från och med den 18 augusti 2025 ska alla batterier märkas med den symbol för separat insamling av batterier (*symbolen för separat insamling*) som visas i del B i bilaga VI.

Symbolen för separat insamling ska täcka minst 3 % av ytan på batteriets största sida, upp till en storlek på högst 5 × 5 cm.

För cylinderformiga battericeller ska symbolen för separat insamling täcka minst 1,5 % av batteriets yta och ha en storlek på högst 5 × 5 cm.

Om symbolen för separat insamling på grund av batteriets storlek skulle bli mindre än 0,47 × 0,47 cm behöver batteriet inte märkas med denna symbol. I stället ska en symbol för separat insamling med en minsta storlek på 1 × 1 cm tryckas på förpackningen.

5. Alla batterier som innehåller mer än 0,002 % kadmium eller mer än 0,004 % bly ska märkas med den berörda metallens kemiska beteckning: Cd eller Pb.

Den relevanta kemiska symbol som anger tungmetallhalten ska tryckas under symbolen för separat insamling, och den ska täcka en yta som motsvarar minst en fjärdedel av den symbolens storlek.

6. Från och med den 18 februari 2027 ska alla batterier märkas med en QR-kod i enlighet med del C i bilaga VI. QR-koden ska ge tillgång till följande:

a) För batterier för lätta transportmedel, industribatterier med en kapacitet på mer än 2 kWh och elfordonsbatterier, batteripasset i enlighet med artikel 77.

b) För andra batterier, den tillämpliga information som avses i punkterna 1–5 i denna artikel, den försäkran om överensstämmelse som avses i artikel 18, den rapport som avses i artikel 52.3 och den information om åtgärder för att motverka att batterier blir avfall och om hantering av förbrukade batterier som fastställs i artikel 74.1 a–f.

c) För startbatterier, den mängd kobolt, bly, litium eller nickel som återvunnits från avfall och som ingår i aktiva material i batteriet, beräknat i enlighet med artikel 8.

Denna information ska vara fullständig, aktuell och korrekt.

7. Den etikettering och den QR-kod som avses i punkterna 1–6 ska tryckas eller graveras synligt, läsbart och outplånligt på batteriet. Om detta inte är möjligt eller lämpligt på grund av batteriets art eller storlek, ska etiketteringen och QR-koden anbringas på förpackningen och på de medföljande dokumenten.

8. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 89 med avseende på att ändra denna förordning, för att föreskriva om alternativa typer av smarta etiketter för användning i stället för eller som ett tillägg till QR-koden mot bakgrund av den tekniska och vetenskapliga utvecklingen.

9. Batterier som har varit föremål för förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring eller ändamålsändring, eller återtillverkning, ska märkas med nya etiketter eller märkningar i enlighet med denna artikel som innehåller information om deras ändrade status i enlighet med punkt 4 i bilaga XIII, som ska kunna nås via QR-koden.

10. Kommissionen ska senast den 18 augusti 2025 anta genomförandeakter med avseende på att fastställa harmoniserade specifikationer för de märkningskrav som anges i punkterna 1, 2 och 3 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 90.3.

Artikel 14

Information om batteriers hälsotillstånd och förväntade livslängd

1. Från och med den 18 augusti 2024 ska aktuella uppgifter om parametrar för bestämning av batteriers hälsotillstånd och förväntade livslängd enligt bilaga VII finnas i batterihanteringssystemet för stationära batterienergilagringssystem, batterier för lätta transportmedel och elfordonsbatterier.

2. Skrivskyddad åtkomst till uppgifterna för de parametrar som anges i bilaga VII via batterihanteringssystemet enligt punkt 1 ska, samtidigt som batteritillverkares immateriella rättigheter respekteras, ges på icke-diskriminerande villkor till den fysiska eller juridiska person som lagligen har köpt batteriet, inbegripet oberoende aktörer eller avfallshanteringsaktörer eller till en tredje part som agerar på dessas vägnar, oavsett när, i syfte att

a) göra batteriet tillgängligt för oberoende aggregatorer eller marknadsaktörer genom energilagring,

b) utvärdera batteriets restvärde eller återstående livslängd och kapacitet för fortsatt användning, på grundval av en bedömning av batteriets hälsotillstånd,

c) underlätta förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring eller ändamålsändring, eller återtillverkning, av batteriet.

3. Batterihanteringssystemet ska ha en funktion för återställning av programvara, ifall ekonomiska aktörer som utför förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring eller ändamålsändring, eller återtillverkning behöver ladda upp en annan programvara för batterihanteringssystemet. Om funktionen för återställning av programvara används ska den ursprungliga batteritillverkaren inte hållas ansvarig för eventuella åsidosättanden av batteriets säkerhet eller funktion som kan hänföras till en programvara för batterihanteringssystem som laddats upp efter det att batteriet släppts ut på marknaden.

4. Kommissionen ges befogenhet att anta en delegerad akt i enlighet med artikel 89 för att ändra de parametrar för bestämning av batteriers hälsotillstånd och förväntade livslängd som fastställs i bilaga VII mot bakgrund av marknadsutvecklingen och den tekniska och vetenskapliga utvecklingen och för att säkerställa synergier med parametrarna i FN:s globala tekniska föreskrift nr 22 om hållbarhet för fordonsmonterade batterier i elfordon, med vederbörlig hänsyn till batteritillverkares immateriella rättigheter.

5. Bestämmelserna i denna artikel ska tillämpas utöver unionsrättens bestämmelser om typgodkännande av fordon.

KAPITEL IV

Batteriers överensstämmelse

Artikel 15

Presumtion om överensstämmelse för batterier

1. För batteriers överensstämmelse med, och kontrollen av batteriers överensstämmelse med, kraven i artiklarna 9, 10, 12, 13, 14 och 78 ska provningar, mätningar och beräkningar göras med tillförlitliga, exakta och reproducerbara metoder som ska bygga på allmänt godtagna moderna metoder och vars resultat bedöms ge låg osäkerhet, inklusive metoder som återfinns i standarder till vilka hänvisningar har offentliggjorts för detta ändamål i *Europeiska unionens officiella tidning*.

2. Syftet med harmoniserade standarder ska vara att i möjligaste mån simulera verkliga användningsförhållanden, samtidigt som en standardiserad provningsmetod bibehålls.

3. För batterier som överensstämmer med harmoniserade standarder eller delar av dem, till vilka hänvisningar har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*, ska en presumtion om överensstämmelse med de krav som anges i artiklarna 9, 10, 12, 13, 14 och 78 gälla, på villkor att kraven omfattas av sådana harmoniserade standarder eller delar av dem, och, i tillämpliga fall, på villkor att de minimivärden som fastställs för kraven i fråga enligt artiklarna 9 och 10 uppnås.

Artikel 16

Gemensamma specifikationer

1. I undantagsfall får kommissionen anta genomförandeakter med avseende på att fastställa gemensamma specifikationer för de krav som anges i artiklarna 9, 10, 12, 13, 14 och 78 eller för de provningar som avses i artikel 15.1, om

a) dessa krav eller provningar inte omfattas av harmoniserade standarder eller delar av dem, till vilka hänvisningar har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*,

b) kommissionen har begärt att en eller flera europeiska standardiseringsorganisationer tar fram en harmoniserad standard för dessa krav eller provningar, och

c) minst ett av följande villkor är uppfyllda:

   i) Kommissionens begäran har inte godtagits av någon av de europeiska standardiseringsorganisationerna.

   ii) Kommissionen lägger märke till otillbörliga förseningar i antagandet av de begärda harmoniserade standarderna.

   iii) En europeisk standardiseringsorganisation har utfärdat en standard som inte fullt ut motsvarar kommissionens begäran.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 90.3.

När kommissionen utarbetar utkastet till genomförandeakt om fastställande av de gemensamma specifikationerna ska den beakta synpunkterna från relevanta organ eller expertgruppen och ska vederbörligen samråda med alla berörda aktörer.

2. För batterier som överensstämmer med gemensamma specifikationer eller delar därav ska en presumtion om överensstämmelse med kraven i artiklarna 9, 10, 12, 13, 14 och 78 gälla, på villkor att kraven omfattas av sådana gemensamma specifikationer eller delar därav och, i tillämpliga fall, på villkor att de minimivärden som fastställts för kraven i fråga enligt artiklarna 9 och 10 uppnås.

3. Om en harmoniserad standard antas av en europeisk standardiseringsorganisation och föreslås för kommissionen för offentliggörande av en hänvisning till den i *Europeiska unionens officiella tidning* ska kommissionen bedöma den harmoniserade standarden i enlighet med förordning (EU) nr 1025/2012. När hänvisningen till en harmoniserad standard offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning* ska kommissionen upphäva de genomförandeakter som avses i punkt 1, eller delar därav, som omfattar samma krav eller provningar som avses i punkt 1.

Artikel 17

Förfaranden för bedömning av överensstämmelse

1. Bedömningen av batteriers överensstämmelse med kraven i artiklarna 6, 9, 10, 12, 13 och 14 ska utföras i enlighet med ett av följande förfaranden:

a) För serietillverkade batterier:

i) ”Modul A – Intern tillverkningskontroll”, enligt del A i bilaga VIII, eller

ii) ”Modul D1 – Kvalitetssäkring av produktionsprocessen”, enligt del B i bilaga VIII.

b) För icke serietillverkade batterier:

i) ”Modul A – Intern tillverkningskontroll”, enligt del A i bilaga VIII, eller

ii) ”Modul G – Överensstämmelse som grundar sig på kontroll av enskilda produkter”, enligt del C i bilaga VIII.

2. Bedömningen av batteriers överensstämmelse med kraven i artiklarna 7 och 8 ska utföras i enlighet med ett av följande förfaranden:

a) ”Modul D1 – Kvalitetssäkring av produktionsprocessen”, enligt del B i bilaga VIII, för serietillverkade batterier, eller

b) ”Modul G – Överensstämmelse som grundar sig på kontroll av enskilda produkter”, enligt del C i bilaga VIII, för icke serietillverkade batterier.

3. En ytterligare bedömning av överensstämmelse vad avser batterier som har varit föremål för förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring eller ändamålsändring, eller återtillverkning, ska utföras i enlighet med förfarandet ”Modul A – Intern tillverkningskontroll”, enligt del A i bilaga VIII, med beaktande av de krav som fastställs i artiklarna 6, 9, 10, 12, 13 och 14.

4. Alla dokument och all skriftväxling i samband med förfarandena för bedömning av överensstämmelse för batterier ska upprättas på det eller de officiella språken i den medlemsstat där det anmälda organ som genomför bedömningen av överensstämmelse är etablerat, eller på ett eller flera språk som godtas av detta organ.

Artikel 18

EU-försäkran om överensstämmelse

1. I EU-försäkran om överensstämmelse ska det anges att det har visats att kraven i artiklarna 6–10, 12, 13 och 14 har följts.

2. EU-försäkran om överensstämmelse ska utformas i enlighet med mallen i bilaga IX, innehålla de uppgifter som anges i de relevanta modulerna i bilaga VIII och ska hållas uppdaterad. Den ska översättas till det eller de språk som krävs av den medlemsstat på vars marknad batteriet släpps ut eller tillhandahålls eller där det tas i bruk. Den ska upprättas i elektronisk form och ska på begäran tillhandahållas i pappersform.

3. Om ett batteri omfattas av fler än en unionsakt där det ställs krav på EU-försäkran om överensstämmelse ska en enda EU-försäkran om överensstämmelse upprättas med avseende på alla sådana unionsakter. I försäkran ska det anges vilka unionsakter som berörs och publikationshänvisningar till dem.

4. Genom att upprätta EU-försäkran om överensstämmelse tar tillverkaren ansvar för att batteriet uppfyller de krav som fastställs i denna förordning.

5. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 3 får en EU-försäkran om överensstämmelse utgöras av en eller flera enskilda EU-försäkringar om överensstämmelse som redan upprättats i enlighet med en annan unionsakt eller andra unionsakter, för att minska ekonomiska aktörers administrativa börda.

Artikel 19

Allmänna principer för CE-märkning

CE-märkningen ska omfattas av de allmänna principer som fastställs i artikel 30 i förordning (EG) nr 765/2008.

Artikel 20

Regler och villkor för anbringande av CE-märkning

1. CE-märkningen ska anbringas på batteriet så att den är synlig, läslig och outplånlig. Om detta inte är möjligt eller lämpligt på grund av batteriets art, ska märkningen anbringas på förpackningen och på de medföljande dokumenten.

2. CE-märkningen ska anbringas innan batteriet släpps ut på marknaden eller tas i bruk.

3. CE-märkningen ska åtföljas av identifikationsnumret för det anmälda organet, om detta krävs enligt bilaga VIII. Identifikationsnumret ska anbringas av det anmälda organet självt eller, enligt organets anvisningar, av tillverkaren eller dennes behöriga ombud.

4. CE-märkningen och det identifikationsnummer som avses i punkt 3 får i förekommande fall åtföljas av ett piktogram eller eventuell annan märkning som anger en särskild risk, användning eller annan fara i samband med användning, lagring, behandling eller transport av batteriet.

5. Medlemsstaterna ska utgå från befintliga mekanismer för att säkerställa att bestämmelserna om CE-märkning tillämpas korrekt och vidta lämpliga åtgärder i händelse av otillbörlig användning av den märkningen.

KAPITEL V

Anmälan av organ för bedömning av överensstämmelse

Artikel 21

Anmälan

Medlemsstaterna ska till kommissionen och övriga medlemsstater anmäla de organ för bedömning av överensstämmelse som fått i uppdrag att utföra bedömningar av överensstämmelse i enlighet med denna förordning.

Artikel 22

Anmälande myndigheter

1. Medlemsstaterna ska utse en anmälande myndighet med ansvar för att fastställa och genomföra de förfaranden som krävs för bedömning och anmälan av organ för bedömning av överensstämmelse och för övervakning av anmälda organ, inklusive vad gäller överensstämmelse med artikel 27.

2. Medlemsstaterna får bestämma att den bedömning och övervakning som avses i punkt 1 ska utföras av ett nationellt ackrediteringsorgan enligt definitionen i förordning (EG) nr 765/2008 och i enlighet med bestämmelserna i den förordningen.

3. När den anmälande myndigheten delegerar eller på annat sätt överlåter den bedömning, anmälan eller övervakning som avses i punkt 1 i den här artikeln till ett organ som inte är offentligt, ska det organet vara en juridisk person, i tillämpliga delar uppfylla kraven i artikel 23 och ha vidtagit åtgärder för att kunna hantera ansvarsskyldighet som uppstår i samband med dess verksamhet.

4. Den anmälande myndigheten ska ta fullt ansvar för de uppgifter som utförs av det organ som avses i punkt 3.

Artikel 23

Krav på anmälande myndigheter

1. En anmälande myndighet ska vara inrättad på ett sådant sätt att det inte uppstår någon intressekonflikt med organen för bedömning av överensstämmelse.

2. En anmälande myndighet ska vara organiserad och drivas på ett sådant sätt att det säkras att dess verksamhet är objektiv och opartisk.

3. En anmälande myndighet ska vara organiserad på ett sådant sätt att alla beslut som rör anmälan av ett organ för bedömning av överensstämmelse fattas av annan behörig personal än den personal som gjort bedömningen av de organ för bedömning av överensstämmelse som ansökt om anmälan i enlighet med artikel 28.

4. En anmälande myndighet får inte erbjuda eller utföra sådan verksamhet som utförs av organ för bedömning av överensstämmelse och den får inte heller erbjuda konsulttjänster på kommersiell eller konkurrensmässig grund.

5. En anmälande myndighet ska sörja för att erhållen information behandlas konfidentiellt. Den ska emellertid utbyta information om anmälda organ med kommissionen samt med anmälande myndigheter i andra medlemsstater och andra relevanta nationella myndigheter.

6. En anmälande myndighet ska förfoga över tillräckligt med personal med lämplig kompetens och ha tillräcklig finansiering för att kunna utföra sina uppgifter.

Artikel 24

Informationsskyldighet om anmälande myndigheter

Medlemsstaterna ska informera kommissionen om sina förfaranden för bedömning och anmälan av organ för bedömning av överensstämmelse och för övervakning av anmälda organ samt om eventuella ändringar av förfarandena.

Kommissionen ska offentliggöra denna information.

Artikel 25

Krav avseende anmälda organ

1. Vad gäller anmälan ska organ för bedömning av överensstämmelse uppfylla kraven i punkterna 2–11.

2. Ett organ för bedömning av överensstämmelse ska inrättas i enlighet med en medlemsstats nationella rätt och ska vara en juridisk person.

3. Ett organ för bedömning av överensstämmelse ska vara ett tredjepartsorgan som är oberoende i förhållande till affärsverksamhet avseende de batterier som det bedömer, särskilt i förhållande till batteritillverkare, batteritillverkarnas handelspartner, investerare som innehar aktier eller andelar i batteritillverkningsanläggningen eller andra anmälda organ och deras branschorganisationer, moderbolag eller dotterbolag.

4. Ett organ för bedömning av överensstämmelse, dess högsta ledning och den personal som ansvarar för att utföra bedömningen av överensstämmelse får inte utgöras av den som utformar, tillverkar, levererar, importerar, distribuerar, installerar, köper, äger, använder eller underhåller batterierna som bedöms eller av företrädare för någon av dessa parter. Det förbudet ska inte hindra att bedömda batterier som är nödvändiga för verksamheten inom organet för bedömning av överensstämmelse används, eller att sådana batterier används för personligt bruk.

Ett organ för bedömning av överensstämmelse, dess högsta ledning och den personal som ansvarar för att utföra bedömningen av överensstämmelse får inte vara direkt inblandade i utformningen, tillverkningen, saluföringen, importen, distributionen, installationen, användningen eller underhållet av batterierna, och får inte heller företräda de parter som bedriver sådan verksamhet. De får inte delta i någon verksamhet som skulle kunna påverka deras objektivitet och deras integritet i samband med den bedömning av överensstämmelse för vilken de har anmälts. Detta ska framför allt gälla konsulttjänster.

Ett organ för bedömning av överensstämmelse ska säkerställa att dess moder- eller dotterbolags eller underentreprenörers verksamhet inte påverkar konfidentialiteten, objektiviteten eller opartiskheten i organets bedömningar av överensstämmelse.

5. Ett organ för bedömning av överensstämmelse och dess personal ska utföra bedömningen av överensstämmelse med största möjliga yrkesintegritet, ha teknisk kompetens inom det specifika området och vara fritt från alla påtryckningar och alla incitament, i synnerhet av ekonomiskt slag, som kan påverka dess omdöme eller resultaten av dess bedömning av överensstämmelse; detta gäller särskilt påtryckningar och incitament från personer eller grupper av personer som har ett intresse av resultaten av denna verksamhet.

6. Ett organ för bedömning av överensstämmelse ska kunna utföra alla de uppgifter avseende bedömning av överensstämmelse som det tilldelas enligt bilaga VIII, regelbundna revisioner i enlighet med artikel 48.2 och tredjepartsgranskningar i enlighet med artikel 51 för vilka det har anmälts, oavsett om dessa uppgifter utförs av organet för bedömning av överensstämmelse eller för dess räkning och under dess ansvar.

Vid alla tidpunkter och för varje förfarande för bedömning av överensstämmelse i enlighet med bilaga VIII, regelbundna revisioner i enlighet med artikel 48.2 och tredjepartsgranskningar i enlighet med artikel 51 och för varje batterikategori för vilken det har anmälts ska organet för bedömning av överensstämmelse ha följande till sitt förfogande:

a) Erforderlig personal med teknisk kunskap och tillräcklig och lämplig erfarenhet för att kunna utföra de uppgifter som ingår i bedömningen av överensstämmelse.

b) Erforderliga beskrivningar av de förfaranden i enlighet med vilka bedömningarna av överensstämmelse utförs, vilka ska säkerställa insyn och göra det möjligt att reproducera förfarandena.

c) Lämpliga rutiner och förfaranden för att skilja mellan de uppgifter som organet utför i sin egenskap av anmält organ och andra uppgifter.

d) Erforderliga förfaranden för utförandet av de uppgifter som ingår i bedömningen av överensstämmelse, som tar vederbörlig hänsyn till ett företags storlek, bransch och struktur, den berörda batteriteknikens komplexitet och eventuell massproduktion eller serietillverkning.

Ett organ för bedömning av överensstämmelse ska ha de medel som krävs för att på lämpligt sätt kunna utföra de tekniska och administrativa uppgifter som ingår i dess bedömning av överensstämmelse och ska ha tillgång till all information, provningsutrustning eller alla provningsanläggningar som behövs. Detta ska inbegripa inrättande och övervakning av interna förfaranden, allmänna riktlinjer, uppförandekoder eller andra interna regler, avdelning av personal till särskilda uppgifter och beslut om bedömning av överensstämmelse, utan att detta delegeras till en underentreprenör eller ett dotterbolag.

7. Den personal som ansvarar för att utföra bedömningen av överensstämmelse ska ha

a) fullgod teknisk och yrkesinriktad utbildning som täcker all slags bedömning av överensstämmelse för vilken organet för bedömning av överensstämmelse har anmälts,

b) tillfredsställande kunskap om kraven för de bedömningar som den gör och befogenhet att utföra dessa bedömningar,

c) lämplig kännedom och insikt om de krav och skyldigheter som anges i artiklarna 6–10, 12, 13, 14 och 48–52, de tillämpliga harmoniserade standarder som avses i artikel 15 och de gemensamma specifikationer som avses i artikel 16 samt de relevanta bestämmelserna i unionens harmoniseringslagstiftning och i nationell rätt, och

d) förmåga att upprätta intyg, protokoll och rapporter som visar att bedömningarna av överensstämmelse har utförts.

8. Det ska garanteras att organ för bedömning av överensstämmelse, deras högsta ledning och den personal som ansvarar för att utföra bedömningen av överensstämmelse är opartiska.

Ersättningen till den högsta ledningen och den personal som ansvarar för bedömningen av överensstämmelse får inte vara beroende av hur många bedömningar av överensstämmelse som görs eller resultaten av bedömningarna.

9. Ett organ för bedömning av överensstämmelse ska vara ansvarsförsäkrat, såvida inte ansvaret åligger den anmälande medlemsstaten i enlighet med nationell rätt, eller medlemsstaten själv tar direkt ansvar för bedömningen av överensstämmelse.

10. Personalen vid ett organ för bedömning av överensstämmelse ska iaktta tystnadsplikt beträffande all information som den erhåller vid utförandet av sina uppgifter i enlighet med bilaga VIII, regelbundna revisioner i enlighet med artikel 48.2 eller tredjepartsgranskningar i enlighet med artikel 51, utom gentemot den anmälande myndigheten och de nationella myndigheterna i den medlemsstat där verksamheten bedrivs. Äganderättigheter ska skyddas.

11. Ett organ för bedömning av överensstämmelse ska delta i, eller säkerställa att dess personal som ansvarar för att utföra bedömningen av överensstämmelse känner till, det relevanta standardiseringsarbetet och det arbete som utförs i den sektorsspecifika samordningsgrupp av anmälda organ som inrättats enligt artikel 37, och ska som generella riktlinjer använda de administrativa beslut och dokument som den gruppen tar fram.

Artikel 26

Presumtion om överensstämmelse för anmälda organ

För ett organ för bedömning av överensstämmelse som kan visa att det uppfyller kriterierna i de relevanta harmoniserade standarderna eller delar av dem till vilka hänvisningar har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning* ska en presumtion om överensstämmelse med kraven i artikel 25 gälla, i den mån dessa krav omfattas av de tillämpliga harmoniserade standarderna.

Artikel 27

Dotterbolag och underentreprenörer till anmälda organ

1. Om det anmälda organet lägger ut specifika uppgifter med anknytning till bedömningen av överensstämmelse på underentreprenad eller anlitar ett dotterbolag ska det säkerställa att underentreprenören eller dotterbolaget uppfyller kraven i artikel 25 och informera den anmälande myndigheten om detta.

2. Ett anmält organ ska ta det fulla ansvaret för underentreprenörernas eller dotterbolagens uppgifter, oavsett var dessa är etablerade.

3. Ett anmält organ får lägga ut verksamhet på underentreprenad eller låta den utföras av ett dotterbolag endast om kunden samtycker därtill.

4. Ett anmält organ ska hålla de relevanta dokumenten rörande bedömningen av underentreprenörens eller dotterbolagets kvalifikationer och det arbete som utförts av dem enligt artiklarna 48.2 och 51 och enligt bilaga VIII tillgängliga för den anmälande myndigheten.

Artikel 28

Ansökan om anmälan

1. Ett organ för bedömning av överensstämmelse ska lämna in en ansökan om anmälan till den anmälande myndigheten i den medlemsstat där det är etablerat.

2. Ansökan om anmälan ska åtföljas av en beskrivning av organets verksamhet vad gäller bedömning av överensstämmelse, av den eller de moduler för bedömning av överensstämmelse som anges i bilaga VIII eller de förfaranden som fastställs i artiklarna 48.2 och 51, och av de batterier som organet för bedömning av överensstämmelse anser sig ha kompetens för samt, i tillämpliga fall, ett ackrediteringsintyg som ska ha utfärdats av ett nationellt ackrediteringsorgan och i vilket det intygas att organet för bedömning av överensstämmelse uppfyller kraven i artikel 25.

3. Om organet för bedömning av överensstämmelse inte kan uppvisa något ackrediteringsintyg av det slag som avses i punkt 2 i denna artikel ska det ge den anmälande myndigheten alla de styrkande handlingar som krävs för kontroll, erkännande och regelbunden övervakning av att det uppfyller kraven i artikel 25, inbegripet lämplig dokumentation som visar att organet för bedömning av överensstämmelse är oberoende i den mening som avses i artikel 25.3.

Artikel 29

Anmälningsförfarande

1. En anmälande myndighet ska endast anmäla organ för bedömning av överensstämmelse som uppfyller kraven i artikel 25.

2. Den anmälande myndigheten ska sända en anmälan till kommissionen och den anmälande myndigheten i de andra medlemsstaterna för varje organ för bedömning av överensstämmelse som avses i punkt 1 med hjälp av det elektroniska anmälningsverktyg som har utvecklats och förvaltas av kommissionen.

3. Anmälan ska innehålla alla detaljer om bedömningarna av överensstämmelse, modulen eller modulerna för bedömning av överensstämmelse eller de förfaranden som fastställs i artiklarna 48.2 och 51, och de berörda batterikategorierna samt ett relevant intyg om kompetens.

4. Om en anmälan inte grundar sig på ett sådant ackrediteringsintyg som avses i artikel 28.2 ska den anmälande myndigheten ge kommissionen och de andra medlemsstaterna styrkande handlingar som visar att organet för bedömning av överensstämmelse har erforderlig kompetens och att de system har inrättats som behövs för att säkerställa att organet övervakas regelbundet och fortsätter att uppfylla kraven i artikel 25.

5. Det berörda organet för bedömning av överensstämmelse ska endast bedriva verksamhet som anmält organ om kommissionen eller de andra medlemsstaterna inte har rest invändningar inom två veckor från anmälan, i de fall ett ackrediteringsintyg enligt artikel 28.2 används, eller inom två månader från anmälan, i de fall då styrkande handlingar i enlighet med punkt 4 i den här artikeln används. Endast ett sådant organ för bedömning av överensstämmelse ska anses vara ett anmält organ vid tillämpningen av denna förordning.

6. Den anmälande myndigheten ska underrätta kommissionen och de andra medlemsstaterna om alla ändringar av anmälan enligt punkt 2.

Artikel 30

Identifikationsnummer och förteckningar över anmälda organ

1. Kommissionen ska tilldela varje anmält organ ett identifikationsnummer. Organet ska tilldelas ett enda nummer även om det anmäls i enlighet med flera unionsakter.

2. Kommissionen ska offentliggöra och kontinuerligt uppdatera en förteckning över organ anmälda enligt denna förordning, inklusive de identifikationsnummer som de har tilldelats och den verksamhet avseende bedömning av överensstämmelse som de har anmälts för.

Artikel 31

Ändringar i anmälan

1. Om en anmälande myndighet har konstaterat eller har informerats om att ett anmält organ inte längre uppfyller kraven i artikel 25 eller att det underlåter att fullgöra sina skyldigheter, ska den anmälande myndigheten, beroende på hur allvarlig underlåtenheten att uppfylla kraven eller fullgöra skyldigheterna är och beroende på vad som är lämpligt, begränsa, tillfälligt dra tillbaka eller återkalla anmälan. Den ska omedelbart underrätta kommissionen och övriga medlemsstater om detta.

2. I händelse av begränsning, tillfälligt tillbakadragande eller återkallelse av anmälan enligt punkt 1, eller om ett anmält organ har upphört med verksamheten, ska den anmälande myndigheten vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att organets dokumentation antingen behandlas av ett annat anmält organ eller hålls tillgänglig för de ansvariga anmälande myndigheterna och marknadskontrollsmyndigheterna på deras begäran.

Artikel 32

Ifrågasättande av de anmälda organens kompetens

1. Kommissionen ska undersöka alla fall i vilka den är osäker på att ett anmält organ har erforderlig kompetens eller att ett anmält organ fortsatt uppfyller de krav och fullgör de skyldigheter som det omfattas av, och även alla fall där den gjorts uppmärksam på, i synnerhet av ekonomiska aktörer och andra relevanta berörda parter, att det föreligger sådan osäkerhet.

2. Den anmälande myndigheten ska på begäran ge kommissionen all information om grunderna för anmälan eller om hur det berörda anmälda organets kompetens upprätthålls.

3. Kommissionen ska säkerställa att all känslig information som erhållits i samband med undersökningar behandlas konfidentiellt.

4. Om kommissionen konstaterar att ett anmält organ inte uppfyller eller inte längre uppfyller kraven för anmälan ska den anta en genomförandeakt med krav på den anmälande medlemsstaten att vidta erforderliga korrigerande åtgärder, inbegripet att vid behov återkalla anmälan. Denna genomförandeakt ska antas i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 74.2.

Artikel 33

De anmälda organens operativa skyldigheter

1. Ett anmält organ ska utföra bedömningar av överensstämmelse i enlighet med de förfaranden för bedömning av överensstämmelse som anges i artikel 48.2, artikel 51 eller bilaga VIII, enligt vad som fastställs inom ramen för anmälan i enlighet med artikel 29.

2. Ett anmält organ ska genomföra bedömningar av överensstämmelse på ett proportionellt sätt, motverka uppkomsten av onödiga administrativa bördor för den ekonomiska aktören i fråga och ta vederbörlig hänsyn till företagets storlek, den sektor inom vilken företaget är verksamt, dess struktur, den berörda batteriteknikens relativa komplexitet och produktionsprocessens karaktär avseende mass- eller serietillverkning. Det anmälda organet ska emellertid respektera den grad av noggrannhet och den skyddsnivå som krävs för att batteriet och ekonomiska aktörer ska uppfylla kraven i denna förordning.

3. Om ett anmält organ konstaterar att de tillämpliga kraven i artiklarna 6–10 och artiklarna 12, 13, 14, 49 och 50, i de motsvarande harmoniserade standarder som avses i artikel 15, de gemensamma specifikationer som avses i artikel 16 eller andra tekniska specifikationer inte är uppfyllda, ska det begära att tillverkaren, eller annan relevant ekonomisk aktör, vidtar lämpliga korrigerande åtgärder i avvaktan på en andra och slutlig bedömning av överensstämmelse kan antas, utom om bristerna inte kan avhjälpas. Om bristerna inte kan avhjälpas ska det anmälda organet inte utfärda intyget om överensstämmelse eller beslutet om godkännande.

4. Om ett anmält organ vid övervakning av överensstämmelse, efter det att ett beslut om godkännande har utfärdats, konstaterar att kraven inte längre uppfylls, ska det begära att tillverkaren eller den ekonomiska aktör som avses i artikel 48.1, beroende på vad som är tillämpligt, vidtar lämpliga korrigerande åtgärder och ska vid behov tillfälligt upphäva eller återkalla beslutet om godkännande.

5. Om korrigerande åtgärder som avses i punkt 4 inte vidtas eller inte får önskat resultat, ska det anmälda organet begränsa, tillfälligt upphäva eller återkalla beslutet om godkännande, beroende på vad som är lämpligt.

Artikel 34

Överklagande av de anmälda organens beslut

Medlemsstaterna ska säkerställa att det finns ett förfarande för överklagande av de anmälda organens beslut.

Artikel 35

De anmälda organens informationsskyldighet

1. Ett anmält organ ska informera den anmälande myndigheten om följande:

a) Avslag, begränsning, tillfälligt upphävande eller återkallelse av intyg om överensstämmelse eller beslut om godkännande.

b) Omständigheter som inverkar på omfattningen av eller villkoren för anmälan.

c) Varje begäran från marknadskontrollmyndigheterna om information om det anmälda organets bedömningar av överensstämmelse.

d) På begäran, information om alla bedömningar av överensstämmelse som gjorts inom ramen för anmälan och om all annan verksamhet, inklusive gränsöverskridande verksamhet och underentreprenad.

2. Ett anmält organ ska ge de andra anmälda organ, som utför liknande bedömningar av överensstämmelse avseende samma batterikategorier, relevant information om frågor som rör

a) negativa och, på begäran, positiva bedömningar av överensstämmelse, och

b) begränsning, tillfälligt upphävande eller återkallelse av ett beslut om godkännande.

Artikel 36

Utbyte av erfarenheter och god praxis

Kommissionen ska se till att det förekommer utbyte av erfarenheter och god praxis mellan de myndigheter i medlemsstaterna som ansvarar för riktlinjerna för anmälan.

Artikel 37

Samordning av anmälda organ

Kommissionen ska säkerställa att lämplig samordning och lämpligt samarbete mellan de anmälda organen införs och bedrivs på ett tillfredsställande sätt genom en sektorsspecifik samordningsgrupp av anmälda organ.

Anmälda organ ska delta i den sektorsspecifika samordningsgruppens arbete direkt eller genom utsedda representanter.

KAPITEL VI

Andra skyldigheter för ekonomiska aktörer än skyldigheterna i kapitlen VII och VIII

Artikel 38

Tillverkares skyldigheter

1. När ett batteri släpps ut på marknaden eller när det tas i bruk, även för tillverkarens eget bruk, ska tillverkaren säkerställa att batteriet

a) har utformats och tillverkats i enlighet med artiklarna 6–10 och artiklarna 12 och 14, och åtföljs av tydliga, lättbegripliga och läsliga bruksanvisningar och säkerhetsföreskrifter på ett eller flera språk som lätt kan förstås av slutanvändare, i enlighet med vad som fastställs av den medlemsstat på vars marknad batteriet släpps ut eller tas i bruk, och

b) är märkt och etiketterad i enlighet med artikel 13.

2. Innan ett batteri släpps ut på marknaden eller tas i bruk ska tillverkare utarbeta den tekniska dokumentation som avses i bilaga VIII och utföra eller låta utföra relevant förfarande för bedömning av överensstämmelse i enlighet med artikel 17.

3. Om ett batteris överensstämmelse med tillämpliga krav har påvisats genom relevant förfarande för bedömning av överensstämmelse i enlighet med artikel 17 ska tillverkare upprätta en EU-försäkran om överensstämmelse i enlighet med artikel 18 och anbringa CE-märkningen i enlighet med artiklarna 19 och 20.

4. Tillverkare ska bevara den tekniska dokumentation som avses i bilaga IX och EU-försäkran om överensstämmelse så att de kan visas upp för nationella myndigheter i tio år efter det att batteriet har släppts ut på marknaden eller tagits i bruk.

5. Tillverkare ska säkerställa att det finns förfaranden för att säkerställa att ett batteri som är en del av en serietillverkning fortsätter att överensstämma med kraven i denna förordning. Härvid ska tillverkare på ett adekvat sätt ta hänsyn till ändringar av tillverkningsprocessen eller av batteriets utformning eller egenskaper och ändringar av de harmoniserade standarder som avses i artikel 15, de gemensamma specifikationer som avses i artikel 16 eller andra tekniska specifikationer som det hänvisas till vid försäkran om överensstämmelse eller för vilka överensstämmelsen för batteriet kontrolleras.

6. Tillverkare ska säkerställa att batterier som de släpper ut på marknaden förses med ett modellbeteckningss- och parti- eller serienummer, eller ett produktnummer eller annan uppgift som möjliggör identifiering av batterierna. I de fall då batteriets storlek inte tillåter detta ska den erforderliga informationen anges på förpackningen eller i ett dokument som medföljer batteriet.

7. Tillverkare ska på batteriet ange namn, registrerat firmanamn eller registrerat varumärke, postadress, med uppgift om en enda kontaktpunkt, och webbadress samt e-postadress, om tillgänglig. Om detta inte är möjligt ska den erforderliga informationen anges på förpackningen eller i ett dokument som medföljer batteriet. Kontaktuppgifterna ska vara tydliga, lättbegripliga och läsliga och anges på ett eller flera språk som lätt kan förstås av slutanvändare och marknadskontrollmyndigheter, i enlighet med vad som fastställs av den medlemsstat på vars marknad batteriet släpps ut eller tas i bruk.

8. Tillverkare ska ge tillträde till uppgifter om de parametrar som anges i bilaga VII i det batterihanteringssystem som avses i artikel 14.1, i enlighet med de krav som fastställs i den artikeln.

9. Tillverkare som anser eller har skäl att tro att ett batteri som de har släppt ut på marknaden eller tagit i bruk inte överensstämmer med ett eller flera av de tillämpliga kraven i artiklarna 6–10 och artiklarna 12, 13 och 14 ska omedelbart vidta de korrigerande åtgärder som krävs för att få batteriet att överensstämma med kraven, eller dra tillbaka eller återkalla batteriet, beroende på vad som är lämpligt. Om batteriet utgör en risk ska tillverkare dessutom omedelbart underrätta marknadskontrollmyndigheten i den medlemsstat där de har tillhandahållit batteriet på marknaden och lämna detaljerade uppgifter om i synnerhet den bristande överensstämmelsen och de korrigerande åtgärder som vidtagits.

10. Tillverkare ska på motiverad begäran av en nationell myndighet ge den myndigheten all information och dokumentation som krävs för att visa att batteriet överensstämmer med kraven i artiklarna 6–10 och artiklarna 12, 13 och 14, på ett eller flera språk som lätt kan förstås av den nationella myndigheten. Denna information och dokumentation ska lämnas i elektronisk form och, på begäran, i pappersform Tillverkare ska på begäran samarbeta med den nationella myndigheten om de åtgärder som vidtas för att undanröja riskerna med ett batteri som de har släppt ut på marknaden eller tagit i bruk.

11. Ekonomiska aktörer som utför förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring eller ändamålsändring, eller återtillverkning, och som släpper ut på marknaden eller tar i bruk ett batteri som har varit föremål för någon av dessa åtgärder ska vid tillämpningen av denna förordning anses vara tillverkare.

Artikel 39

Skyldigheter för leverantörer av battericeller och batterimoduler

Leverantörer av battericeller och batterimoduler ska vid leverans av battericeller och batterimoduler till en tillverkare tillhandahålla den information och dokumentation som krävs för att uppfylla kraven i denna förordning. Den informationen och dokumentationen ska lämnas kostnadsfritt.

Artikel 40

De behöriga ombudens skyldigheter

1. En tillverkare får genom en skriftlig fullmakt utse ett behörigt ombud.

Det behöriga ombudets fullmakt ska endast vara giltig om det behöriga ombudet har gett sitt skriftliga godkännande.

2. Skyldigheterna i enlighet med artikel 38.1 och artiklarna 48–52 och skyldigheten att upprätta teknisk dokumentation får inte delegeras till tillverkarens behöriga ombud genom fullmakten.

3. Ett behörigt ombud ska utföra de uppgifter som anges i fullmakten från tillverkaren. Det behöriga ombudet ska ha lämpliga resurser för att kunna utföra de uppgifter som anges i fullmakten. Det behöriga ombudet ska på begäran lämna en kopia av fullmakten till marknadskontrollmyndigheten, på ett unionsspråk som fastställs av den myndigheten. Fullmakten ska omfatta minst följande uppgifter:

a) Bevara EU-försäkran om överensstämmelse, den tekniska dokumentationen, den granskningsrapport och det beslut om godkännande som avses i artikel 51.2, samt de revisionsrapporter som avses i artikel 48.2, för att kunna uppvisa dessa dokument för nationella myndigheter i tio år efter det att batteriet har släppts ut på marknaden eller tagits i bruk.

b) På motiverad begäran av en nationell myndighet ge den myndigheten all information och dokumentation som behövs för att visa att batteriet överensstämmer med kraven. Denna information och dokumentation ska lämnas i elektronisk form och på begäran i pappersform.

c) På de nationella myndigheternas begäran samarbeta med dem om åtgärder som vidtas för att undanröja riskerna med de batterier som omfattas av det behöriga ombudets fullmakt.

4. Om batteriet utgör en risk ska de bemyndigade företrädarna omedelbart underrätta marknadskontrollmyndigheterna om detta.

Artikel 41

Importörers skyldigheter

1. Importörer får endast släppa ut ett batteri på marknaden om det uppfyller kraven i artiklarna 6–10 och artiklarna 12, 13 och 14.

2. Innan importörer släpper ut ett batteri på marknaden ska de kontrollera att

a) den EU-försäkran om överensstämmelse och den tekniska dokumentation som avses i bilaga VIII har upprättats och att tillverkaren har genomfört det förfarande för bedömning av överensstämmelse som avses i artikel 17,

b) batteriet är försett med CE-märkning enligt artikel 19 och är märkt och etiketterad i enlighet med artikel 13,

c) batteriet åtföljs av de dokument som krävs enligt artiklarna 6–10 och 12, 13 och 14 och av bruksanvisningar och säkerhetsföreskrifter på ett eller flera språk som lätt kan förstås av slutanvändare, i enlighet med vad som fastställs av den medlemsstat på vars marknad batteriet tillhandahålls, och att

d) tillverkaren har uppfyllt kraven i artikel 38.6 och 38.7.

Om en importör anser eller har skäl att tro att ett batteri inte överensstämmer med artiklarna 6–10 och 12, 13 och 14, får importören inte släppa ut batteriet på marknaden förrän det överensstämmer med kraven. Om batteriet utgör en risk ska importören dessutom informera tillverkaren och marknadskontrollmyndigheterna om detta och lämna detaljerade uppgifter om den bristande överensstämmelsen och de korrigerande åtgärder som vidtagits.

3. Importörer ska på batteriet ange namn, registrerat firmanamn eller registrerat varumärke, postadress med uppgift om en enda kontaktpunkt, och webb- samt e-postadress, om tillgänglig. Om detta inte är möjligt ska den erforderliga informationen anges på förpackningen eller i ett dokument som medföljer batteriet. Kontaktuppgifterna ska vara tydliga, lättbegripliga och läsliga och anges på ett eller flera språk som lätt kan förstås av slutanvändare, i enlighet med vad som fastställs av den medlemsstat där batteriet ska tillhandahållas på marknaden.

4. Importörer ska, så länge de har ansvar för ett batteri, säkerställa att varken lagrings- eller transportförhållandena äventyrar batteriets överensstämmelse med artiklarna 6–10 och 12, 13 och 14.

5. När det anses lämpligt med tanke på de risker som ett batteri utgör ska importörer, för att skydda konsumenters hälsa och säkerhet, utföra slumpvis provning av saluförda batterier, granska och vid behov registerföra inkomna klagomål, batterier som inte överensstämmer med kraven och återkallanden av batterier samt informera distributörer om all sådan övervakning.

6. Importörer som anser eller har skäl att tro att ett batteri som de har släppt ut på marknaden inte överensstämmer med artiklarna 6–10 och 12, 13 och 14 ska omedelbart vidta de korrigerande åtgärder som krävs för att få batteriet att överensstämma med kraven, eller dra tillbaka eller återkalla batteriet, beroende på vad som är lämpligt. Om batteriet utgör en risk ska importörer dessutom omedelbart underrätta marknadskontrollmyndigheten i den medlemsstat där de har tillhandahållit batteriet på marknaden och lämna detaljerade uppgifter om i synnerhet den bristande överensstämmelsen och de korrigerande åtgärder som vidtagits.

7. Importörer ska under tio år efter det att batteriet har släppts ut på marknaden bevara en kopia av EU-försäkran om överensstämmelse så att den kan visas upp för de nationella myndigheterna och säkerställa att dessa myndigheter på begäran ges tillgång till den tekniska dokumentation som avses i bilaga VIII.

8. Importörer ska på motiverad begäran av en nationell myndighet ge den myndigheten all information och dokumentation som krävs för att visa att batteriet överensstämmer med artiklarna 6–10 och 12, 13 och 14, på ett eller flera språk som lätt kan förstås av den nationella myndigheten. Denna information och dokumentationen ska lämnas i elektronisk form och på begäran i pappersform. Importörer ska på begäran samarbeta med den nationella myndigheten om de åtgärder som vidtas för att undanröja riskerna med de batterier som de har släppt ut på marknaden.

Artikel 42

Distributörers skyldigheter

1. När distributörer tillhandahåller ett batteri på marknaden ska de iaktta vederbörlig omsorg för att se till att kraven i denna förordning uppfylls.

2. Innan distributörer tillhandahåller ett batteri på marknaden ska de kontrollera att

a) producenten är registrerad i det producentregister som avses i artikel 55,

b) batteriet är försett med CE-märkning enligt artikel 19 och är märkt och etiketterade i enlighet med artikel 13,

c) batteriet åtföljs av de dokument som krävs enligt artiklarna 6–10 och 12, 13 och 14 och av bruksanvisningar och säkerhetsföreskrifter på ett eller flera språk som lätt kan förstås av slutanvändare, i enlighet med vad som fastställs av den medlemsstat där batteriet ska tillhandahållas på marknaden eller tas i bruk, och

d) tillverkaren och importören har uppfyllt kraven i artikel 38.6 och 38.7 respektive i artikel 41.3.

3. Om en distributör anser eller har skäl att tro att ett batteri inte överensstämmer med artiklarna 6–10 eller 12, 13 eller 14, får distributören inte tillhandahålla batteriet på marknaden förrän det överensstämmer med kraven. Om batteriet utgör en risk ska distributören dessutom informera tillverkaren eller importören och marknadskonstrollsmyndigheterna om detta.

4. Distributörer ska, så länge de har ansvar för ett batteri, säkerställa att varken lagrings- eller transportförhållandena äventyrar batteriets överensstämmelse med artiklarna 6–10 och 12, 13 och 14.

5. Distributörer som anser eller har skäl att tro att ett batteri som de har tillhandahållit på marknaden inte överensstämmer med artiklarna 6–10 eller 12, 13 eller 14 ska säkerställa att de korrigerande åtgärder vidtas som krävs för att få batteriet att överensstämma med kraven, eller dra tillbaka eller återkalla batteriet, beroende på vad som är lämpligt. Om batteriet utgör en risk ska distributörer dessutom omedelbart underrätta marknadskontrollmyndigheterna i de medlemsstater där de har tillhandahållit batteriet på marknaden och lämna detaljerade uppgifter om, i synnerhet, den bristande överensstämmelsen och de korrigerande åtgärder som vidtagits.

6. Distributörer ska på motiverad begäran av en nationell myndighet ge den myndigheten all information och dokumentation som krävs för att visa att batteriet överensstämmer med artiklarna 6–10 och 12, 13 och 14, på ett eller flera språk som lätt kan förstås av den nationella myndigheten. Denna information och dokumentationen ska lämnas i elektronisk form och på begäran i pappersform. Distributörer ska på begäran samarbeta med den nationella myndigheten om de eventuella åtgärder som vidtas för att undanröja risker i samband med de batterier som de tillhandahållit på marknaden.

Artikel 43

Skyldigheter för leverantörer av distributionstjänster

Leverantörer av distributionstjänster ska för de batterier som de hanterar säkerställa att villkoren under lagring, förpackning, adressering och avsändning inte äventyrar batteriernas överensstämmelse med artiklarna 6–10 och 12, 13 och 14.

Utan att det påverkar de skyldigheter för relevanta ekonomiska aktörer som fastställs i detta kapitel ska leverantörer av distributionstjänster, utöver vad som krävs enligt första stycket, utföra de uppgifter som fastställs i artikel 40.3 c och 40.4.

Artikel 44

Tillfällen då importörer och distributörer ska ha samma skyldigheter som tillverkare

En importör eller en distributör ska vid tillämpningen av denna förordning anses vara tillverkare och ha samma skyldigheter som en tillverkare har enligt artikel 38, om något av följande gäller:

a) Ett batteri släpps ut på marknaden eller tas i bruk under importörens eller distributörens eget namn eller varumärke.

b) Ett batteri som redan släppts ut på marknaden eller tagits i bruk ändras av importören eller distributören på ett sådant sätt att överensstämmelsen med de relevanta kraven i denna förordning skulle kunna påverkas.

c) Syftet med ett batteri som redan släppts ut på marknaden eller tagits i bruk ändras av importören eller distributören.

Artikel 45

Skyldigheter för ekonomiska aktörer som släpper ut på marknaden eller tar i bruk batterier som har varit föremål för förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring, ändamålsändring, eller återtillverkning

1. Ekonomiska aktörer som på marknaden släpper ut batterier som har varit föremål för förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring, ändamålsändring, eller återtillverkning, eller som tar sådana batterier i bruk, ska säkerställa att undersökning, prestandaprovning, förpackning och transport av batterierna, och av sådana batteriers komponenter som har varit föremål för någon av dessa åtgärder, utförs enligt lämpliga kvalitetskontrolls- och säkerhetsinstruktioner.

2. Ekonomiska aktörer som på marknaden släpper ut batterier som har varit föremål för förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring, ändamålsändring, eller återtillverkning, eller som tar sådana batterier i bruk, ska säkerställa att batteriet uppfyller kraven i denna förordning och är förenligt med annan relevant unionsrätt med produkt-, miljö-, hälsoskydds- och transportrelaterade krav, med beaktande av att det batteriet till följd av dessa åtgärder skulle kunna omfattas av en annan batterikategori. Vid återtillverkning ska dessa ekonomiska aktörer på begäran tillhandahålla marknadskontrollsmyndigheterna den dokumentation som krävs för att visa att batteriet har varit föremål för återtillverkning i enlighet med denna förordning.

Artikel 46

Identifiering av ekonomiska aktörer

1. På begäran av en nationell myndighet ska ekonomiska aktörer tillhandahålla marknadskontrollmyndigheterna följande information:

a) Identitetsuppgifter för alla ekonomiska aktörer som har levererat ett batteri till dem.

b) Identitetsuppgifter för alla ekonomiska aktörer till vilka de har levererat ett batteri samt uppgift om kvantiteter och exakta batterimodeller.

2. Ekonomiska aktörer ska säkerställa att de kan lämna den information som avses i punkt 1 i tio år efter det att batteriet har levererats till dem och i tio år efter det att de har levererat batteriet.

KAPITEL VII

Skyldigheter för ekonomiska aktörer vad avser policyer för tillbörlig aktsamhet avseende batterier

Artikel 47

Tillämpningsområde för detta kapitel

Detta kapitel ska inte tillämpas på ekonomiska aktörer som hade en nettoomsättning på mindre än 40 miljoner EUR under det räkenskapsår som föregick det senaste räkenskapsåret och som inte ingår i en företagsgrupp, bestående av moderföretag och dotterföretag, som på gruppnivå överstiger gränsvärdet 40 miljoner EUR.

Detta kapitel ska inte tillämpas på ekonomiska aktörer som på marknaden släpper ut batterier som har varit föremål för förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring eller ändamålsändring, eller återtillverkning, eller tar sådana batterier i drift, om dessa batterier redan hade släppts ut på marknaden eller tagits i bruk innan de blev föremål för en sådan åtgärd.

Detta kapitel tillämpas utan att det påverkar tillämpningen av unionsrättens bestämmelser om skyldigheter avseende tillbörlig aktsamhet när det gäller mineraler och metaller med ursprung i konfliktdrabbade områden och högriskområden.

Artikel 48

Policyer för tillbörlig aktsamhet avseende batterier

1. Från och med den 18 augusti 2025 ska ekonomiska aktörer som släpper ut batterier på marknaden eller tar dem i bruk uppfylla de skyldigheter avseende tillbörlig aktsamhet som anges i punkterna 2 och 3 i denna artikel samt i artiklarna 49, 50 och 52 och ska i detta syfte inrätta och genomföra policyer för tillbörlig aktsamhet avseende batterier.

2. Ekonomiska aktörer som avses i punkt 1 i denna artikel ska låta sina policyer för tillbörlig aktsamhet avseende batterier granskas av ett anmält organ i enlighet med artikel 51 (*tredjepartsgranskning*) och regelbundet låta genomgå revision av det anmälda organet för att säkerställa att policyerna för tillbörlig aktsamhet vidmakthålls och tillämpas i enlighet med artiklarna 49, 50 och 52. Det anmälda organet ska överlämna en revisionsrapport till den ekonomiska aktören.

3. Ekonomiska aktörer som avses i punkt 1 i denna artikel ska bevara dokumentation som visar att de uppfyller de skyldigheter som anges i artiklarna 49, 50 och 52, inbegripet den granskningsrapport och det beslut om godkännande som avses i artikel 51, samt de revisionsrapporter som avses i punkt 2 i denna artikel, under tio år efter det att det sista batteri som tillverkats inom ramen för den relevanta policyn för tillbörlig aktsamhet avseende batteriet har släppts ut på marknaden.

4. Utan att det påverkar ekonomiska aktörers individuella ansvar för sina policyer för tillbörlig aktsamhet avseende batterier får de ekonomiska aktörer som avses i punkt 1 i denna artikel, i syfte att uppfylla kraven i artiklarna 48, 49, 50 och 52, samarbeta med andra aktörer, bland annat genom system för tillbörlig aktsamhet som erkänns enligt denna förordning.

5. Senast den 18 februari 2025 ska kommissionen offentliggöra riktlinjer för tillämpningen av de krav på tillbörlig aktsamhet som fastställs i artiklarna 49 och 50, vad gäller de risker som avses i punkt 2 i bilaga X, och särskilt i linje med de internationella instrument som avses i punkterna 3 och 4 i bilaga X.

6. Medlemsstaterna får, enskilt eller gemensamt, upprätta och driva särskilda webbplatser, plattformar eller portaler i syfte att ge information och stöd till ekonomiska aktörer när dessa fullgör sina skyldigheter avseende tillbörlig aktsamhet enligt denna förordning.

7. Kommissionen får komplettera sådana stödåtgärder från medlemsstaternas sida enligt punkt 6 utifrån befintliga unionsåtgärder för att stödja tillbörlig aktsamhet i unionen och i tredjeländer och får utarbeta nya åtgärder för att hjälpa ekonomiska aktörer att fullgöra sina skyldigheter enligt denna förordning.

8. Kommissionen ska regelbundet bedöma behovet av att uppdatera förteckningen över råmaterial och riskkategorier i bilaga X.

Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 89 för att

a) ändra förteckningen över råmaterial i punkt 1 i bilaga X och riskkategorier i punkt 2 i bilaga X mot bakgrund av den tekniska och vetenskapliga utvecklingen inom batteritillverkning och batterikemi och ändringar av förordning (EU) 2017/821,

b) ändra förteckningen över internationella instrument i punkt 3 i bilaga X i enlighet med utvecklingen inom relevanta internationella forum när det gäller standarder avseende policyer för tillbörlig aktsamhet och skyddet av miljön och av sociala rättigheter,

c) ändra de skyldigheter för ekonomiska aktörer enligt punkt 1 i denna artikel som anges i artiklarna 49 och 50 mot bakgrund av ändringar av förordning (EU) 2017/821 och ändra förteckningen över internationellt erkända instrument för tillbörlig aktsamhet i punkt 4 i bilaga X.

Artikel 49

Den ekonomiska aktörens ledningssystem

1. Varje ekonomisk aktör som avses i artikel 48.1 ska

a) anta en företagsstrategi för tillbörlig aktsamhet avseende batterier, när det gäller råmaterial som förtecknas i punkt 1 i bilaga X och tillhörande sociala och miljömässiga riskkategorier som förtecknas i punkt 2 i bilaga X, och tydligt informera leverantörer och allmänheten om denna,

b) i sin policy för tillbörlig aktsamhet avseende batterier införliva standarder som är förenliga med de standarder som fastställs i de internationellt erkända instrumenten för tillbörlig aktsamhet som förtecknas i punkt 4 i bilaga X,

c) organisera sitt interna ledningssystem så att det stöder policyn för tillbörlig aktsamhet avseende batterier genom att göra sin högsta ledning ansvarig för att övervaka policyn för tillbörlig aktsamhet samt upprätthålla register över det systemet i minst tio år,

d) inrätta och driva ett system för kontroll av och insyn avseende leveranskedjan, inbegripet ett ursprungskedje- eller spårbarhetssystem, för identifiering av aktörer i tidigare led i leveranskedjan.

e) införliva sin policy för tillbörlig aktsamhet avseende batterier i avtal och överenskommelser med leverantörer, inbegripet i riskhanteringsåtgärder,

f) inrätta ett varningsförfarande, inbegripet ett system för att på ett tidigt stadium öka medvetenheten om risker och en mekanism för gottgörelse, eller se till att sådana inrättas genom samarbete med andra ekonomiska aktörer eller organisationer, eller genom att underlätta möjligheten att vända sig till en extern expert eller ett externt organ, såsom en ombudsman; dessa förfaranden ska bygga på FN:s vägledande principer för företag och mänskliga rättigheter.

2. Till stöd för det system som avses i punkt 1 d ska det finnas dokumentation som innehåller åtminstone följande information:

a) En beskrivning av råmaterialet, inklusive handelsnamn och typ.

b) Namnet och adressen för den leverantör som levererade råmaterialet i batterierna till den ekonomiska aktör som släpper ut batteriet som innehåller det aktuella råmaterialet på marknaden.

c) Uppgift om råmaterialets ursprungsland och om vilka marknadstransaktioner som ägt rum från det att råmaterialet utvanns till det att det levererades till den direkta leverantören till den ekonomiska aktör som släpper ut batteriet på marknaden.

d) Uppgift om mängden råmaterial som ingår i batteriet som släpps ut på marknaden, uttryckt i procent eller vikt.

e) Rapporter från de tredjepartsgranskningar utfärdats av ett anmält organ avseende leverantörerna som avses i artikel 50.3.

f) Om de rapporter som avses i led e inte finns tillgängliga och om råmaterialet har sitt ursprung i konfliktdrabbade områden och högriskområden: ytterligare information i enlighet med de särskilda rekommendationerna för ekonomiska aktörer i tidigare led, enligt OECD:s riktlinjer om tillbörlig aktsamhet för ansvarsfulla leveranskedjor för mineraler från konfliktdrabbade områden och högriskområden såsom, i förekommande fall, ursprungsgruvan, platser där råmaterialet konsoliderats, handlats eller bearbetats samt skatter, avgifter och provisioner som betalats.

De rapporter från tredjepartsgranskningar som avses i första stycket led e ska göras tillgängliga av leverantörer som avses i artikel 50.3 för aktörer i senare led i leveranskedjan.

Artikel 50

Riskhanteringsskyldigheter

1. Den ekonomiska aktör som avses i artikel 48.1 ska

a) identifiera och bedöma risken för negativa effekter i sin leveranskedja i relation till de riskkategorier som förtecknas i punkt 2 i bilaga X som en del av sin hanteringsplan, inbegripet på grundval av de uppgifter som ska tillhandahållas i enlighet med artikel 49 och all annan relevant information som antingen är allmänt tillgänglig eller tillhandahålls av berörda parter, med hänvisning till sin policy för tillbörlig aktsamhet,

b) utarbeta och genomföra en strategi för hantering av de identifierade riskerna i syfte att motverka, mildra eller på annat sätt åtgärda negativa effekter genom att

i) rapportera resultaten av dess riskbedömning till sin högsta ledningsnivå som gjorts ansvarig i enlighet med artikel 49.1 c,

ii) anta åtgärder för riskhantering som överensstämmer med de internationellt erkända instrument för tillbörlig aktsamhet som förtecknas i punkt 4 i bilaga X, och därvid ta hänsyn till i vilken mån dessa kan påverka, och vid behov sätta press på de leverantörer inbegripet deras dotterbolag och underleverantörer som mest effektivt kan förhindra eller reducera den identifierade risken,

iii) utarbeta och genomföra en riskhanteringsplan, övervaka och spåra riskreduceringsinsatser, rapportera tillbaka till sin högsta ledning som gjorts ansvarig i enlighet med artikel 49.1 c och fatta beslut om att tillfälligt eller permanent avbryta kontakterna med en leverantör eller dess dotterbolag eller underleverantör efter misslyckade försök till riskreducering, baserat på relevanta avtal och överenskommelser enligt artikel 49.1 e,

iv) vidta ytterligare lägesbedömningar och riskbedömningar för risker som behöver reduceras eller efter det att omständigheterna har förändrats.

2. Om den ekonomiska aktören enligt artikel 48.1 vidtar riskreducerande åtgärder och samtidigt fortsätter eller tillfälligt upphör med handeln, ska den ekonomiska aktören samråda med leverantörer och berörda parter, däribland lokala och nationella myndigheter, internationella organisationer, det civila samhällets organisationer och berörda tredje parter såsom lokalsamhällen. innan den inrättar en strategi för mätbar riskreduktion i riskhanteringsplanen enligt punkt 1 b iii i den här artikeln.

3. Den ekonomiska aktören enligt artikel 48.1 ska identifiera och bedöma sannolikheten för negativa konsekvenser, enligt de riskkategorier som anges i punkt 2 i bilaga X, i sin leverantörskedja. Denna ekonomiska aktör ska identifiera och bedöma riskerna i sin leverantörskedja inom ramen för sitt eget riskhanteringssystem. Den ekonomiska aktören ska utföra tredjepartsgranskningar av sina egna kedjor för tillbörlig aktsamhet genom ett anmält organ i enlighet med artikel 51. Den ekonomiska aktören får använda tredjepartsgranskningsrapporter som utfärdats enligt artikel 51.2 av ett sådant anmält organ av policyer för tillbörlig aktsamhet avseende batterier som genomförts av leverantörer i den kedjan i enlighet med detta kapitel. Den ekonomiska aktören får också använda dessa tredjepartsgranskningsrapporter för att, när så är lämpligt, bedöma dessa leverantörers metoder för tillbörlig aktsamhet.

4. Den ekonomiska aktör som avses i artikel 48.1 ska rapportera resultaten av den riskbedömning som avses i punkt 3 i denna artikel till sin högsta ledning som gjorts ansvarig i enlighet med artikel 49.1 c och ska genomföra den strategi som avses i punkt 1 b i den här artikeln.

Artikel 51

Tredjepartsgranskningar av policyer för tillbörlig aktsamhet avseende batterier

1. Det anmälda organet ska utföra en tredjepartsgranskning. Sådan tredjepartsgranskning ska

a) omfatta alla verksamheter, processer och system som ekonomiska aktörer använder för att uppfylla kraven på tillbörlig aktsamhet i enlighet med artiklarna 49, 50 och 52,

b) ha som mål att fastställa att förfarandena för tillbörlig aktsamhet hos ekonomiska aktörer som släpper ut batterier på marknaden överensstämmer med kraven i enlighet med artiklarna 49, 50 och 52,

c) i relevanta fall omfatta kontroller av företag och insamling av uppgifter från berörda parter,

d) ange områden där ekonomiska aktörer som släpper ut batterier på marknaden kan förbättra sina förfaranden för tillbörlig aktsamhet,

e) iaktta de revisionsprinciper om oberoende, kompetens och ansvarighet som anges i OECD:s riktlinjer om tillbörlig aktsamhet för ansvarsfulla leveranskedjor för mineraler från konfliktdrabbade områden och högriskområden.

2. Det anmälda organet ska utarbeta en granskningsrapport i vilken de aktiviteter som genomförts i enlighet med punkt 1 i denna artikel och resultatet av dem redovisas. Om de policyer för tillbörlig aktsamhet avseende batterier som avses i artikel 48 följer de skyldigheter som anges i artiklarna 49, 50 och 52, ska det anmälda organet utfärda ett beslut om godkännande.

Artikel 52

Utlämnande av uppgifter om policyer för tillbörlig aktsamhet avseende batterier

1. Den ekonomiska aktör som avses i artikel 48.1 ska på begäran till medlemsstaternas marknadskontrollmyndigheter eller nationella myndigheter överlämna den granskningsrapport och det beslut om godkännande som utfärdats i enlighet med artikel 51, de revisionsrapporter som avses i artikel 48.2 och tillgängliga bevis för efterlevnad av kraven i ett system för tillbörlig aktsamhet som erkänts av kommissionen i enlighet med artikel 53.

2. Den ekonomiska aktör som avses i artikel 48.1 ska ge köpare i nästkommande led alla relevanta uppgifter som aktören får eller har inom ramen för sin policy för tillbörlig aktsamhet avseende batterier och därvid ta vederbörlig hänsyn till affärshemligheter och andra konkurrensrelaterade faktorer.

3. Den ekonomiska aktör som avses i artikel 48.1 ska årligen se över och offentliggöra, inbegripet på internet, en rapport om sin policy för tillbörlig aktsamhet avseende batterier. Rapporten ska innehålla, på ett för slutanvändarna lättbegripligt sätt och med tydligt angivande av de batterier som berörs, de uppgifter och information om åtgärder som den ekonomiska aktören har vidtagit för att uppfylla kraven i artiklarna 49 och 50, inbegripet resultat som visar betydande negativa konsekvenser vad gäller de riskkategorier som förtecknas i punkt 2 i bilaga X och hur dessa har åtgärdats, samt en sammanfattande rapport om de tredjepartsgranskningar som utförts i enlighet med artikel 51, inklusive det anmälda organets namn, med vederbörlig hänsyn tagen till affärshemligheter och andra konkurrensrelaterade faktorer. Rapporten ska också, i förekommande fall, behandla tillgången till information, allmänhetens deltagande i beslutsprocesser och tillgången till rättslig prövning i miljöfrågor vid anskaffning och bearbetning av samt handel med råmaterial som ingår i batterier.

4. Om den ekonomiska aktör som avses i artikel 48.1 kan visa att de råmaterial som förtecknas i punkt 1 i bilaga X och som ingår i batteriet härrör från återvunna källor, ska den ekonomiska aktören offentliggöra sina slutsatser i rimlig detalj, med vederbörlig hänsyn tagen till affärshemligheter och andra konkurrensrelaterade faktorer.

Artikel 53

Erkännande av system för tillbörlig aktsamhet

1. Regeringar, branschorganisationer och grupper av berörda organisationer som har infört och övervakar system för tillbörlig aktsamhet (*systemansvariga*) får ansöka om att få sina system för tillbörlig aktsamhet erkända av kommissionen. Kommissionen ges befogenhet att anta genomförandeakter för att fastställa krav för vilken information ansökan om erkännande ska innehålla. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 90.3.

2. Om kommissionen, på grundval av den bevisning och information som tillhandahålls enligt punkt 1 i denna artikel, fastställer att det system för tillbörlig aktsamhet som avses i den punkten gör det möjligt för ekonomiska aktörer att uppfylla kraven i artiklarna 48, 49, 50 och 52, ska kommissionen anta en genomförandeakt genom vilken systemet erkänns som likvärdigt med kraven i denna förordning. OECD:s centrum för ansvarsfullt företagande ska höras innan den genomförandeakten antas. Denna genomförandeakt ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 90.3.

När kommissionen fattar ett beslut om erkännande av ett system för tillbörlig aktsamhet ska den beakta de olika branschmetoder som omfattas av systemet och det riskbaserade tillvägagångssätt och de metoder som används inom ramen för systemet för att identifiera risker.

3. Kommissionen ska anta delegerade akter i enlighet med artikel 89 för att fastställa de kriterier och den metod enligt vilka kommissionen i enlighet med punkt 2 i den här artikeln ska fastställa huruvida system för tillbörlig aktsamhet gör det möjligt för ekonomiska aktörer att uppfylla kraven i artiklarna 48, 49, 50 och 52. Kommissionen ska också på lämpligt sätt regelbundet kontrollera att erkända system för tillbörlig aktsamhet fortsätter att uppfylla de kriterier som ledde till beslutet om erkännande av likvärdighet enligt punkt 2 i den här artikeln.

4. Den systemansvarige för ett system för tillbörlig aktsamhet, för vilket ett erkännande av likvärdighet har beviljats enligt punkt 2, ska utan dröjsmål informera kommissionen om alla ändringar eller uppdateringar av det systemet. Kommissionen ska bedöma huruvida sådana ändringar eller uppdateringar påverkar erkännandet av likvärdighet för det systemet och vidta lämpliga åtgärder.

5. Om det finns bevis för att ekonomiska aktörer som genomför ett system som erkänts i enlighet med punkt 2 i denna artikel vid upprepade tillfällen eller i betydande omfattning har underlåtit att uppfylla kraven i artiklarna 48, 49, 50 och 52, ska kommissionen i samråd med den systemansvarige undersöka huruvida dessa fall visar på brister i systemet.

6. Om kommissionen identifierar underlåtenhet att uppfylla kraven i artiklarna 48, 49, 50 och 52 eller brister i ett erkänt system för tillbörlig aktsamhet, får den bevilja den systemansvarige en lämplig period för att vidta korrigerande åtgärder.

7. Om den systemansvarige underlåter eller vägrar att vidta de korrigerande åtgärder som krävs, och om kommissionen har konstaterat att denna underlåtenhet eller de brister som avses i punkt 6 i denna artikel äventyrar förmågan hos ekonomiska aktörer enligt artikel 48.1 som genomför systemet att uppfylla kraven i artiklarna 48, 49, 50 och 52 eller om ekonomiska aktörer som genomför ett system vid upprepade tillfällen eller i betydande omfattning underlåter att uppfylla kraven på grund av brister i systemet, ska kommissionen anta en genomförandeakt i syfte att återkalla erkännandet av systemet. Denna genomförandeakt ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 90.3.

8. Kommissionen ska upprätta och uppdatera ett register över erkända system för tillbörlig aktsamhet. Registret ska offentliggöras på internet.

KAPITEL VIII

Hantering av förbrukade batterier

Artikel 54

Behörig myndighet

1. Medlemsstaterna ska utse en eller flera behöriga myndigheter som ska ansvara för att skyldigheterna enligt detta kapitel efterlevs, särskilt för att övervaka producenter och producentansvarsorganisationer och kontrollera att de efterlever sina skyldigheter enligt detta kapitel.

2. Varje medlemsstat får också, bland de behöriga myndigheter som avses i punkt 1, utse en kontaktpunkt som ska kommunicera med kommissionen i enlighet med punkt 4.

3. Medlemsstaterna ska fastställa närmare bestämmelser för hur den behöriga myndigheten eller de behöriga myndigheterna ska organisera och utföra sitt arbete, inbegripet vad gäller administrativa regler och förfaranderegler, för

a) att producenter registreras i enlighet med artikel 55,

b) att producenter och producentansvarsorganisationerna godkänns i enlighet med artikel 58,

c) att genomförandet av skyldigheterna avseende utökat producentansvar i enlighet med artikel 57 övervakas,

d) att det samlas in uppgifter om batterier och förbrukade batterier i enlighet med artikel 75, och

e) att information görs tillgänglig i enlighet med artikel 76.

4. Senast den 18 november 2025 ska medlemsstaterna meddela kommissionen namnen på och adresserna till de behöriga myndigheter som utsetts enligt punkt 1. Medlemsstaterna ska utan onödigt dröjsmål informera kommissionen om alla ändringar av de behöriga myndigheternas namn och adresser.

Artikel 55

Producentregister

1. Medlemsstaterna ska upprätta ett producentregister som ska användas för att övervaka att producenter uppfyller kraven i detta kapitel.

2. Producenter ska registrera sig i det register som avses i punkt 1. För detta ändamål ska de lämna in en ansökan om registrering i varje medlemsstat där de för första gången tillhandahåller ett batteri på marknaden.

Producenter ska lämna in ansökan om registrering via ett elektroniskt databehandlingssystem i enlighet med punkt 9 a i denna artikel.

Producenter ska endast tillhandahålla batterier, inbegripet sådana som ingår i apparater, lätta transportmedel eller andra fordon, på marknaden i en medlemsstat om de eller, i fall av bemyndigande, deras behöriga ombud för utökat producentansvar är registrerade i den medlemsstaten.

3. Ansökan om registrering ska omfatta följande uppgifter:

a) Producentens namn, eventuella varumärken som producenten använder i medlemsstaten, och adress, inklusive postnummer och ort, gatuadress, land, telefonnummer, i förekommande fall, webb- och e-postadress, med uppgift om en enda kontaktpunkt.

b) Producentens nationella identifieringskod, inbegripet handelsregisternummer eller motsvarande officiellt registreringsnummer, samt det europeiska eller nationella skatteregistreringsnumret.

c) Den eller de kategorier av batterier som producenten avser att tillhandahålla på marknaden för första gången inom en medlemsstats territorium, dvs. bärbara batterier, industribatterier, batterier för lätta transportmedel, elfordonsbatterier och startbatterier, samt kemisk sammansättning.

d) Information om hur producenten uppfyller sina skyldigheter enligt artikel 56 och kraven enligt artiklarna 59, 60 respektive 61.

   i) För bärbara batterier och batterier för lätta transportmedel ska kraven i led d uppfyllas genom att följande tillhandahålls:

      — Skriftliga uppgifter om vilka åtgärder som producenten har vidtagit för att uppfylla de skyldigheter avseende producentansvar som anges i artikel 56, vilka åtgärder som vidtagits för att uppfylla skyldigheterna avseende separat insamling enligt artikel 59.1 eller artikel 60.1 vad gäller den mängd batterier som producenten gör tillgänglig på marknaden i medlemsstaten och systemet för att säkerställa att de uppgifter som rapporteras till de behöriga myndigheterna är tillförlitliga.

      — I tillämpliga fall namn och kontaktuppgifter, inklusive postnummer, postort, gatuadress, land, telefonnummer, webb- och e-postadress, samt den nationella identifieringskoden för den producentansvarsorganisation vilken producenten utsett att fullgöra det utökade producentansvaret i enlighet med artikel 57.1 och 57.2, samt producentansvarsorganisationens handelsregisternummer eller motsvarande officiella registreringsnummer, samt producentansvarsorganisationens europeiska eller nationella skatteregistreringsnummer, och den företrädda producentens fullmakt.

   ii) För startbatterier, industribatterier och elfordonsbatterier ska kraven i led d uppfyllas genom att följande tillhandahålls:

      — Skriftliga uppgifter om vilka åtgärder som producenten har vidtagit för att uppfylla de skyldigheter avseende producentansvar som anges i artikel 56, vilka åtgärder som vidtagits för att uppfylla insamlingsmålen enligt artikel 61.1 vad gäller den mängd batterier som producenten gör tillgänglig på marknaden i medlemsstaten och systemet för att säkerställa att de uppgifter som rapporteras till de behöriga myndigheterna är tillförlitliga,

      — I tillämpliga fall namn och kontaktuppgifter, inklusive postnummer, postort, gatuadress, land, telefonnummer, webb- och e-postadress, samt den nationella identifieringskoden för den producentansvarsorganisation vilken producenten utsett att fullgöra det utökade producentansvaret i enlighet med artikel 57.1 och 57.2, samt producentansvarsorganisationens handelsregisternummer eller motsvarande officiella registreringsnummer, samt producentansvarsorganisationens europeiska eller nationella skatteregistreringsnummer, och den företrädda producentens fullmakt.

e) en försäkran från producenten eller, i tillämpliga fall, det behöriga ombudet för utökat producentansvar eller den producentansvarsorganisation som har utsetts i enlighet med artikel 57.1, om att de lämnade uppgifterna är sanningsenliga.

4. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 3 i denna artikel ska den information som föreskrivs i led d i den punkten tillhandahållas antingen i ansökan om registrering enligt punkt 3 i denna artikel eller i ansökan om godkännande enligt artikel 58. Sådan ansökan om godkännande omfatta åtminstone uppgifter om antingen individuellt eller kollektivt fullgörande av skyldigheter avseende utökat producentansvar.

5. Medlemsstaterna får vid behov begära ytterligare information eller handlingar för att använda producentregistret på ett effektivt sätt.

6. Om en producent har utsett en producentansvarsorganisation i enlighet med artikel 57.1 ska skyldigheterna enligt denna artikel i tillämpliga delar fullgöras av den organisationen, om inte annat anges av medlemsstaten.

7. Skyldigheter enligt denna artikel får fullgöras på producentens vägnar av ett behörigt ombud för utökat producentansvar.

Där skyldigheter enligt denna artikel fullgörs på producentens vägnar av ett behörigt ombud för utökat producentansvar som företräder fler än en producent, ska det behöriga ombudet, utöver den information som krävs enligt punkt 3, tillhandahålla namn och kontaktuppgifter för varje företrädd producent separat.

8. Medlemsstaterna får besluta att registreringsförfarandet enligt denna artikel och godkännandeförfarandet enligt artikel 58 ska utgöra ett enda förfarande, om ansökan uppfyller kraven i punkterna 3–7 i den här artikeln.

9. Den behöriga myndigheten ska

a) på sin webbplats tillgängliggöra information om ansökningsprocessen via ett elektroniskt databehandlingssystem,

b) ta emot registreringar och tilldela ett registreringsnummer inom högst 12 veckor från den tidpunkt då all information som krävs enligt punkterna 2 och 3 har lämnats in,

10. Den behöriga myndigheten får

a) fastställa närmare bestämmelser om kraven och förfarandet för registrering, utan att lägga till materiella krav utöver dem som fastställs i punkterna 2 och 3,

b) ta ut kostnadsbaserade och proportionella avgifter från producenter för behandlingen av de ansökningar som avses i punkt 2.

11. Den behöriga myndigheten får vägra att registrera en producent eller får återkalla producentens registrering om den information som avses i punkt 3 och relaterade styrkande handlingar inte tillhandahållits eller inte är tillräckliga eller om producenten inte längre uppfyller kraven i punkt 3 d.

Den behöriga myndigheten ska återkalla producentens registrering om producenten har upphört att existera.

12. Producenten eller, i tillämpliga fall, det behöriga ombudet för utökat producentansvar eller den producentansvarsorganisation som utsetts för de producenter som den företräder, ska utan onödigt dröjsmål underrätta den behöriga myndigheten om varje ändring av uppgifterna i registreringen och om definitivt upphörande vad gäller tillhandahållande på marknaden av de batterier som avses i registreringen inom medlemsstatens territorium.

13. Om uppgifterna i producentregistret inte är offentligt tillgängliga ska medlemsstaterna säkerställa att leverantörer av onlineplattformar som gör det möjligt för konsumenter att ingå distansavtal med producenter får kostnadsfri tillgång till uppgifterna i registret.

Artikel 56

Utökat producentansvar

1. Producenter ska ha utökat producentansvar för batterier som de tillhandahåller på marknaden för första gången inom en medlemsstats territorium. Sådana producenter ska uppfylla kraven i artiklarna 8 och 8a i direktiv 2008/98/EG och i detta kapitel.

2. En ekonomisk aktör som för första gången inom en medlemsstats territorium tillhandahåller ett batteri på marknaden som är ett resultat av förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring, ändamålsändring, eller återtillverkning ska vid tillämpning av denna förordning anses vara producent av detta batteri och ha utökat producentansvar.

3. En producent enligt definitionen i artikel 3.47 d ska utse ett behörigt ombud för utökat producentansvar i varje medlemsstat där den säljer batterier. Utseendet ska göras genom en skriftlig fullmakt.

4. De ekonomiska bidrag som producenten ska betala ska täcka följande kostnader för de produkter som producenten gör tillgängliga på marknaden i den berörda medlemsstaten:

a) Kostnaderna för separat insamling av förbrukade batterier och deras efterföljande transport och behandling, med beaktande av intäkter från förberedelse för återanvändning eller förberedelse för ändamålsändring eller till följd av värdet av sekundära råmaterial från återvinning av förbrukade batterier.

b) Kostnaderna för att göra en plockanalys av insamlat blandat kommunalt avfall i enlighet med artikel 69.5.

c) Kostnaderna för tillhandahållande av information om åtgärder för att förebygga att batterier blir avfall och om hantering av förbrukade batterier i enlighet med artikel 74.

d) Kostnaderna för uppgifts och rapportering till de behöriga myndigheterna i enlighet med artikel 75.

5. Om batterier som har varit föremål för förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring, ändamålsändring, eller återtillverkning tillhandahålls, får både producenterna av de ursprungliga batterierna och producenterna av de batterier som släpps ut på marknaden till följd av dessa åtgärder införa och anpassa en mekanism för kostnadsfördelning som baseras på den faktiska fördelningen av kostnaderna mellan de olika producenterna i syfte att dela på de kostnader som avses i punkt 4 a, c och d.

Om ett batteri som avses i punkt 2 omfattas av mer än ett utökat producentansvar, ska den första producent som gör batteriet tillgängligt på marknaden inte bära ytterligare kostnader på grund av en sådan mekanism för kostnadsfördelning.

Kommissionen ska underlätta utbytet av information och bästa praxis mellan medlemsstaterna avseende sådana mekanismer för kostnadsfördelning.

Artikel 57

Producentansvarsorganisationer

1. Producenter får utse en producentansvarsorganisation som har godkänts i enlighet med artikel 58 att fullgöra skyldigheterna avseende utökat producentansvar för deras räkning. Medlemsstaterna får vidta åtgärder för att göra det obligatoriskt att utse en producentansvarsorganisation. Dessa åtgärder ska vara motiverade med hänsyn till det som särskilt kännetecknar en viss kategori av batterier som släpps ut på marknaden och relaterad avfallshanteringskaraktäristik.

2. Vid kollektivt fullgörande av skyldigheter avseende utökat producentansvar ska producentansvarsorganisationerna säkerställa likabehandling av producenter, oavsett deras ursprung eller storlek, utan att en oproportionell börda läggs på producenter av små mängder batterier, inbegripet små och medelstora företag. De ska även säkerställa att de ekonomiska bidrag som producenter betalar till dem

a) anpassas i enlighet med artikel 8a.4 b i direktiv 2008/98/EG och som ett minimum efter batterikategori och batteriteknik och, om det är lämpligt, med hänsyn till laddningsbarheten, andelen återvunnet innehåll vid batteritillverkning och det faktum att batterierna varit föremål för förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring, ändamålsändring, eller återtillverkning, samt deras koldioxidavtryck,

b) anpassas för att ta hänsyn till eventuella intäkter som erhållits av producentansvarsorganisationerna från förberedelse för återanvändning eller förberedelse för ändamålsändring eller till följd av värdet av sekundära råmaterial från återvunna förbrukade batterier,

3. Om flera producentansvarsorganisationer i en medlemsstat ges godkännande för att fullgöra skyldigheter avseende utökat producentansvar för producenters räkning, ska de säkerställa att åtgärderna enligt artiklarna 59.1, 60.1 och 61.1 bedrivs över hela medlemsstatens territorium. Medlemsstaterna ska anförtro åt den behöriga myndigheten eller en oberoende tredje part, att säkerställa att producentansvarsorganisationerna fullgör sina skyldigheter på ett samordnat sätt.

4. Producentansvarsorganisationerna ska säkerställa konfidentiell behandling av de uppgifter som de förfogar över, särskilt vad gäller företagshemligheter och information som direkt kan kopplas till enskilda producenter eller deras behöriga ombud för utökat producentansvar.

5. Utöver den information som avses i artikel 8a.3 e i direktiv 2008/98/EG ska producentansvarsorganisationerna minst varje år på sina webbplatser, med förbehåll för affärs- och företagshemligheten, offentliggöra uppgifterna om insamlingsnivån vid separat insamling av förbrukade batterier, den materialåtervinningsgrad och den resursåtervinningsgrad som uppnåtts av de producenter som utsett producentansvarsorganisationen.

6. Utöver den information som avses i punkt 5, ska producentansvarsorganisationerna offentliggöra information om urvalsförfarandet för avfallshanteringsaktörer som utvalts i enlighet med punkt 8.

7. Om så är nödvändigt för att undvika snedvridning av den inre marknaden ges kommissionen befogenhet att anta en genomförandeakt för att fastställa kriterier för tillämpningen av punkt 2 a i denna artikel. Genomförandeakten får inte avse fastställande av den exakta bidragsnivån och ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 90.3.

8. Avfallshanteringsaktörer ska omfattas av ett icke-diskriminerande urvalsförfarande grundat på transparenta tilldelningskriterier som utförs av producenter eller producentansvarsorganisationer, och som inte lägger en oproportionell börda på små och medelstora företag.

Artikel 58

Godkännande av fullgörande av skyldigheter avseende utökat producentansvar

1. En producent, vid individuellt fullgörande av skyldigheter avseende utökat producentansvar, och utsedda producentansvarsorganisationer, vid kollektivt fullgörande av skyldigheter avseende utökat producentansvar, ska hos den behöriga myndigheten ansöka om godkännande av fullgörande av skyldigheter avseende utökat producentansvar.

2. Godkännande ska beviljas endast om det kan påvisas

a) att kraven i artikel 8a.3 a–d i direktiv 2008/98/EG är uppfyllda och att de åtgärder som producenten eller producentansvarsorganisationen har vidtagit är tillräckliga för att uppfylla de skyldigheter som fastställs i detta kapitel vad gäller den mängd batterier som för första gången tillhandahålls på marknaden inom en medlemsstats territorium av producenten eller producenter för vars räkning producentansvarsorganisationen agerar, och

b) genom tillhandahållande av handlingar som styrker att kraven i artikel 59.1 och 59.2 eller kraven i artikel 60.1, 60.2 och 60.4 är uppfyllda och att alla arrangemang har införts som gör det möjligt att som ett minimikrav uppnå och varaktigt ligga kvar på det insamlingsmål som avses i artikel 59.3 respektive artikel 60.3.

3. Medlemsstaterna ska när de fastställer sina administrativa regler och förfaranderegler som avses i artikel 54.3 b inkludera närmare uppgifter om godkännandeförfarandet, som kan skilja sig åt beroende på om det rör individuellt respektive kollektivt fullgörande av skyldigheter avseende utökat producentansvarsskyldighet, och villkoren för kontroll av efterlevnaden av producenter eller producentansvarsorganisationer, inbegripet vad gäller den information som producenter eller producentansvarsorganisationer ska lämna i detta syfte. Godkännandeförfarandet ska inbegripa krav på kontroll av de arrangemang som införts för att säkerställa uppfyllande av kraven i artiklarna 59.1, 59.2, 60.1, 60.2 och 60.4 och tidsramarna för denna kontroll, vilka inte ska överstiga 12 veckor från det att en fullständig ansökan har lämnats in. Denna kontroll får utföras av en oberoende expert som ska utfärda en kontrollrapport om resultatet av kontrollen.

4. Producenten eller producentansvarsorganisationerna ska utan onödigt dröjsmål underrätta den behöriga myndigheten om alla ändringar av uppgifterna i godkännandet, om eventuella ändringar som rör villkoren för godkännandet eller om verksamheten upphör definitivt.

5. Det system för egenkontroll som föreskrivs i artikel 8a.3 led d i direktiv 2008/98/EG ska tillämpas regelbundet, minst vart tredje år, och på begäran av den behöriga myndigheten, för att kontrollera att bestämmelserna i det ledet är uppfyllda och att de villkor för godkännande som avses i punkt 2 i den här artikeln fortfarande uppfylls. Producenten eller producentansvarsorganisationen ska på begäran lägga fram en egenkontrollrapport och vid behov planen för korrigerande åtgärder för den behöriga myndigheten. Utan att det påverkar befogenheterna enligt punkt 6 i denna artikel kan den behöriga myndigheten lämna synpunkter på egenkontrollrapporten och utkastet till plan för korrigerande åtgärder, sådana synpunkter ska meddelas till producenten eller producentansvarsorganisationen. Producenten eller producentansvarsorganisationerna ska utarbeta och genomföra planen för korrigerande åtgärder baserat på dessa synpunkter.

6. Den behöriga myndigheten får besluta att återkalla godkännandet om insamlingsmålen i artikel 59.3 eller artikel 60.3 inte uppnås eller om producenten eller producentansvarsorganisationen inte längre uppfyller kraven avseende organisationen av insamlingen och behandlingen av förbrukade batterier eller underlåter att rapportera till den behöriga myndigheten eller underlåter att anmäla ändringar som rör villkoren för godkännandet, eller har upphört med verksamheten.

7. En producent, vid individuellt fullgörande av skyldigheter avseende utökat producentansvar, och utsedda producentansvarsorganisationer, vid kollektivt fullgörande av skyldigheter avseende utökat producentansvar, ska ställa en garanti avsedd att täcka de kostnader i samband med avfallshanteringsverksamhet som producenten eller producentansvarsorganisationen ska betala om skyldigheterna avseende utökat producentansvar inte fullgörs, inbegripet om verksamheten definitivt upphör eller vid insolvens. Medlemsstaterna får ange ytterligare krav för en sådan garanti. Om det rör sig om en statligt driven producentansvarsorganisation behöver en sådan garanti ställas på annat sätt än av organisationen själv och får ha formen av en offentlig fond som finansieras genom producentavgifter och för vilken den medlemsstat som driver organisationen är solidariskt ansvarig.

Artikel 59

Insamling av förbrukade bärbara batterier

1. Producenter av bärbara batterier, eller producentansvarsorganisationer som utsetts i enlighet med artikel 57.1, ska säkerställa att alla förbrukade bärbara batterier, oavsett typ, kemisk sammansättning, skick, märke eller ursprung, samlas in separat inom den medlemsstats territorium där de för första gången tillhandahåller batterierna på marknaden. I detta syfte ska de

a) inrätta ett system för återtagande och insamling av förbrukade bärbara batterier,

b) erbjuda kostnadsfri insamling av förbrukade bärbara batterier till de enheter som avses i punkt 2 a och ombesörja insamling av förbrukade bärbara batterier från alla sådana enheter som utnyttjar erbjudandet (*anslutna insamlingsplatser för förbrukade bärbara batterier*),

c) tillhandahålla nödvändiga praktiska arrangemang för insamling och transport av förbrukade bärbara batterier, inbegripet kostnadsfritt tillhandahållande av lämpliga insamlings- och transportbehållare som uppfyller kraven i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/68/EG ([46]) till de anslutna insamlingsplatserna för förbrukade bärbara batterier,

d) säkerställa kostnadsfri insamling av de förbrukade bärbara batterier som samlas in vid de anslutna insamlingsplatserna, med en frekvens som står i proportion till det område som omfattas och till volymen av och farlighetsegenskaperna hos de förbrukade bärbara batterier som vanligtvis samlas in vid de anslutna insamlingsplatserna för förbrukade bärbara batterier,

e) kostnadsfri insamling av de förbrukade bärbara batterier som avlägsnas från avfall som utgörs av eller innehåller elektrisk och elektronisk utrustning, med en frekvens som står i proportion till volymen av och farlighetsegenskaperna hos de förbrukade bärbara batterierna,

f) säkerställa att de förbrukade bärbara batterier som samlas in från de anslutna insamlingsplatserna för förbrukade bärbara batterier och avlägsnas från avfall som utgörs av eller innehåller elektrisk och elektronisk utrustning genomgår efterföljande behandling i en godkänd anläggning, vilken ska utföras av en avfallshanteringsaktör i enlighet med artikel 70.

2. Producenter av bärbara batterier, eller producentansvarsorganisationer som utsetts i enlighet med artikel 57.1, ska säkerställa att följande gäller för systemet för återtagande och insamling av förbrukade bärbara batterier:

a) Det består av insamlingsplatser som inrättats av dem i samarbete med en eller flera av följande:

   i) Distributörer i enlighet med artikel 62.

   ii) Anläggningar för behandling av uttjänta fordon som omfattas av direktiv 2000/53/EG.

   iii) Offentliga myndigheter, eller tredje parter som utför avfallshantering för deras räkning, i enlighet med artikel 66.

   iv) Insamlingsplatser för frivillig insamling i enlighet med artikel 67.

   v) Anläggningar för behandling av avfall som utgörs av eller innehåller elektrisk och elektronisk utrustning som omfattas av direktiv 2012/19/EU.

b) Det omfattar en medlemsstats hela territorium med beaktande av befolkningsstorlek, befolkningstäthet, förväntad volym av förbrukade bärbara batterier, tillgänglighet och närhet till slutanvändare, och begränsas inte till områden där insamling och efterföljande hantering av förbrukade bärbara batterier är lönsam.

([46]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/68/EG av den 24 september 2008 om transport av farligt gods på väg, järnväg och inre vattenvägar (EUT L 260, 30.9.2008, s. 13).

3. Producenter av bärbara batterier, eller producentansvarsorganisationer som utsetts i enlighet med artikel 57.1, ska uppnå och varaktigt uppfylla åtminstone följande insamlingsmål för förbrukade bärbara batterier:

a) 45 % senast den 31 december 2023.

b) 63 % senast den 31 december 2027.

c) 73 % senast den 31 december 2030.

Producenter, eller producentansvarsorganisationer som utsetts i enlighet med artikel 57.1, ska beräkna den insamlingsnivå som anges i denna punkt i enlighet med bilaga XI.

4. Slutanvändare ska kunna göra sig av med förbrukade bärbara batterier vid de insamlingsplatser som avses i punkt 2 a och ska inte behöva betala avgifter eller vara skyldiga att köpa ett nytt batteri och inte heller ska de behöva ha köpt det bärbara batteriet från den producent som inrättat insamlingsplatsen.

5. De insamlingsplatser som inrättas i enlighet med punkt 2 a i, iii och iv ska inte omfattas av registrerings- eller tillståndskraven i direktiv 2008/98/EG.

6. Medlemsstaterna får vidta åtgärder för att kräva att de insamlingsplatser som avses i punkt 2 a i denna artikel får samla in förbrukade bärbara batterier endast om de har slutit ett avtal med producenterna eller med producentansvarsorganisationer som utsetts i enlighet med artikel 57.1.

7. Med anledning av marknadens förväntade utveckling och ökningen av den förväntade livslängden för laddningsbara bärbara batterier och för att bättre säkerställa den faktiska volymen av förbrukade bärbara batterier som finns tillgängliga för insamling, ges kommissionen befogenhet att senast den 18 augusti 2027 anta delegerade akter i enlighet med artikel 89 med avseende på att ändra metoden för att beräkna den insamlingsnivå för bärbara batterier som fastställs i bilaga XI och att ändra det insamlingsmål som föreskrivs i punkt 3 i denna artikel för att anpassa det insamlingsmålet till den nya metoden med bibehållande av en likvärdig ambitionsnivå och likvärdiga tidsfrister.

Artikel 60

Insamling av förbrukade batterier för lätta transportmedel

1. Producenter av batterier för lätta transportmedel, eller producentansvarsorganisationer som utsetts i enlighet med artikel 57.1, ska säkerställa att alla förbrukade batterier för lätta transportmedel samlas in separat, oavsett typ, kemisk sammansättning, skick, märke eller ursprung, inom den medlemsstats territorium där de för första gången tillhandahåller batterierna på marknaden. I detta syfte ska de

a) inrätta ett system för återtagande och insamling av förbrukade batterier för lätta transportmedel,

b) erbjuda kostnadsfri insamling av förbrukade batterier för lätta transportmedel till de enheter som avses i punkt 2 a och ombesörja insamling av förbrukade batterier för lätta transportmedel från alla sådana enheter som utnyttjar erbjudandet (*anslutna insamlingsplatser för batterier för lätta transportmedel*),

c) tillhandahålla nödvändiga praktiska arrangemang för insamling och transport av förbrukade batterier för lätta transportmedel, inbegripet kostnadsfritt tillhandahållande av lämpliga insamlings- och transportbehållare som uppfyller kraven i direktiv 2008/68/EG till de anslutna insamlingsplatserna för batterier för lätta transportmedel,

d) kostnadsfritt samla in de förbrukade batterier för lätta transportmedel som samlas in vid de anslutna insamlingsplatserna för batterier för lätta transportmedel, med en frekvens som står i proportion till det område som omfattas och till volymen av och farlighetsegenskaperna hos de förbrukade batterier för lätta transportmedel som vanligtvis samlas in vid de aktuella insamlingsplatserna,

e) s kostnadsfritt samla in de förbrukade batterier för lätta transportmedel som avlägsnas från avfall som utgörs av eller innehåller elektrisk och elektronisk utrustning, med en frekvens som står i proportion till volymen av och farlighetsegenskaperna hos de förbrukade batterierna för lätta transportmedel,

f) säkerställa att de förbrukade batterier för lätta transportmedel som samlas in från de anslutna insamlingsplatserna för batterier för lätta transportmedel och avlägsnas från avfall som utgörs av eller innehåller elektrisk och elektronisk utrustning genomgår efterföljande behandling i en godkänd anläggning, vilken ska utföras av en avfallshanteringsaktör i enlighet med artikel 70.

2. Producenter av batterier för lätta transportmedel, eller producentansvarsorganisationer som utsetts i enlighet med artikel 57.1, ska säkerställa att följande gäller för systemet för återtagande och insamling av förbrukade batterier för lätta transportmedel:

a) Det består av insamlingsplatser som inrättats av dem i samarbete med en eller flera av följande:

i) Distributörer i enlighet med artikel 62.

ii) Anläggningar för behandling av uttjänta fordon som omfattas av direktiv 2000/53/EG.

iii) Offentliga myndigheter, eller tredje parter som utför avfallshantering för deras räkning, i enlighet med artikel 66.

iv) Insamlingsplatser för frivillig insamling i enlighet med artikel 67.

v) Anläggningar för behandling av avfall som utgörs av eller innehåller elektrisk och elektronisk utrustning som omfattas av direktiv 2012/19/EU.

b) Det omfattar en medlemsstats hela territorium med beaktande av befolkningsstorlek, befolkningstäthet, förväntad volym av förbrukade batterier för lätta transportmedel, tillgänglighet och närhet till slutanvändare, och begränsas inte till områden där insamling och efterföljande hantering av förbrukade batterier för lätta transportmedel är lönsam.

3. Producenter av batterier för lätta transportmedel, eller producentansvarsorganisationer som utsetts i enlighet med artikel 57.1, ska som ett minimikrav uppnå och varaktigt uppfylla åtminstone följande insamlingsmål för förbrukade batterier för lätta transportmedel:

a) 51 % senast den 31 december 2028.

b) 61 % senast den 31 december 2031.

Producenter av batterier för lätta transportmedel, eller producentansvarsorganisationer som utsetts i enlighet med artikel 57.1, ska beräkna den insamlingsnivå som anges i denna punkt i enlighet med bilaga XI.

4. Producenter av batterier för lätta transportmedel eller producentansvarsorganisationer som utsetts i enlighet med artikel 57.1 ska göra följande:

a) Inrätta de insamlingsplatser som avses i punkt 2 a, med lämplig infrastruktur för separat insamling av förbrukade batterier för lätta transportmedel, i enlighet med de tillämpliga säkerhetskraven, samt täcka de nödvändiga kostnader som insamlingsplatserna har för återtagandet. Behållarna för insamling och tillfällig lagring av sådana förbrukade batterier vid insamlingsplatsen ska vara lämpliga med hänsyn till volymen av och farlighetsegenskaperna hos de förbrukade batterier för lätta transportmedel som sannolikt kommer att samlas in på insamlingsplatserna.

b) Samla in förbrukade batterier för lätta transportmedel från de insamlingsplatser som avses i punkt 2 a med en frekvens som står i proportion till hur mycket lagringskapacitet som finns i infrastrukturen för separat insamling och med hänsyn tagen till volymen av och farlighetsegenskaperna hos de förbrukade batterier som vanligtvis samlas in på insamlingsplatserna.

c) Sörja för att förbrukade batterier för lätta transportmedel som samlats in från de insamlingsplatser som avses i punkt 2 a i denna artikel levereras till godkända anläggningar för behandling i enlighet med artikel 70 och 73.

5. Slutanvändare ska kunna göra sig av med förbrukade batterier för lätta transportmedel vid de insamlingsplatser som avses i punkt 2 a och ska inte behöva betala avgifter eller vara skyldiga att köpa ett nytt batteri för lätta transportmedel och inte heller ska de behöva ha köpt batteriet från den producent som inrättat insamlingsplatsen.

6. De insamlingsplatser som inrättas i enlighet med punkt 2 a i, iii och iv ska inte omfattas av registrerings- eller tillståndskraven i direktiv 2008/98/EG.

7. Medlemsstater får vidta åtgärder för att kräva att de insamlingsplatser som avses i punkt 2 a i denna artikel får samla in förbrukade batterier för lätta transportmedel endast om de har slutit ett avtal med producenterna eller med producentansvarsorganisationer som utsetts i enlighet med artikel 57.1.

8. Med hänsyn till marknadens förväntade utveckling och ökningen av den förväntade livslängden för batterier för lätta transportmedel och för att bättre säkra den faktiska volymen av förbrukade batterier för lätta transportmedel som finns tillgängliga för insamling, ges kommissionen befogenhet att senast 18 augusti 2027 anta delegerade akter i enlighet med artikel 89 med avseende på att ändra metoden för att beräkna den insamlingsnivå för batterier för lätta transportmedel som fastställs i bilaga XI och att ändra det insamlingsmål som föreskrivs i punkt 3 i denna artikel för att anpassa insamlingsmålet till den nya metoden med bibehållande av en likvärdig ambitionsnivå och likvärdiga tidsfrister.

Artikel 61

Insamling av förbrukade startbatterier, förbrukade industribatterier och förbrukade elfordonsbatterier

1. Producenter av startbatterier, industribatterier och elfordonsbatterier, eller producentansvarsorganisationer som utsetts i enlighet med artikel 57.1, ska kostnadsfritt och utan skyldighet för slutanvändaren att köpa ett nytt batteri eller att ha köpt batteriet från dem, återta, samt säkerställa att alla förbrukade startbatterier, förbrukade industribatterier och förbrukade elfordonsbatterier, oavsett batteriernas natur, kemiska sammansättning, skick, märke eller ursprung, av den respektive kategori som de har tillhandahållit på marknaden för första gången på den aktuella medlemsstatens territorium samlas in separat. För detta ändamål ska de godta att återta förbrukade startbatterier, förbrukade industribatterier och förbrukade elfordonsbatterier från slutanvändare eller från system för återtagande och insamling som omfattar insamlingsplatser som de inrättat i samarbete med

a) distributörer av startbatterier, industribatterier och elfordonsbatterier i enlighet med artikel 62.1,

b) aktörer som utför återtillverkning eller ändamålsändring av startbatterier, industribatterier och elfordonsbatterier,

c) de anläggningar för behandling av avfall som utgörs av eller innehåller elektrisk och elektronisk utrustning samt uttjänta fordon som avses i artikel 65 för det avfall i form av förbrukade startbatterier, förbrukade industribatterier och förbrukade elfordonsbatterier som genereras i driften av anläggningarna,

d) offentliga myndigheter, eller tredje parter som utför avfallshantering för deras räkning, i enlighet med artikel 66.

Medlemsstater får vidta åtgärder för att kräva att de enheter som avses i första stycket a–d får samla in förbrukade startbatterier, förbrukade industribatterier och förbrukade elfordonsbatterier endast om de har slutit ett avtal med producenterna eller med producentansvarsorganisationer som utsetts i enlighet med artikel 57.1.

Om förbrukade industribatterier måste demonteras i förväg i privata, icke-kommersiella användares lokaler, ska producentens skyldighet att återta dessa förbrukade batterier inte medföra några kostnader för dessa användare för demonteringen och insamlingen av dessa förbrukade batterier.

2. De arrangemang för att återta batterier som införs i enlighet med punkt 1 ska omfatta en medlemsstats hela territorium och arrangemangen ska utformas med beaktande av befolkningsstorlek och befolkningstäthet, förväntad volym av förbrukade startbatterier, förbrukade industribatterier och förbrukade elfordonsbatterier, tillgänglighet och närhet till slutanvändare, och de ska inte begränsas till de områden där insamlingen och den efterföljande hanteringen av förbrukade startbatterier, förbrukade industribatterier och förbrukade elfordonsbatterier är lönsam.

3. Producenter av startbatterier, industribatterier och elfordonsbatterier, eller producentansvarsorganisationer som utsetts i enlighet med artikel 57.1, ska göra följande:

a) Utrusta de system för återtagande och insamling som avses i punkt 1 med lämplig infrastruktur för separat insamling av förbrukade startbatterier, förbrukade industribatterier och förbrukade elfordonsbatterier, i enlighet med de tillämpliga säkerhetskraven, samt täcka de nödvändiga kostnader som systemen för återtagande och insamling har för återtagandet. Behållarna för insamling och tillfällig lagring av sådana förbrukade batterier i systemen för återtagande och insamling ska vara lämpliga med hänsyn till volymen av och farlighetsegenskaperna hos de förbrukade startbatterier, förbrukade industribatterier och förbrukade elfordonsbatterier som kommer att samlas in på insamlingsplatserna.

b) Samla in förbrukade startbatterier, förbrukade industribatterier och förbrukade elfordonsbatterier från de system för återtagande och insamling som avses i punkt 1 med en frekvens som står i proportion till hur mycket lagringskapacitet som finns i infrastrukturen för separat insamling och med hänsyn tagen till de aktuella volymerna av och farlighetsegenskaperna hos de förbrukade batterier som vanligtvis kommer att samlas in vid systemen för återtagande och insamling.

c) Sörja för att förbrukade startbatterier, förbrukade industribatterier och förbrukade elfordonsbatterier som samlats in från slutanvändare och från de system för återtagande och insamling som avses i punkt 1 i denna artikel levereras till godkända anläggningar för behandling i enlighet med artikel 70 och 73.

4. De aktörer som avses i punkt 1 a–d i denna artikel får lämna över insamlade förbrukade startbatterier, förbrukade industribatterier och förbrukade elfordonsbatterier till avfallshanteringsaktörer som valts ut i enlighet med artikel 57.8 för behandling i enlighet med artikel 70. I dessa fall ska producenters skyldighet enligt punkt 3 c i denna artikel anses vara uppfylld.

Artikel 62

Distributörers skyldigheter

1. Distributörer ska återta förbrukade batterier från slutanvändaren utan kostnad och utan skyldighet för slutanvändaren att köpa eller att ha köpt ett nytt batteri, oavsett batteriernas kemiska sammansättning, märke eller ursprung enligt följande:

a) På distributörens försäljningsställe eller i dess omedelbara närhet, vad gäller förbrukade bärbara batterier.

b) På eller i närheten av distributörens försäljningsställe, vad gäller förbrukade batterier för lätta transportmedel, förbrukade startbatterier, förbrukade industribatterier och förbrukade elfordonsbatterier.

2. Den skyldighet att återta batterier som föreskrivs i punkt 1

a) ska inte tillämpas på förbrukade produkter som innehåller batterier,

b) ska begränsas till de kategorier av förbrukade batterier som ingår eller har ingått i distributörens utbud av nya batterier, och när det gäller förbrukade bärbara batterier, till den mängd som icke-yrkesmässiga slutanvändare normalt gör sig av med.

3. Distributörer ska lämna över förbrukade batterier som de har tagit tillbaka till de producenter eller producentansvarsorganisationer som ansvarar för att säkerställa insamlingen av förbrukade batterier i enlighet med artiklarna 59, 60 och 61, eller till en avfallshanteringsaktör som utvalts i enlighet med artikel 57.8, för behandling i enlighet med artikel 70.

4. Skyldigheterna enligt denna artikel ska i tillämpliga delar gälla för distributörer som levererar batterier genom distansavtal till slutanvändare. Dessa distributörer ska tillhandahålla ett tillräckligt antal insamlingsplatser över medlemsstatens hela territorium och ska därvid beakta faktorer som befolkningsstorlek och befolkningstäthet, förväntad volym av förbrukade bärbara batterier, förbrukade batterier för lätta transportmedel, förbrukade startbatterier, förbrukade industribatterier respektive förbrukade elfordonsbatterier samt tillgänglighet och närhet till slutanvändare, så att det är möjligt för slutanvändarna att lämna in batterierna.

5. Vid försäljning med leverans ska distributörer erbjuda sig att kostnadsfritt återta förbrukade bärbara batterier, förbrukade batterier för lätta transportmedel, förbrukade industribatterier, förbrukade startbatterier och förbrukade elfordonsbatterier vid den plats där batteriet levereras till slutanvändaren eller vid en lokal insamlingsplats. Slutanvändaren ska i samband med beställningen av batteriet informeras om arrangemangen för återtagande av ett förbrukat batteri.

6. För att uppfylla kraven i artikel 30.1 d och e i förordning (EU) 2022/2065 ska leverantörer av onlineplattformar som omfattas av kapitel III avsnitt 4 i den förordningen och som gör det möjligt för konsumenter att ingå distansavtal med producenter erhålla följande information från producenter som erbjuder batterier, inbegripet batterier som ingår i apparater, lätta transportmedel eller andra fordon, till konsumenter i unionen:

a) Uppgifter om det producentregister som avses i artikel 55 och producentens registreringsnummer i det registret.

b) En självcertifiering där producenten förbinder sig att endast erbjuda batterier, inbegripet sådana som ingår i apparater, lätta transportmedel eller andra fordon, för vilka kraven på utökat producentansvar enligt artiklarna 56.1, 56.2, 56.3, 56.4, 57.1, 58.1, 58.2 och 58.7 är uppfyllda.

Artikel 63

Pantsystem för batterier

Senast den 31 december 2027 ska kommissionen bedöma genomförbarheten av och de potentiella fördelarna med att inrätta pantsystem för batterier, särskilt för bärbara batterier för allmänt bruk. Kommissionen ska för detta ändamål överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet och överväga att vidta nödvändiga åtgärder, inbegripet antagande av lagstiftningsförslag.

Artikel 64

Slutanvändares skyldigheter

1. Slutanvändare ska lämna förbrukade batterier till separat insamling, så att de skiljs från andra avfallsflöden, även från blandat kommunalt avfall.

2. Slutanvändare ska göra sig av med förbrukade batterier vid anvisade separata insamlingsplatser som inrättats av producenten eller en producentansvarsorganisation eller i enlighet med de särskilda arrangemang som ingåtts med producenten eller en producentansvarsorganisation i enlighet med artiklarna 59, 60 och 61.

Artikel 65

Skyldigheter för aktörer som driver behandlingsanläggningar

1. De aktörer som driver behandlingsanläggningar i enlighet med direktiv 2000/53/EG eller 2012/19/EU ska överlämna förbrukade batterier som härrör från behandlingen av uttjänta fordon eller avfall som utgörs av eller innehåller elektrisk eller elektronisk utrustning till producenterna av batterikategorierna i fråga, eller till producentansvarsorganisationer som utsetts i enlighet med artikel 57.1, eller till avfallshanteringsaktörer som valts ut i enlighet med artikel 57.8 för behandling i enlighet med artikel 70.

2. De aktörer som driver behandlingsanläggningar som avses i punkt 1 ska föra register över dessa överlämningstransaktioner.

Artikel 66

Offentliga avfallshanteringsmyndigheters roll

1. Förbrukade batterier från privata, icke-kommersiella slutanvändare får kasseras vid de separata insamlingsplatser som inrättats av offentliga avfallshanteringsmyndigheter.

2. Offentliga avfallshanteringsmyndigheter ska säkerställa att insamlade förbrukade batterier behandlas i enlighet med artikel 70, genom att antingen

a) överlämna dem till producenter av den relevanta kategorin batterier, eller till producentansvarsorganisationer som utsetts i enlighet med artikel 57.1, eller till avfallshanteringsaktörer som valts ut i enlighet med artikel 57.8, eller

b) själva utföra behandlingen av de insamlade förbrukade batterierna i enlighet med artikel 68.2.

Artikel 67

Insamlingsplatsernas roll

1. Insamlingsplatserna för frivillig insamling av förbrukade bärbara batterier ska överlämna insamlade förbrukade bärbara batterier till producenterna av bärbara batterier eller till de tredje parter som agerar för producenternas räkning, inbegripet producentansvarsorganisationer, eller till avfallshanteringsaktörer som valts ut i enlighet med artikel 57.8, för behandling i enlighet med artikel 70.

2. Insamlingsplatserna för frivillig insamling av förbrukade batterier för lätta transportmedel ska överlämna insamlade förbrukade batterier för lätta transportmedel till producenterna av batterier för lätta transportmedel eller till de tredje parter som agerar för producenternas räkning, inbegripet producentansvarsorganisationer, eller till avfallshanteringsaktörer som valts ut i enlighet med artikel 57.8, för behandling i enlighet med artikel 70.

Artikel 68

Begränsningar avseende överlämning av förbrukade bärbara batterier och förbrukade batterier för lätta transportmedel

1. Medlemsstaterna får begränsa möjligheten för distributörer, aktörer som driver avfallsbehandlingsanläggningar som avses i artikel 65, offentliga avfallshanteringsmyndigheter som avses i artikel 66 och insamlingsplatser för frivillig insamling som avses i artikel 67 att överlämna förbrukade bärbara batterier och förbrukade batterier för lätta transportmedel antingen till producenter eller producentansvarsorganisationer eller till en avfallshanteringsaktör för att utföra behandling i enlighet med artikel 70. Medlemsstaterna ska säkerställa att sådana begränsningar inte har negativ inverkan på insamlings- och materialåtervinningssystemen.

2. Medlemsstaterna får också vidta åtgärder som tillåter sådana offentliga avfallshanteringsmyndigheter som avses i artikel 66 att själva utföra behandling i enlighet med artikel 70.

Artikel 69

Medlemsstaternas skyldigheter när det gäller insamlingsmål för förbrukade bärbara batterier och förbrukade batterier för lätta transportmedel

1. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att producenter, eller producentansvarsorganisationer som utsetts i enlighet med artikel 57.1, ska uppnå de insamlingsmål som fastställs i artikel 59.3 första stycket a, b och c, med avseende på förbrukade bärbara batterier, och som fastställs i artikel 60.3 första stycket a och b, med avseende på förbrukade batterier för lätta transportmedel.

2. I synnerhet ska medlemsstaterna regelbundet, och minst en gång om året, övervaka producenters insamlingsnivåer, eller insamlingsnivåerna för producentansvarsorganisationer som utsetts i enlighet med artikel 57.1, för att kontrollera att de har vidtagit lämpliga åtgärder för att uppnå de insamlingsmål som fastställs i artikel 59.3 första stycket a, b och c med avseende på förbrukade bärbara batterier, och som fastställs i artikel 60.3 första stycket a och b med avseende på förbrukade batterier för lätta transportmedel. Denna övervakning ska särskilt baseras på den information som rapporteras till de behöriga myndigheterna i enlighet med artikel 75 och ska omfatta kontroll av denna information, och huruvida producenten har följt den beräkningsmetod som anges i bilaga XI och resultaten av den plockanalys som avses i punkt 5 i den här artikeln samt all annan information som medlemsstaten har tillgång till.

3. Om en medlemsstat, på grundval av den övervakning som avses i punkt 2 i den här artikeln, konstaterar att en producent, eller en producentansvarsorganisation som utsetts i enlighet med artikel 57.1, inte har vidtagit åtgärder som är förenliga med uppnåendet av de insamlingsmål som fastställs i artikel 59.3 första stycket a, b och c med avseende på förbrukade bärbara batterier, eller som fastställs i artikel 60.3 första stycket a och b med avseende på förbrukade batterier för lätta transportmedel, ska den behöriga myndigheten i den medlemsstaten begära att producenten eller producentansvarsorganisationen vidtar lämpliga korrigerande åtgärder för att säkerställa att den kan uppnå de insamlingsmål som fastställs i endera av de artiklarna, beroende på vad som är tillämpligt.

4. Utan att det påverkar systemet för egenkontroll enligt artikel 58.5 ska producenten, eller producentansvarsorganisationen som utsetts i enlighet med artikel 57.1, lägga fram ett utkast till plan för korrigerande åtgärder för den behöriga myndigheten inom tre månader från den begäran från den behöriga myndigheten som avses i punkt 3 i den här artikeln. Den behöriga myndigheten får lämna synpunkter på utkastet till plan och ska i meddela sådana synpunkter till producenten eller producentansvarsorganisationen inom en månad från mottagandet av utkastet till plan för korrigerande åtgärder.

Om den behöriga myndigheten meddelar sina synpunkter på utkastet till plan för korrigerande åtgärder ska producenten eller producentansvarsorganisationerna inom en månad från mottagandet av dessa synpunkter upprätta planen för korrigerande åtgärder, med beaktande av dessa synpunkter, och genomföra den i enlighet med detta.

Innehållet i planen för korrigerande åtgärder och producentens eller producentansvarsorganisationens efterlevnad av den ska beaktas vid bedömningen av om villkoren för registreringen enligt artikel 55 och i tillämpliga fall godkännandet enligt artikel 58 fortfarande är uppfyllda.

5. Senast den 1 januari 2026 och vart femte år därefter ska medlemsstaterna genomföra en plockanalys avseende insamlat blandat kommunalt avfall och avfall som utgörs av eller innehåller elektrisk eller elektronisk utrustning för föregående kalenderår, för att fastställa andelen förbrukade bärbara batterier och förbrukade batterier för lätta transportmedel i avfallet. På grundval av dessa undersökningar får de behöriga myndigheterna kräva att producenter av bärbara batterier, producenter av batterier för lätta transportmedel eller de respektive producentansvarsorganisationer som utsetts i enlighet med artikel 57.1, vidtar korrigerande åtgärder för att utöka sitt nätverk av anslutna insamlingspunkter och genomför informationskampanjer i enlighet med artikel 74.1.

Artikel 70

Behandling

1. Insamlade förbrukade batterier får inte bortskaffas eller energiåtervinnas.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av direktiv 2010/75/EU ska godkända anläggningar säkerställa att behandling av förbrukade batterier som ett minimikrav uppfyller kraven i del A i bilaga XII till denna förordning och kraven på bästa tillgängliga teknik enligt definitionen i artikel 3.10 i direktiv 2010/75/EU.

3. Om batterier samlas in medan de fortfarande sitter kvar i en förbrukad apparat, ett förbrukat lätt transportmedel eller ett uttjänt fordon, ska de avlägsnas från den förbrukade apparaten, det förbrukade lätta transportmedlet eller uttjänta fordonet i enlighet med, i tillämpliga fall, kraven i direktiv 2000/53/EG eller 2012/19/EU.

4. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 89 med avseende på att ändra de behandlingskrav för förbrukade batterier som fastställs i del A i bilaga XII mot bakgrund av den tekniska och vetenskapliga utvecklingen och framväxande ny teknik inom avfallshantering.

5. Medlemsstaterna får inrätta incitamentssystem för ekonomiska aktörer som uppnår högre grad än målen i delarna B och C i bilaga XII för återvinningsgrad respektive resursåtervinning.

Artikel 71

Mål för materialåtervinningsgrad och resursåtervinning

1. Varje godkänd anläggning ska säkerställa att alla förbrukade batterier som görs tillgängliga för den anläggningen godtas och genomgår förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring eller materialåtervinning.

2. Materialåtervinnarna ska säkerställa att materialåtervinningen uppnår målen för materialåtervinningsgrad och målen för resursåtervinning som fastställs i delarna B och C i bilaga XII.

3. Materialåtervinningsgraden och resursåtervinningsnivån ska beräknas i enlighet med de regler som fastställs i en delegerad akt som antas enligt punkt 4 i denna artikel.

4. Kommissionen ska senast den 18 februari 2025 anta en delegerad akt i enlighet med artikel 89 för att komplettera denna förordning genom att fastställa metoden för beräkning och kontroll av materialåtervinningsgraden och resursåtervinningsnivån, i enlighet med del A i bilaga XII, och formatet för dokumentationen.

5. Senast den 18 augusti 2026 och minst vart femte år därefter ska kommissionen bedöma huruvida det, på grund av marknadsutvecklingen, särskilt rörande batteriteknik som påverkar typen av återvunnet material och den befintliga och prognostiserade tillgången till kobolt, koppar, bly, litium eller nickel eller bristen därpå, och mot bakgrund av den tekniska och vetenskapliga utvecklingen, är lämpligt att se över de mål för materialåtervinningsgrad och resursåtervinning som anges i delarna B och C i bilaga XII. När det är motiverat och lämpligt på grundval av den bedömningen ges kommissionen befogenhet att anta en delegerad akt i enlighet med artikel 89 med avseende på att ändra de mål för materialåtervinningsgrad och resursåtervinning som anges i delarna B och C i bilaga XII.

6. När så är lämpligt på grund av marknadsutveckling som påverkar den typ av material som kan återvinnas och mot bakgrund av den tekniska och vetenskapliga utvecklingen, inbegripet ny teknik för avfallshantering, ges kommissionen befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 89 med avseende på att ändra del C i bilaga XII genom att lägga till ytterligare material med specifika mål för resursåtervinning per specifikt material, och del B i bilaga XII genom att lägga till ytterligare batterikemikalier med specifika mål för materialåtervinningsgrad.

Artikel 72

Transport av förbrukade batterier

1. Behandling får utföras utanför den berörda medlemsstaten eller utanför unionen, förutsatt att de förbrukade batterierna, eller fraktioner av dessa, transporteras i enlighet med kraven i förordningarna (EG) nr 1013/2006 och (EG) nr 1418/2007.

2. För att skilja mellan begagnade batterier och förbrukade batterier får medlemsstaternas behöriga myndigheter inspektera transporter av begagnade batterier som misstänks vara förbrukade batterier för att se om de uppfyller minimikraven i bilaga XIV och övervaka sådana transporter i enlighet därmed.

Om de behöriga myndigheterna i en medlemsstat konstaterar att en planerad transport av begagnade batterier består av förbrukade batterier, får kostnaderna för lämpliga analyser, inspektioner och lagring av de begagnade batterierna som misstänks vara förbrukade debiteras producenterna av den relevanta kategorin batterier, tredje parter som agerar för producenternas räkning eller andra personer som organiserar transporten. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 89 med avseende på komplettering av de minimikrav som anges i bilaga XIV, särskilt när det gäller hälsotillstånd, för att skilja mellan transport av begagnade batterier och förbrukade batterier.

3. Förbrukade batterier, eller fraktioner av sådana, som exporteras från unionen i enlighet med punkt 1 i denna artikel ska medräknas vid fullgörandet av de skyldigheter, grader och mål som anges i artiklarna 70 och 71 endast om den som exporterar de förbrukade batterierna, eller fraktioner av dessa, tillhandahåller dokumentation som godkänts av den behöriga mottagarmyndigheten och som visar att behandlingen har ägt rum under förhållanden som motsvarar dem som krävs enligt denna förordning och i överensstämmelse med annan unionsrätt om människors hälsa och miljöskydd.

4. Kommissionen ges befogenhet att anta en delegerad akt i enlighet med artikel 89 med avseende på att fastställa närmare bestämmelser som kompletterar bestämmelserna i punkt 3 i den här artikeln, genom att det fastställs kriterier för bedömningen av likvärdiga villkor.

Artikel 73

Förberedelse för återanvändning eller förberedelse för ändamålsändring av förbrukade batterier för lätta transportmedel, förbrukade industribatterier och förbrukade elfordonsbatterier

1. För att dokumentera att ett förbrukat batteri för lätta transportmedel, ett förbrukat industribatteri och ett förbrukat elfordonsbatteri som genomgår förberedelse för återanvändning eller förberedelse för ändamålsändring, inte längre är avfall, ska batteriinnehavaren på begäran av en behörig myndighet visa följande:

a) Bevis för att en hälsotillståndsbedömning eller hälsotillståndstestning har gjorts i en medlemsstat, i form av en kopia av dokumentationen som bekräftar att batteriet har den prestanda som behövs för dess användning efter förberedelse för återanvändning eller förberedelse för ändamålsändring.

b) Bevis för fortsatt användning av batteriet som har behandlats för förberedelse för återanvändning eller förberedelse för ändamålsändring, i form av en faktura, ett köpeavtal eller ett avtal om överföring av äganderätten för batteriet.

c) Bevis för att det säkerställts lämpligt skydd mot skador under transport, lastning och lossning, i synnerhet genom att förpackningen är tillräcklig och att lasten har staplats på lämpligt sätt.

2. Den information som avses i punkt 1 a ska göras tillgänglig för slutanvändarna och tredje parter som agerar för slutanvändarnas räkning, på lika villkor, som en del av den dokumentation som åtföljer det batteri som avses i punkt 1 när det släpps ut på marknaden eller tas i bruk.

3. Tillhandahållandet av information i enlighet med punkterna 1 och 2 ska inte påverka skyldigheten att behandla kommersiellt känsliga uppgifter konfidentiellt enligt relevant unionsrätt och nationell rätt.

4. Kommissionen ges befogenhet att anta en genomförandeakt med avseende på att fastställa detaljerade tekniska krav och kontrollkrav som förbrukade batterier för lätta transportmedel, förbrukade industribatterier eller förbrukade elfordonsbatteribatterier ska uppfylla för att upphöra att vara avfall. Den genomförandeakten ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 90.3.

Artikel 74

Information om förebyggande av att batterier blir avfall och hantering av förbrukade batterier

1. Utöver den information som avses i artikel 8a.2 i direktiv 2008/98/EG ska producenter, eller producentansvarsorganisationer som utsetts i enlighet med artikel 57.1 ge slutanvändare och distributörer tillgång till följande information om åtgärder för att förebygga att batterier blir avfall och om hantering av förbrukade batterier för de kategorier av batterier som de levererar inom en medlemsstats territorium:

a) Information om hur slutanvändarna kan bidra till förebyggande av avfall, bland annat genom information om god praxis och rekommendationer avseende användningen av batterier så att de kan användas så länge som möjligt och om hur de kan återanvändas, förberedas för återanvändning, förberedas för ändamålsändring, behandlas för ändamålsändring och återtillverkas.

b) Information om slutanvändarnas roll för separat insamling av förbrukade batterier i enlighet med deras skyldigheter enligt artikel 64, så att de förbrukade batterierna kan behandlas.

c) Information om tillgängliga platser för separat insamling, återtagande och insamling samt system för förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring och behandling av förbrukade batterier.

d) Nödvändiga säkerhetsanvisningar för hantering av förbrukade batterier, inbegripet information om riskerna med, och hanteringen av, batterier som innehåller litium.

e) Information om innebörden av etiketterna och symbolerna på batterier i enlighet med artikel 13 eller som trycks på deras förpackningar eller i de medföljande dokumenten.

f) Information om hur de ämnen, särskilt farliga ämnen, som ingår i batterier påverkar miljön och människors hälsa eller enskilda personers säkerhet, särskilt i de fall då de förbrukade batterierna inte tas om hand på lämpligt sätt utan kastas som skräp i naturen eller som kommunalt avfall som inte sorteras.

Informationen ska göras tillgänglig

a) med regelbundna tidsintervall för varje batterimodell från den tidpunkt då den berörda batterimodellen tillhandahålls på marknaden för första gången i en medlemsstat, åtminstone på försäljningsstället på ett sådant sätt att informationen är synlig, samt på onlineplattformar, och

b) på ett eller flera språk som lätt kan förstås av slutanvändare, i enlighet med vad som fastställs av den medlemsstat där batteriet ska tillhandahållas på marknaden.

2. Producenter ska ge de distributörer och aktörer som avses i artiklarna 62, 65 och 66 och andra avfallshanteringsaktörer som utför förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring, eller behandling, tillgång till information om de säkerhets- och skyddsåtgärder, inbegripet för hälsa och säkerhet på arbetsplatsen, som är tillämpliga på lagring och insamling av förbrukade batterier.

3. Från och med den tidpunkt då ett batteri tillhandahålls inom en medlemsstats territorium ska producenter, på begäran, kostnadsfritt och på elektronisk väg, ge de avfallshanteringsaktörer som utför förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring, eller behandling, tillgång till den batterimodellspecifika information som de behöver för sin verksamhet med information om korrekt och miljövänlig behandling av förbrukade batterier enligt följande:

a) Information om processerna för att säkerställa att lätta transportmedel, fordon och apparater demonteras på ett sätt som gör det möjligt att avlägsna inbyggda batterier.

b) Information om de säkerhets- och skyddsåtgärder, inbegripet för hälsa och säkerhet på arbetsplatsen och brandskydd, som är tillämpliga på lagring, transport och behandling av förbrukade batterier.

Informationen enligt första stycket a och b ska anges vilka komponenter och material som ingår i batteriet samt var de farliga ämnena finns i batteriet, i den utsträckning som informationen är nödvändig för att de aktörer som utför förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring, eller behandling ska kunna uppfylla kraven i denna förordning.

Denna information ska göras tillgänglig på ett eller flera språk som lätt kan förstås av de aktörer som avses i första stycket, i enlighet med vad som fastställs av den medlemsstat där batteriet ska tillhandahållas på marknaden.

4. Distributörer som levererar batterier till slutanvändare ska på sina återförsäljningsställen permanent, och på ett lättillgängligt och väl synligt sätt för batteriernas slutanvändare, tillhandahålla den information som anges i punkterna 1 och 2 samt information om hur slutanvändare kan lämna in förbrukade batterier kostnadsfritt vid de respektive insamlingsplatser som inrättats vid återförsäljningsställena eller för en onlineplattforms räkning. Denna skyldighet ska begränsas till de batterikategorier som distributören eller återförsäljaren har eller har haft som nya batterier i sitt utbud.

Distributörer ska tillhandahålla den information som avses i punkterna 1 och 2 även när de säljer sina produkter via onlineplattformar som gör det möjligt för konsumenter att ingå distansavtal med näringsidkare.

5. De kostnader som täcks av producenten i enlighet med artikel 56.4 a–d ska redovisas separat för slutanvändaren på försäljningsstället för ett nytt batteri.

6. Producenter av den relevanta kategorin av batterier eller producentansvarsorganisationer ska genomföra informationskampanjer eller erbjuda incitament för att uppmuntra slutanvändare att göra sig av med förbrukade batterier på ett sätt som är i linje med den information som görs tillgänglig i enlighet med punkt 1 till slutanvändare om åtgärder för att förebygga att batterier blir avfall och om hantering av förbrukade batterier.

7. Om information lämnas offentligt till slutanvändare enligt denna artikel ska kommersiellt känsliga uppgifter behandlas konfidentiellt i överensstämmelse med relevant unionsrätt och nationell rätt.

Artikel 75

Minimikrav för rapportering till de behöriga myndigheterna

1. Producenter av bärbara batterier och producenter av batterier för lätta transportmedel eller producentansvarsorganisationer som utsetts i enlighet med artikel 57.1 ska för varje kalenderår rapportera åtminstone följande information till den behöriga myndigheten, uppdelad efter batteriernas och de förbrukade batteriernas kemiska sammansättning och kategoritillhörighet:

a) Mängden bärbara batterier och batterier för lätta transportmedel som för första gången tillhandahålls på marknaden inom en medlemsstats territorium, med undantag för batterier som lämnade medlemsstatens territorium under kalenderåret i fråga, utan att ha sålts till slutanvändare.

b) Mängden bärbara batterier för allmänt bruk som för första gången tillhandahålls på marknaden inom en medlemsstats territorium, med undantag för bärbara batterier för allmänt bruk som lämnade medlemsstatens territorium under kalenderåret i fråga, utan att ha sålts till slutanvändare.

c) Mängden förbrukade bärbara batterier och förbrukade batterier för lätta transportmedel som samlats in i enlighet med artiklarna 59 respektive 60.

d) De insamlingsnivåer som uppnåtts av producenten eller producentansvarsorganisationen för förbrukade bärbara batterier och förbrukade batterier för lätta transportmedel.

e) Mängden insamlade förbrukade bärbara batterier och förbrukade batterier för lätta transportmedel som levererats till godkända anläggningar för behandling.

f) Mängden insamlade förbrukade bärbara batterier och förbrukade batterier för lätta transportmedel som exporterats till tredjeländer för behandling, förberedelse för återanvändning eller förberedelse för ändamålsändring.

g) Mängden insamlade förbrukade bärbara batterier och förbrukade batterier för lätta transportmedel som levererats till godkända anläggningar för förberedelse för återanvändning eller förberedelse för ändamålsändring.

Om andra avfallshanteringsaktörer än producenter, eller producentansvarsorganisationer som utsetts i enlighet med artikel 57.1, samlar in förbrukade bärbara batterier eller förbrukade batterier för lätta transportmedel från distributörer eller andra insamlingsplatser för förbrukade bärbara batterier eller förbrukade batterier för lätta transportmedel, ska de för varje kalenderår till den behöriga myndigheten rapportera vilka mängder förbrukade bärbara batterier och förbrukade batterier för lätta transportmedel som har samlats in, uppdelat efter batteriernas kemiska sammansättning.

2. Producenter av startbatterier, industribatterier och elfordonsbatterier, eller producentansvarsorganisationer som utsetts i enlighet med artikel 57.1, ska för varje kalenderår rapportera följande information till den behöriga myndigheten, uppdelad efter batteriernas kemiska sammansättning och kategorier av förbrukade batterier:

a) Mängden startbatterier, industribatterier och elfordonsbatterier som för första gången tillhandahålls på marknaden i en medlemsstat, med undantag för batterier som lämnade medlemsstatens territorium under kalenderåret i fråga, utan att ha sålts till slutanvändare.

b) Mängden insamlade förbrukade startbatterier, förbrukade industribatterier och förbrukade elfordonsbatterier som levererats till godkända anläggningar för förberedelse för återanvändning eller förberedelse för ändamålsändring.

c) Mängden insamlade förbrukade startbatterier, förbrukade industribatterier och förbrukade elfordonsbatterier som levererats till godkända anläggningar för behandling.

d) Mängden insamlade förbrukade startbatterier, förbrukade industribatterier och förbrukade elfordonsbatterier som exporterats till tredjeländer, för förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring eller för behandling.

3. Om avfallshanteringsaktörerna samlar in förbrukade batterier från distributörer, från andra insamlingsplatser för förbrukade startbatterier, förbrukade industribatterier och förbrukade elfordonsbatterier eller från slutanvändare, ska de för varje kalenderår rapportera följande information till den behöriga myndigheten, uppdelat efter batteriernas kemiska sammansättning och kategorier av förbrukade batterier:

a) Mängden förbrukade startbatterier, förbrukade industribatterier och förbrukade elfordonsbatterier som samlats in.

b) Mängden insamlade förbrukade startbatterier, förbrukade industribatterier och förbrukade elfordonsbatterier som levererats till godkända anläggningar för förberedelse för återanvändning eller förberedelse för ändamålsändring.

c) Mängden insamlade förbrukade startbatterier, förbrukade industribatterier och förbrukade elfordonsbatterier som levererats till godkända anläggningar för behandling.

d) Mängden insamlade förbrukade startbatterier, förbrukade industribatterier och förbrukade elfordonsbatterier som exporterats till tredjeländer, förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring eller för behandling.

4. Den information som avses i punkt 1 a–g i denna artikel ska omfatta information om batterier som ingår i fordon och apparater samt förbrukade batterier som avlägsnats från fordon och apparater i enlighet med artikel 65.

5. De avfallshanteringsaktörer som utför behandling och materialåtervinnare ska för varje kalenderår och per medlemsstat där de förbrukade batterierna samlades in rapportera följande information till de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där behandlingen av förbrukade batterier äger rum:

a) Mängden förbrukade batterier som tagits emot för behandling.

b) Mängden förbrukade batterier som börjat undergå förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring eller materialåtervinningsprocesser.

c) Uppgifter om materialåtervinningsgrad och resursåtervinning för förbrukade batterier och om destination och avkastning vad avser de slutliga utgående fraktionerna.

Rapporteringen om materialåtervinningsgraden och resursåtervinningen ska omfatta alla enskilda steg i materialåtervinningen och samtliga utgående fraktioner. Om materialåtervinningsåtgärder utförs vid fler än en anläggning ska den första materialåtervinnaren vara ansvarig för att samla in och vidarebefordra den informationen som krävs till de behöriga myndigheterna.

Den behöriga myndigheten i den medlemsstat där behandlingen av förbrukade batterier äger rum ska tillhandahålla den information som avses i denna punkt till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där batteriet samlats in, om den medlemsstaten är en annan.

Förbrukade batterier som sänds till en annan medlemsstat för behandling i den medlemsstaten ska inkluderas i uppgifterna om materialåtervinningsgrad och resursåtervinning och ska medräknas i uppnåendet av de mål som anges i bilaga XII av den medlemsstat där avfallet samlades in.

6. Om andra avfallsinnehavare än de som avses i punkt 5 exporterar batterier för behandling ska de rapportera uppgifter om mängden separat insamlade förbrukade batterier som exporterats för behandling och de uppgifter som avses i punkt 5 b och c till de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där de är lokaliserade.

7. Producenter, eller producentansvarsorganisationer som utsetts i enlighet med artikel 57.1, samt avfallshanteringsaktörer och avfallsinnehavare som avses i denna artikel ska rapportera inom sex månader efter utgången av det rapporteringsår för vilket uppgifterna samlas in. Den första rapporteringsperioden ska avse det första hela kalenderåret efter ikraftträdandet av den genomförandeakt där formatet för rapportering till kommissionen fastställs, i enlighet med artikel 76.5.

8. De behöriga myndigheterna ska inrätta elektroniska system för uppgiftsrapporteringen och ange vilka format som ska användas.

9. Medlemsstaterna får tillåta behöriga myndigheter att begära ytterliga information som krävs för att säkerställa att de uppgifter som rapporterats är tillförlitliga.

Artikel 76

Rapportering till kommissionen

1. Medlemsstaterna ska för varje kalenderår offentliggöra, i aggregerad form och i det format som fastställts av kommissionen i den genomförandeakt som antas enligt punkt 5, följande uppgifter om bärbara batterier, batterier för lätta transportmedel, startbatterier, industribatterier och elfordonsbatterier, uppdelat efter kategori av batteri och kemisk sammansättning:

a) Mängden batterier som för första gången tillhandahållits på marknaden i en medlemsstat, inbegripet sådana som byggts in i apparater, fordon eller industriprodukter, med undantag för batterier som lämnade medlemsstatens territorium under året i fråga, innan de sålts till slutanvändare.

b) Mängden förbrukade batterier som samlats in i enlighet med artiklarna 59, 60 och 61, och insamlingsnivåer beräknade med den metod som anges i bilaga XI.

c) Mängden förbrukade industribatterier och mängden förbrukade elfordonsbatterier som samlats in och levererats till godkända anläggningar för förberedelse för återanvändning eller förberedelse för ändamålsändring.

d) Värden för uppnådda återvinningsgrader enligt del B i bilaga XII och värden för den uppnådda resursåtervinningen enligt del C i bilaga XII i fråga om de batterier som samlats in i den medlemsstaten.

Medlemsstaterna ska göra dessa uppgifter tillgängliga inom 18 månader efter utgången av det rapporteringsår för vilket uppgifterna samlas in. De ska offentliggöra dessa uppgifter på elektronisk väg, i det format som fastställts av kommissionen i enlighet med punkt 5, med hjälp av lättillgängliga datatjänster. Uppgifterna ska vara maskinläsbara, sorterbara och sökbara och 'ska följa öppna standarder, så att tredje part kan använda dem. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen när de uppgifter som avses i första stycket görs tillgängliga.

Den första rapporteringsperioden ska avse det första hela kalenderåret efter ikraftträdandet av den genomförandeakt där formatet för rapportering till kommissionen fastställs, i enlighet med punkt 5.

Utöver de skyldigheter som fastställs i direktiven 2000/53/EG och 2012/19/EU ska de uppgifter som avses i punkt 1 första stycket a–d i denna artikel inbegripa uppgifter om batterier som ingår i fordon och apparater, samt förbrukade batterier som avlägsnats från dessa fordon och apparater i enlighet med artikel 65.

2. Rapporteringen om materialåtervinningsgraden och resursåtervinningen enligt punkt 1 första stycket d ska omfatta alla enskilda steg i materialåtervinningen och samtliga utgående fraktioner.

3. De uppgifter som medlemsstaterna gör tillgängliga i enlighet med denna artikel ska åtföljas av en kvalitetskontrollrapport i det format som fastställts av kommissionen i enlighet med punkt 5.

4. Kommissionen ska samla in och se över den information som görs tillgänglig i enlighet med denna artikel. Kommissionen ska offentliggöra en rapport som innehåller en bedömning av hur insamlingen av uppgifter är organiserad, av de uppgiftskällor och metoder som används i medlemsstaterna samt av dessa uppgifters fullständighet, tillförlitlighet, aktualitet och samstämmighet. Bedömningen får innehålla särskilda rekommendationer om förbättringar. Rapporten ska sammanställas inom sex månader efter medlemsstaternas första rapportering av uppgifter och vart fjärde år därefter.

5. Kommissionen ska senast 18 augusti 2025 anta genomförandeakter för att fastställa formatet för de uppgifter och den information som ska rapporteras till kommissionen, samt för att fastställa bedömningsmetoder och villkor avseende insamling och behandling av förbrukade batterier för tillämpningen av punkterna 1 och 4 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 90.3.

KAPITEL IX

Digitalt batteripass

Artikel 77

Batteripass

1. Från och med den 18 februari 2027 ska varje batteri för lätta transportmedel, varje industribatteri med en kapacitet på mer än 2 kWh och varje elfordonsbatteri som släpps ut på marknaden eller tas i bruk ha en elektronisk registrering (*batteripass*).

2. Batteripasset ska innehålla information om batterimodellen och information som är specifik för det enskilda batteriet, inbegripet sådan som resulterar från användningen av batteriet, i enlighet med bilaga XIII.

Informationen i batteripasset ska omfatta

a) information som är tillgänglig för allmänheten i enlighet med punkt 1 i bilaga XIII,

b) information som endast är tillgänglig för anmälda organ, marknadskontrollmyndigheter och kommissionen i enlighet med punkterna 2 och 3 i bilaga XIII, och

c) information som endast är tillgänglig för varje fysisk eller juridisk person som har ett legitimt intresse av att få tillgång till och behandla denna information för de ändamål som avses i tredje stycket a och b i enlighet med punkterna 2 och 4 i bilaga XIII.

Syftet med tillgången till och behandlingen av den information som avses i andra stycket c ska

a) röra demontering av batteriet, inbegripet säkerhetsåtgärder som ska vidtas under demonteringen, och den detaljerade sammansättningen av batterimodellen, och vara avgörande för att reparatörer, återtillverkare, andrahandsaktörer och materialåtervinnare ska kunna bedriva sin respektive ekonomiska verksamhet i enlighet med denna förordning, eller

b) när det gäller enskilda batterier vara av avgörande betydelse för köparen av batteriet eller för de parter som agerar för köparens räkning, i syfte att göra det enskilda batteriet tillgängligt för oberoende energiaggregatorer eller aktörer på energimarknaden.

Den information som avses i andra stycket ska ingå i batteripasset i den mån det är tillämpligt för den berörda kategorin eller underkategorin av batterier.

Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 89 med avseende på att ändra bilaga XIII vad avser den information som ska ingå i batteripasset mot bakgrund av den tekniska och vetenskapliga utvecklingen.

3. Batteripasset ska vara tillgängligt genom den QR-kod som avses i artikel 13.6 och som länkar till en unik identitetsbeteckning som den ekonomiska aktör som släpper ut batteriet på marknaden ska tilldela det.

QR-koden och den unika identitetsbeteckningen ska uppfylla ISO/IEC-standarderna 15459–1:2014, 15459–2:2015, 15459–3:2014, 15459–4:2014, 15459–5:2014 och 15459–6:2014 eller motsvarande.

Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 89 med avseende på att ändra andra stycket i denna punkt mot bakgrund av den tekniska och vetenskapliga utvecklingen genom att ersätta de standarder som avses i det stycket eller lägga till andra europeiska eller internationella standarder som QR-koden och den unika identitetsbeteckningen ska uppfylla.

4. Den ekonomiska aktör som släpper ut batteriet på marknaden ska säkerställa att informationen i batteripasset är korrekt, fullständig och aktuell. Den får skriftligen bemyndiga varje annan aktör att agera på dess vägnar.

5. All information i batteripasset ska baseras på öppna standarder och ska vara i ett driftskompatibelt format, kunna överföras via ett öppet kompatibelt nätverk för datautbyte utan inlåsningseffekter, vara maskinläsbar, strukturerad och sökbar, i enlighet med de väsentliga kraven i artikel 78.

6. Tillgången till information i batteripasset ska regleras i enlighet med de väsentliga krav som fastställs i artikel 78.

7. För ett batteri som har varit föremål för förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring, ändamålsändring, eller återtillverkning, ska ansvaret för fullgörandet av skyldigheterna enligt punkt 4 i denna artikel överföras till den ekonomiska aktör som har släppt ut det batteriet på marknaden eller som har tagit det i bruk. Ett sådant batteri ska ha ett nytt batteripass kopplat till det eller de ursprungliga batteriernas batteripass.

Om ett batteris status ändras till ett förbrukat batteri ska ansvaret för fullgörandet av skyldigheterna enligt punkt 4 i denna artikel överföras antingen till producenten, eller till den producentansvarsorganisation som utsetts i enlighet med artikel 57.1, eller till den avfallshanteringsaktör som valts ut i enlighet med artikel 57.8.

8. Ett batteripass ska upphöra att existera efter det att batteriet har materialåtervunnits.

9. Senast den 18 augusti 2026 ska kommissionen anta genomförandeakter som specificerar vilka personer som ska anses vara personer med ett legitimt intresse enligt punkterna 2 respektive 4 i bilaga XIII vid tillämpningen av punkt 2 c i denna artikel och vilken information som förtecknas i dessa punkter de ska ha tillgång till och i vilken utsträckning de kan ladda ned, dela, offentliggöra och återanvända denna information. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 90.3.

Kriterierna för att specificera de personer som avses i punkt 2 c och för att fastställa i vilken utsträckning de kan ladda ned, dela, offentliggöra och återanvända den information som avses i punkterna 2 och 4 i bilaga XIII ska vara följande:

a) Behovet av sådan information för att utvärdera batteriets status och restvärde och dess kapacitet till fortsatt användning.

b) Behovet av sådan information för förberedelse för återanvändning, förberedelse för ändamålsändring, ändamålsändring, återtillverkning eller materialåtervinning av batteriet, eller för att välja mellan dessa åtgärder.

c) Behovet av att säkerställa att åtkomst till och behandling av information i batteripasset som är kommersiellt känslig begränsas till vad som är absolut nödvändigt i enlighet med tillämplig unionsrätt.

Artikel 78

Teknisk utformning och användning av batteripasset

Den tekniska utformningen och batteripassets funktion ska uppfylla följande väsentliga krav:

a) Batteripasset ska vara helt interoperabelt med andra digitala produktpass som krävs enligt unionsrätten om ekodesign med avseende på de tekniska, semantiska och organisatoriska aspekterna av end-to-end-kommunikation och data-överföring.

b) Konsumenter, ekonomiska aktörer och andra relevanta aktörer ska ha kostnadsfri tillgång till batteripasset på grundval av sina respektive åtkomsträttigheter enligt bilaga XIII och den genomförandeakt som antagits i enlighet med artikel 77.9.

c) Uppgifterna i batteripasset ska lagras av den ekonomiska aktör som ansvarar för fullgörandet av skyldigheterna enligt artikel 77.4 eller 77.7, eller av aktörer som bemyndigats att agera på deras vägnar.

d) Om uppgifterna i batteripasset lagras eller på annat sätt behandlas av aktörer som är bemyndigade att agera på vägnar av den ekonomiska aktör som ansvarar för fullgörandet av skyldigheterna enligt artikel 77.4 eller 77.7, ska dessa aktörer inte tillåtas sälja, vidareutnyttja eller behandla sådana uppgifter, helt eller delvis, utöver vad som är nödvändigt för tillhandahållandet av relevanta lagrings- eller behandlingstjänster.

e) Batteripasset ska förbli tillgängligt efter det att den ekonomiska aktör som ansvarar för fullgörandet av skyldigheterna enligt artikel 77.4 eller 77.7 upphör att existera eller upphör med sin verksamhet i unionen.

f) Rätten att få tillgång till, införa, ändra eller uppdatera information i batteripass ska begränsas på grundval av de åtkomsträttigheter som anges i bilaga XIII och den genomförandeakt som antagits i enlighet med artikel 77.9.

g) Uppgiftsautentisering, tillförlitlighet och integritet ska säkerställas.

h) Batteripasset ska vara sådana att en hög säkerhets- och integritetsnivå säkerställs och bedrägerier undviks.

KAPITEL IX

Marknadskontroll i unionen och unionens skyddsförfaranden

Artikel 79

Förfarande på nationell nivå för att hantera batterier som utgör en risk

1. Om en medlemsstats marknadskontrollmyndigheter har tillräckliga skäl att anta att ett batteri som omfattas av denna förordning utgör en risk för människors hälsa eller säkerhet, för egendom eller för miljön, ska de, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 19 i förordning (EU) 2019/1020, göra en utvärdering av det aktuella batteriet, vilken ska omfatta alla de relevanta krav som fastställs i denna förordning.

Om marknadskontrollmyndigheterna vid den utvärdering som avses i första stycket konstaterar att ett batteri inte uppfyller kraven i denna förordning (*batteri som inte uppfyller kraven*) ska de utan dröjsmål ålägga den berörda ekonomiska aktören att inom en rimlig period som marknadskontrollmyndigheterna fastställer i förhållande till typen av risk vidta alla lämpliga korrigerande åtgärder som krävs för att batteriet ska uppfylla dessa krav, dra tillbaka batteriet från marknaden eller återkalla det.

Marknadskontrollmyndigheterna ska informera det berörda anmälda organet om detta.

2. Marknadskontrollmyndigheterna ska informera kommissionen och de andra medlemsstaterna om utvärderings-resultaten och om de åtgärder som de har ålagt ekonomiska aktörer att vidta.

3. Den ekonomiska aktören ska säkerställa att alla lämpliga korrigerande åtgärder vidtas i fråga om alla de batterier som inte uppfyller kraven som den ekonomiska aktören har tillhandahållit på unionsmarknaden.

4. Om den berörda ekonomiska aktören inte vidtar lämpliga korrigerande åtgärder inom den period som avses i punkt 1 andra stycket, ska marknadskontrollmyndigheterna vidta alla lämpliga provisoriska åtgärder för att förbjuda eller begränsa tillhandahållandet av batterier som inte uppfyller kraven på sin nationella marknad, dra tillbaka dessa batterier från den marknaden eller återkalla dem.

Marknadskontrollmyndigheterna ska utan dröjsmål informera kommissionen och de andra medlemsstaterna om dessa åtgärder.

5. I den information som avses i punkt 4 andra stycket ska alla tillgängliga uppgifter ingå, särskilt de uppgifter som krävs för att kunna identifiera det batteri som inte uppfyller kraven, dess ursprung, vilken typ av bristande överensstämmelse som görs gällande och den risk batteriet utgör, vilken typ av nationell åtgärd som vidtagits och dess varaktighet samt den berörda ekonomiska aktörens synpunkter. Marknadskontrollmyndigheterna ska särskilt ange om den bristande överensstämmelsen beror på något av följande:

a) Batteriet överensstämmer inte med artiklarna 6–10 eller 12, 13 eller 14.

b) Det förekommer brister i de harmoniserade standarder som avses i artikel 15.

c) Det förekommer brister i de gemensamma specifikationer som avses i artikel 16.

6. Andra medlemsstater än den som inledde förfarandet enligt denna artikel ska utan dröjsmål informera kommissionen och de andra medlemsstaterna om vidtagna åtgärder och om eventuella kompletterande uppgifter som de har tillgång till med avseende på det berörda batteriets bristande överensstämmelse med kraven samt eventuella invändningar mot den vidtagna nationella åtgärden.

7. Om varken en medlemsstat eller kommissionen inom tre månader från mottagandet av den information som avses i punkt 4 andra stycket har gjort invändningar mot en tillfällig åtgärd som vidtagits av marknadskontrollmyndigheter ska åtgärden anses vara berättigad.

8. Medlemsstaterna ska säkerställa att lämpliga begränsande åtgärder, till exempel tillbakadragande av batteriet som inte uppfyller kraven från marknaden, utan dröjsmål vidtas i fråga om batteriet som inte uppfyller kraven.

Artikel 80

Unionsförfarande i fråga om skyddsåtgärder

1. Om det, efter det att förfarandet i artikel 79.4, 79.6 och 79.7 har slutförts, görs invändningar mot en åtgärd som marknadskontrollmyndigheter vidtagit eller om kommissionen anser att en nationell åtgärd strider mot unionsrätten, ska kommissionen utan dröjsmål inleda samråd med medlemsstaten och den eller de berörda ekonomiska aktörerna och utvärdera den nationella åtgärden. Kommissionen ska sträva efter att slutföra denna utvärdering inom en månad.

På grundval av utvärderingsresultaten ska kommissionen anta en genomförandeakt genom vilken det fastställs om den nationella åtgärden är berättigad eller inte. Denna genomförandeakt ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 90.3.

2. Kommissionen ska rikta den genomförandeakt som avses i punkt 1 andra stycket till alla medlemsstater och omedelbart delge den till dem och till den eller de relevanta ekonomiska aktörerna.

Om den nationella åtgärden anses vara berättigad ska alla medlemsstater vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att det batteri som inte uppfyller kraven dras tillbaka från deras marknader och underrätta kommissionen om detta.

Om den nationella åtgärden anses oberättigad ska den berörda medlemsstaten återkalla åtgärden.

3. Om den nationella åtgärden anses vara berättigad och batteriets bristande överensstämmelse tillskrivs brister i de harmoniserade standarder som avses i artikel 15 i denna förordning ska kommissionen tillämpa det förfarande som föreskrivs i artikel 11 i förordning (EU) nr 1025/2012.

4. Om den nationella åtgärden anses vara berättigad och batteriets bristande uppfyllande av kraven tillskrivs brister i de gemensamma specifikationer som avses i artikel 16, ska kommissionen utan dröjsmål anta en genomförandeakt om ändring eller upphävande av den gemensamma specifikationen i fråga. Denna genomförandeakt ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 90.3.

Artikel 81

Batterier som uppfyller kraven men utgör en risk

1. Om en medlemsstat, efter att ha utfört en utvärdering i enlighet med artikel 79.1, konstaterar att ett batteri visserligen uppfyller kraven i artiklarna 6–10 och artiklarna 12, 13 och 14, men utgör en risk för människors hälsa eller säkerhet, för egendom eller för miljön (*batteri som uppfyller kraven men utgör en risk*), ska den utan dröjsmål ålägga den berörda ekonomiska aktören att, inom en rimlig period som marknadskontrollmyndigheterna fastställer i förhållande till typen av risk, vidta alla lämpliga åtgärder för att säkerställa att batteriet som uppfyller kraven men utgör en risk när det tillhandahålls på marknaden inte längre utgör en sådan risk eller för att dra tillbaka batteriet från marknaden eller återkalla det.

2. Den ekonomiska aktören ska säkerställa att det vidtas korrigerande åtgärder i fråga om alla de batterier som uppfyller kraven men utgör en risk som den ekonomiska aktören har tillhandahållit på unionsmarknaden.

3. Medlemsstaten ska omedelbart underrätta kommissionen och de andra medlemsstaterna om den situation som avses i punkt 1 uppstår. Informationen ska innehålla alla tillgängliga uppgifter, särskilt de uppgifter som krävs för att kunna identifiera de batterier som uppfyller kraven men utgör en risk, batteriernas ursprung och leveranskedja, den risk som batterierna utgör samt vilken typ av nationella åtgärder som vidtagits och deras varaktighet.

4. Kommissionen ska utan dröjsmål inleda samråd med medlemsstaterna och den eller de berörda ekonomiska aktörerna och utvärdera de nationella åtgärderna. På grundval av utvärderingsresultaten ska kommissionen anta en genomförandeakt för att fastställa om den nationella åtgärden är berättigad eller inte och, vid behov, föreslå lämpliga åtgärder. Denna genomförandeakt ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 90.3.

5. Vid vederbörligen motiverade och tvingande skäl till skyndsamhet med avseende på skyddet för människors hälsa och säkerhet eller skyddet för egendom eller miljön ska kommissionen anta en genomförandeakt med omedelbar verkan i enlighet med det förfarande som avses i artikel 90.4.

6. Kommissionen ska rikta den genomförandeakt som avses i punkterna 4 och 5 till alla medlemsstater och omedelbart delge den till dem och till den eller de berörda ekonomiska aktörerna.

Artikel 82

Gemensamma aktiviteter

Marknadskontrollmyndigheterna får utföra gemensamma aktiviteter med organisationer som representerar ekonomiska aktörer eller slutanvändare. Sådana gemensamma aktiviteter kan inbegripa att medlemsstaterna eller marknadskontrollmyndigheterna inrättar kompetenscentrum för batterier, i syfte att främja överensstämmelse, identifiera bristande överensstämmelse, öka medvetenheten och ge vägledning med avseende på de krav som fastställs i denna förordning i enlighet med artikel 9 i förordning (EU) 2019/1020.

Artikel 83

Formell bristande överensstämmelse

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 79 ska en medlemsstat, om den konstaterar något av följande, kräva att den berörda ekonomiska aktören åtgärdar den bristande överensstämmelsen:

a) CE-märkningen har anbringats i strid med artikel 30 i förordning (EG) nr 765/2008 eller artikel 20 i den här förordningen.

b) CE-märkningen har inte anbringats.

c) Det anmälda organets identifikationsnummer har, om detta krävs enligt bilaga VIII, anbringats i strid med artikel 20 eller har inte anbringats.

d) EU-försäkran om överensstämmelse har inte upprättats eller har inte upprättats på ett korrekt sätt.

e) Den tekniska dokumentation som avses i bilaga VIII är antingen inte tillgänglig eller inte fullständig.

f) Den information som avses i artikel 38.7 eller artikel 41.3 saknas, är felaktig eller ofullständig.

g) Något annat administrativt krav i artikel 38 eller artikel 41 har inte uppfyllts.

2. Om den bristande överensstämmelsen enligt punkt 1 kvarstår ska den berörda medlemsstaten vidta lämpliga åtgärder för att begränsa eller förbjuda tillhandahållandet av batteriet på marknaden eller säkerställa att det dras tillbaka från marknaden eller återkallas.

Artikel 84

Bristande efterlevnad av skyldigheter avseende tillbörlig aktsamhet

1. Om en medlemsstat konstaterar att en ekonomisk aktör inte fullgjort skyldigheter avseende tillbörlig aktsamhet enligt artiklarna 48, 49 och 50, ska den kräva att den berörda ekonomiska aktören åtgärdar den bristande överensstämmelsen i fråga.

2. Om den bristande överensstämmelsen enligt punkt 1 kvarstår, och om det inte finns några andra effektiva medel för att få den bristande överensstämmelsen att upphöra, ska den berörda medlemsstaten vidta alla lämpliga åtgärder för att begränsa eller förbjuda tillhandahållandet på marknaden av batterier som de ekonomiska aktörer som avses i punkt 1 har tillhandahållit på marknaden och, om den bristande överensstämmelsen är allvarlig, säkerställa att de dras tillbaka från marknaden eller återkallas.

KAPITEL XI

Miljöanpassad offentlig upphandling och förfarande för att ändra begränsningar av ämnen

Artikel 85

Miljöanpassad offentlig upphandling

1. Upphandlande myndigheter, enligt definitionen i artikel 2.1 1 i direktiv 2014/24/EU eller artikel 3.1 i direktiv 2014/25/EU, eller upphandlande enheter, enligt definitionen i artikel 4.1 i direktiv 2014/25/EU, ska, när de upphandlar batterier eller produkter som innehåller batterier i de situationer som omfattas av dessa direktiv, beakta den miljöpåverkan som de batterierna har under sin livscykel, i syfte att säkerställa att sådan påverkan begränsas till ett minimum.

2. Från och med 12 månader efter dagen för ikraftträdande av den första delegerade akt som avses i punkt 3 i denna artikel och som fastställer tilldelningskriterier i upphandlingsförfaranden, ska den skyldighet som fastställs i punkt 1 i denna artikel uppfyllas genom tillämpning av dessa tilldelningskriterier. Varje upphandlingsförfarande som genomförs av upphandlande myndigheter eller upphandlande enheter för inköp av batterier eller produkter som innehåller batterier som omfattas av artiklarna 7–10 ska i de tekniska specifikationerna och tilldelningskriterierna hänvisa till den första delegerade akten för att säkerställa att batterier eller produkter som innehåller batterier väljs ut som har betydligt lägre miljöpåverkan under livscykeln.

3. Kommissionen ska, 12 månader efter antagandet av den senaste av de delegerade akter som avses i artikel 7.2 fjärde stycket a, artikel 8.1, artikel 9.2 och artikel 10.5, anta delegerade akter i enlighet med artikel 89 med avseende på att komplettera denna förordning genom att fastställa tilldelningskriterier för upphandlingsförfaranden för batterier, eller produkter som innehåller batterier, på grundval av hållbarhetskraven i artiklarna 7–10.

Artikel 86

Begränsningsförfarande avseende ämnen

1. Om kommissionen anser att användningen av ett ämne vid tillverkningen av batterier eller förekomsten av ett visst ämne i batterierna när de släpps ut på marknaden, eller under de påföljande livscykelfaserna, inklusive under ändamålsändring eller behandling av förbrukade batterier, utgör en hälso- eller miljörisk som inte kontrolleras på ett adekvat sätt och som behöver hanteras på unionsnivå, ska kommissionen begära att kemikaliemyndigheten utarbetar dokumentation i begränsningsförfarandet som uppfyller kraven i bilaga XV till förordning (EG) 1907/2006. Dokumentationen i begränsningsförfarandet ska innehålla en samhällsekonomisk bedömning, inklusive en analys av möjliga alternativ.

2. Inom tolv månader från mottagandet av kommissionens begäran enligt punkt 1 i denna artikel och om den dokumentation i begränsningsförfarandet som kemikaliemyndigheten sammanställt enligt den punkten visar att åtgärder på unionsnivå, utöver åtgärder som redan vidtagits, är nödvändiga, ska kemikaliemyndigheten föreslå begränsningar för att inleda det förfarande som beskrivs i punkterna 4–9 i denna artikel och i artiklarna 87 och 88.

3. Om en medlemsstat anser att användningen av ett ämne vid tillverkningen av batterier eller förekomsten av ett visst ämne i batterierna när de släpps ut på marknaden, eller under de påföljande livscykelfaserna, inklusive under ändamålsändring eller behandling av förbrukade batterier, utgör en hälso- eller miljörisk som inte kontrolleras på ett adekvat sätt och som behöver hanteras på unionsnivå, ska den underrätta kemikaliemyndigheten om att den föreslår att dokumentation i begränsningsförfarandet utarbetas. Medlemsstaten ska utarbeta dokumentation i begränsningsförfarandet. Dokumentationen i begränsningsförfarandet ska innehålla en samhällsekonomisk bedömning, inklusive en analys av möjliga alternativ.

Om dokumentationen i begränsningsförfarandet visar att det krävs åtgärder på unionsnivå, utöver åtgärder som redan vidtagits, ska medlemsstaten överlämna dokumentationen till kemikaliemyndigheten i den form som anges i bilaga XV till förordning (EG) 1907/2006 för att därigenom inleda det förfarande som beskrivs i punkterna 4–9 i denna artikel och i artiklarna 87 och 88.

4. Kemikaliemyndigheten eller medlemsstaterna ska beakta eventuell dokumentation och eventuella kemikaliesäkerhetsrapporter eller riskbedömningar som lämnats in till kemikaliemyndigheten eller en medlemsstat inom ramen för förordning (EG) nr 1907/2006 i dokumentationen i ett begränsningsförfarande och begränsningsförfarandet. Kemikaliemyndigheten eller medlemsstaterna ska även beakta all tillgänglig information och varje relevant riskbedömning som lämnats in vid tillämpningen av annan unionsrätt som omfattar livscykeln för det ämne som används i batteriet, inbegripet avfallsfasen. Andra organ som inrättats enligt unionsrätten och som har liknande uppgifter ska därför på begäran lämna information till kemikaliemyndigheten eller den berörda medlemsstaten.

5. Tillgång till information som kemikaliemyndigheten förfogar över vid utförandet av de uppgifter som anges i artikel 6 i denna förordning och i denna artikel ska omfattas av artikel 118 i förordning (EG) nr 1907/2006.

6. Kemikaliemyndigheten ska föra en förteckning över ämnen för vilka dokumentation i begränsningsförfaranden enligt denna artikel planeras eller har påbörjats av antingen kemikaliemyndigheten eller en medlemsstat.

7. Riskbedömningskommittén, som inrättats enligt artikel 76.1 c i förordning (EG) nr 1907/2006, och kommittén för samhällsekonomisk analys, som inrättats enligt artikel 76.1 d i den förordningen, ska kontrollera huruvida den inlämnade dokumentationen i begränsningsförfarandet uppfyller kraven i bilaga XV till den förordningen. Respektive kommitté ska inom 30 dagar från mottagandet av dokumentationen meddela kemikaliemyndigheten eller den medlemsstat som föreslår begränsningar huruvida dokumentationen uppfyller kraven. Om dokumentationen inte uppfyller kraven ska kemikaliemyndigheten eller medlemsstaten få en skriftlig redogörelse för skälen till detta inom 45 dagar från mottagandet. Kemikaliemyndigheten eller medlemsstaten ska inom 60 dagar från mottagandet av respektive kommittés redogörelse komplettera dokumentationen så att den uppfyller kraven; i annat fall ska förfarandet enligt denna artikel avslutas.

8. Kemikaliemyndigheten ska utan dröjsmål offentliggöra kommissionens eller medlemsstatens avsikt att inleda begränsningsförfarandet för ett ämne enligt denna artikel och informera berörda parter.

9. Kemikaliemyndigheten ska utan dröjsmål offentliggöra dokumentationen i begränsningsförfarandet, inklusive de föreslagna begränsningarna enligt punkterna 2 och 3, på sin webbplats och tydligt ange datum för offentliggörandet. Kemikaliemyndigheten ska uppmana alla berörda parter att, enskilt eller tillsammans, inom fyra månader från dagen för offentliggörandet lämna in följande:

a) Synpunkter på dokumentationen i begränsningsförfarandet och de föreslagna begränsningarna.

b) En samhällsekonomisk analys av de föreslagna begränsningarna, inbegripet en analys av alternativ, eller information som kan bidra till en sådan analys och deras för- och nackdelar. Denna analys ska uppfylla kraven i bilaga XVI till förordning (EG) nr 1907/2006.

10. De delegerade akter som avses i artikel 6.2 ska antas inom nio månader från mottagandet av yttrandet från kemikaliemyndighetens kommitté för samhällsekonomisk analys som avses i artikel 87.2. Om kommittén för samhällsekonomisk analys inte yttrar sig inom den tidsfrist som anges i artikel 87.2 eller 87.5, beroende på vad som är tillämpligt, ska kommissionen ta hänsyn till begränsningens samhällsekonomiska effekter, inbegripet tillgången till alternativ till ämnet, och ska anta en delegerad akt inom den tidsfrist som anges i artikel 87.2.

11. Om utkastet till ändring av bilaga I avviker från det ursprungliga förslaget i dokumentationen i begränsningsförfarandet, utarbetat enligt förfarandet i denna artikel och i artiklarna 87 och 88, eller om det inte beaktar kemikaliemyndighetens yttranden, ska kommissionen bifoga en ingående redogörelse för skälen till skillnaderna.

Artikel 87

Yttrande från kemikaliemyndighetens kommittéer

1. Inom tolv månader från det datum för offentliggörande som avses i artikel 86.9 ska riskbedömningskommittén anta ett yttrande om huruvida de föreslagna begränsningarna är lämpliga för att minska risken för människors hälsa eller miljön, på grundval av en bedömning av relevanta delar av dokumentationen i begränsningsförfarandet. I yttrandet ska hänsyn tas till den dokumentation i begränsningsförfarandet som utarbetats av kemikaliemyndigheten på begäran av kommissionen eller av medlemsstaten och till de synpunkter från berörda parter som avses i artikel 86.9 a.

2. Inom 15 månader från det datum för offentliggörande som avses i artikel 86.9 ska kommittén för samhällsekonomisk analys anta ett yttrande om de föreslagna begränsningarna, på grundval av en bedömning av relevanta delar av dokumentationen i begränsningsförfarandet och de samhällsekonomiska konsekvenserna. Innan yttrandet antas ska kommittén för samhällsekonomisk analys ta fram ett utkast till yttrande om de föreslagna begränsningarna och om de samhällsekonomiska konsekvenserna därav, med hänsyn tagen till eventuella analyser och information enligt artikel 86.9 b.

3. Kemikaliemyndigheten ska utan dröjsmål offentliggöra utkastet till yttrande från kommittén för samhällsekonomisk analys på sin webbplats och inbjuda berörda parter att lämna synpunkter på utkastet till yttrande senast 60 dagar efter det att utkastet till yttrande offentliggörs.

4. Kommittén för samhällsekonomisk analys ska utan dröjsmål anta sitt yttrande, om lämpligt med beaktande av de ytterligare synpunkter som inkommit inom den fastställda tidsfristen enligt punkt 3 i denna artikel. Yttrandet ska beakta de synpunkter från berörda parter som lämnats in enligt artikel 86.9 b och punkt 3 i denna artikel.

5. Om riskbedömningskommitténs yttrande avviker betydligt från de begränsningar som föreslagits i dokumentationen i begränsningsförfarandet ska kemikaliemyndigheten förlänga tidsfristen för yttrandet från kommittén för samhällsekonomisk analys med högst 90 dagar.

6. Om riskbedömningskommittén och kommittén för samhällsekonomisk analys avger ett yttrande enligt punkterna 1 och 2 i den här artikeln ska de använda sig av föredragande enligt artikel 87 i förordning (EG) nr 1907/2006 och enligt de villkor som där föreskrivs.

Artikel 88

Inlämnande av ett yttrande till kommissionen

1. Kemikaliemyndigheten ska utan dröjsmål till kommissionen överlämna yttrandena från riskbedömningskommittén och kommittén för samhällsekonomisk analys om begränsningar som föreslås enligt artikel 86. Om yttrandena från riskbedömningskommittén och kommittén för samhällsekonomisk analys avviker avsevärt från de begränsningar som föreslås ska kemikaliemyndigheten lämna en förklarande not till kommissionen med en detaljerad förklaring av skälen till dessa skillnader. Om en av kommittéerna inte yttrar sig inom den tidsfrist som anges i artikel 87.1 respektive 87.2 eller om ingen av dem gör det, ska kemikaliemyndigheten underrätta kommissionen om detta och ange skälen härför.

2. Kemikaliemyndigheten ska utan dröjsmål offentliggöra de båda kommittéernas yttranden på sin webbplats.

3. Kemikaliemyndigheten ska på begäran tillhandahålla kommissionen eller en medlemsstat alla dokument och alla fakta som den tagit emot eller beaktat.

KAPITEL XII

Delegerade befogenheter och kommittéförfarande

Artikel 89

Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artiklarna 6.2, 7.1, 7.2, 7.3, 8.1, 8.5, 9.2, 10.5, 10.6, 11.4, 12.3, 13.8, 14.4, 48.8, 53.3, 59.7, 60.8, 70.4, 71.4, 71.5, 71.6, 72.4, 77.2, 77.3 och 85.3 ska ges till kommissionen för en period på fem år från och med den 17 augusti 2023. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av perioden på fem år. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 6.2, 7.1, 7.2, 7.3, 8.1, 8.5, 9.2, 10.5, 10.6, 11.4, 12.3, 13.8, 14.4, 48.8, 53.3, 59.7, 60.8, 70.4, 71.4, 71.5, 71.6, 72.4, 77.2, 77.3 och 85.3 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Innan kommissionen antar en delegerad akt, ska den samråda med experter som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning.

5. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

6. En delegerad akt som antas enligt artiklarna 6.2, 7.1, 7.2, 7.3, 8.1, 8.5, 9.2, 10.5, 10.6, 11.4, 12.3, 13.8, 14.4, 48.8, 53.3, 59.7, 60.8, 70.4, 71.4, 71.5, 71.6, 72.4, 77.2, 77.3 eller 85.3 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period på tre månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 90

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av den kommitté som inrättats genom artikel 39 i direktiv 2008/98/EG. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 4 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

3. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Om kommittén inte avger något yttrande, ska kommissionen inte anta utkastet till genomförandeakt och artikel 5.4 tredje stycket i förordning (EU) nr 182/2011 ska tillämpas.

4. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 8 i förordning (EU) nr 182/2011 jämförd med artikel 5 i den förordningen tillämpas.

KAPITEL XIII

Ändringar

Artikel 91

Ändringar av förordning (EU) 2019/1020

Förordning (EU) 2019/1020 ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 4.5 ska texten ”(EU) 2016/425[35] och (EU) 2016/426[36]” ersättas med följande:

”(EU) 2016/425 (*), (EU) 2016/426 (**) och (EU) 2023/1542 (***)

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/425 av den 9 mars 2016 om personlig skyddsutrustning och om upphävande av rådets direktiv 89/686/EEG (EUT L 81, 31.3.2016, s. 51).

(**) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/426 av den 9 mars 2016 om anordningar för förbränning av gasformiga bränslen och om upphävande av direktiv 2009/142/EG (EUT L 81, 31.3.2016, s. 99).

(***) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/1542 av den 12 juli 2023 om batterier och förbrukade batterier, om ändring av direktiv 2008/98/EG och förordning (EU) 2019/1020 och om upphävande av direktiv 2006/66/EG (EUT L 191, 28.7.2023, s. 1).”

2. I bilaga I ska punkt 21 i förteckningen över harmoniserad unionslagstiftning ersättas med följande:

”21. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/1542 av den 12 juli 2023 om batterier och förbrukade batterier, om ändring av direktiv 2008/98/EG och förordning (EU) 2019/1020 och om upphävande av direktiv 2006/66/EG (EUT L 191, 28.7.2023, s. 1) .”

Artikel 92

Ändring av direktiv 2008/98/EG

I artikel 8a.7 i direktiv 2008/98/EG ska följande stycke läggas till:

”För batterier enligt definitionen i artikel 2.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/1542 (*) ska medlemsstaterna vidta åtgärder för att säkerställa att system för utökat producentansvar som har inrättats före den 4 juli 2018 uppfyller kraven i denna artikel senast den … 18 augusti 2025.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/1542 av den 12 juli 2023 om batterier och förbrukade batterier, om ändring av direktiv 2008/98/EG och förordning (EU) 2019/1020 och om upphävande av direktiv 2006/66/EG (EUT L 191, 28.7.2023, s. 1).”

KAPITEL XIV

Slutbestämmelser

Artikel 93

Sanktioner

Medlemsstaterna ska senast den 18 augusti 2025 fastställa regler om sanktioner för överträdelse av denna förordning och vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de tillämpas. Sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande. Medlemsstaterna ska till kommissionen anmäla dessa regler och åtgärder utan dröjsmål samt utan dröjsmål eventuella ändringar som berör dem.

Artikel 94

Översyn

1. Kommissionen ska senast den 30 juni 2031 se över och utarbeta en rapport om tillämpningen av denna förordning och dess konsekvenser för miljön, människors hälsa och den inre marknadens funktion samt lägga fram den för Europaparlamentet och rådet.

2. Kommissionen ska, med hänsyn tagen till den tekniska utvecklingen och de praktiska erfarenheter som har gjorts i medlemsstaterna, i sin rapport inkludera en utvärdering av följande aspekter av denna förordning:

a) Förteckningen över gemensamma format som omfattas av definitionen av bärbart batteri för allmänt bruk.

b) De hållbarhets- och säkerhetskrav som anges i kapitel II, inbegripet det eventuella behovet av att införa ett exportförbud för batterier som inte uppfyller de begränsningar som anges i bilaga I.

c) De etiketterings- och informationskrav som anges i kapitel III.

d) De krav på tillbörlig aktsamhet avseende batterier som anges i artiklarna 48–53.

e) De åtgärder för hantering av förbrukade batterier som anges i kapitel VIII, inbegripet möjligheten att införa två underkategorier av bärbara batterier nämligen laddningsbara och icke-laddningsbara batterier bärbara batterier, med skilda insamlingsmål, och att införa ett separat insamlingsmål för bärbara batterier för allmänt bruk.

f) De åtgärder avseende batteripasset som anges i kapitel IX.

g) Överträdelser samt effektiviteten, proportionaliteten och den avskräckande karaktären hos sanktionerna enligt artikel 93.

h) Analys av denna förordnings inverkan på batterisektorns konkurrenskraft och investeringarna i densamma samt av den administrativa bördan som följder av denna förordning.

Den rapport som avses i punkt 1 ska när så är lämpligt åtföljas av ett lagstiftningsförslag om ändring av relevanta bestämmelser i denna förordning.

3. Kommissionen ska, med beaktande av översynen av förordning (EG) nr 1907/2006, i sin rapport inkludera en särskild utvärdering av behovet av ett lagstiftningsförslag om ändring av artiklarna 6, 86, 87 och 88 i denna förordning.

4. Kommissionen ska bedöma om någon ändring av kapitel VII är nödvändig mot bakgrund av antagandet av eventuella unionslagstiftningsakter som fastställer regler om hållbar företagsstyrning och tillbörlig aktsamhet, inbegripet skyldigheter för företag när det gäller negativa konsekvenser för de mänskliga rättigheterna och negativa konsekvenser för miljön i förhållande till deras egen verksamhet, deras dotterbolags och filialers verksamhet och deras verksamhet i värdekedjan.

Kommissionen ska offentliggöra en rapport med resultaten av en sådan bedömning senast 12 månader efter dagen för ikraftträdande av någon av de lagstiftningsakter som avses i första stycket, eller senast den 30 juni 2031, beroende på vilket som inträffar först. Vid behov ska kommissionen låta sin rapport åtföljas av ett lagstiftningsförslag om ändring av kapitel VII.

5. Senast den 30 juni 2031 ska kommissionen lämna en rapport till Europaparlamentet och rådet med en bedömning av genomförbarheten och de tekniska konsekvenserna av en utvidgning av tillämpningsområdet för definitionen av *batterier för lätta transportmedel* i artikel 3.11, särskilt genom att inkludera batterier som driver icke-hjulförsedda fordon. Rapporten ska vid behov åtföljas av ett lagstiftningsförslag.

6. Senast den 1 januari 2025 ska kommissionen bedöma hur man på bästa sätt kan införa harmoniserade standarder för en gemensam laddare för laddningsbara batterier som är utformade för lätta transportmedel och för laddningsbara batterier som ingår i specifika kategorier av elektrisk och elektronisk utrustning som omfattas av direktiv 2012/19/EU. Laddningsenheter för kategorier och klasser av radioutrustning enligt artikel 3.4 i direktiv 2014/53/EU ska undantas från den bedömningen.

Artikel 95

Upphävande och övergångsbestämmelser

Direktiv 2006/66/EU ska upphöra att gälla med verkan från och med den 18 augusti 2025.

Följande bestämmelser ska emellertid fortsatt vara tillämpliga enligt följande:

a) Artikel 11 till och med den 18 februari 2027.

b) Artikel 12.4 och 12.5 till och med den 31 december 2025, utom vad gäller bestämmelsen om överföring av uppgifter till kommissionen vilka ska fortsätta att gälla till och med den 30 juni 2027.

c) Artikel 21.2 med den 18 augusti 2026.

Hänvisningar till det upphävda direktivet ska anses som hänvisningar till den här förordningen.

Artikel 96

Ikraftträdande och tillämpning

1. Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

2. Den ska tillämpas från och med den 18 februari 2024, förutom så som föreskrivs i andra stycket och i andra bestämmelser i denna förordning.

Följande bestämmelser ska tillämpas enligt följande:

a) Artikel 11 ska tillämpas från och med den 18 februari 2027.

b) Artikel 17 och kapitel VI ska tillämpas från och med den 18 augusti 2024, med undantag för artikel 17.2 som ska tillämpas från och med 12 månader efter dagen för det första offentliggörande av den förteckning som avses i artikel 30.2.

c) Kapitel VIII ska tillämpas från och med den 18 augusti 2025.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 12 juli 2023.

På Europaparlamentets vägnar	*På rådets vägnar*
R. METSOLA	P. NAVARRO RÍOS
Ordförande	*Ordförande*

BILAGA I

BEGRÄNSNING AV ÄMNEN

Kolumn 1 Ämnets eller ämnesgruppens beteckning	Kolumn 2 Villkor för begränsningen
1. Kvicksilver CAS-nr 7439-97-6 EG-nr 231-106-7 och dess föreningar	Batterier får inte, oavsett om de är integrerade i apparater, lätta transportmedel eller andra fordon eller inte, innehålla mer än 0,0005 viktprocent kvicksilver (uttryckt som kvicksilvermetall).
2. Kadmium CAS-nr 7440-43-9 EG-nr 231-152-8 och dess föreningar	Bärbara batterier får inte, oavsett om de är integrerade i apparater, lätta transportmedel eller andra fordon eller inte, innehålla mer än 0,002 viktprocent kadmium (uttryckt som kadmiummetall).
3. Bly CAS-nr 7439-92-1 EG-nr 231-100-4 och dess föreningar	1. Från och med den 18 augusti 2024 får bärbara batterier inte, oavsett om de ingår i apparater eller inte, innehålla mer än 0,01 viktprocent bly (uttryckt som blymetall). 2. Den begränsning som anges i punkt 1 ska inte tillämpas på bärbara zink-luft-knappcellsbatterier förrän den 18 augusti 2028.

BILAGA II

KOLDIOXIDAVTRYCK

1. Tillämpningsområde

Denna bilaga innehåller grundläggande uppgifter om hur koldioxidavtrycket ska beräknas.

Den metod för beräkning och kontroll av koldioxidavtrycket som ska föreskrivas genom den delegerade akt som antas enligt artikel 7 ska bygga på de väsentliga delarna i denna bilaga, överensstämma med den senaste versionen av kommissionens metod för produkters miljöavtryck (PEF) och relevanta regler för produktkategoriers miljöavtryck (PEFCR) samt återspegla internationella avtal och tekniska och vetenskapliga framsteg på området livscykelanalys.

Beräkningen av koldioxidavtrycket under livscykeln ska omfatta den materiallista, den energi och de hjälpmaterial som används i en viss tillverkningsanläggning för att producera en viss batterimodell. I synnerhet måste de elektroniska komponenterna, till exempel ska batterihanteringsenheter och säkerhetsenheter, och katodmaterialen identifieras på ett korrekt sätt, eftersom de kan bli den viktigaste bidragande faktorn för batteriets koldioxidavtryck.

2. Definitioner

I denna bilaga gäller följande definitioner:

a) *aktivitetsuppgifter*: information kopplad till processer för modellering av livscykelinventeringar (LCI), där varje aggregerat LCI-resultat från de processkedjor som motsvarar aktiviteterna för en process multipliceras med motsvarande aktivitetsuppgifter och därefter läggs samman för att få fram processens koldioxidavtryck.

b) *materiallista*: förteckning över de råmaterial, underenheter, intermediära enheter, delkomponenter och delar, och de mängder av varje som behövs för att tillverka batteriet.

c) *företagsspecifika uppgifter*: direkt uppmätta eller insamlade uppgifter från en eller flera anläggningar (anläggningsspecifika uppgifter) som är representativa för företagets verksamhet; sådana uppgifter kallas också *primäruppgifter*.

d) *funktionell enhet*: kvalitativa och kvantitativa aspekter av de funktioner, tjänster, eller båda, som batteriet levererar.

e) *livscykel*: de på varandra följande och sammanhängande stadierna i ett produktsystem, från anskaffning av råmaterial eller utvinning ur naturresurser till slutligt bortskaffande (ISO 14040:2006 eller en motsvarande standard).

f) *livscykelinventering, (LCI)*: den sammanlagda mängden av utbyten mellan elementärflöden, avfallsflöden och produktflöden i ett LCI-dataset.

g) *dataset för livscykelinventering, (LCI-dataset)*: ett dokument eller en fil med livscykelinformation för en specificerad produkt eller annan referens, webbplats eller process, som kan omfatta beskrivande metadata och kvantitativ livscykelinventering; det omfattar ett dataset för en enhetsprocess, ett delvis aggregerat dataset eller ett aggregerat dataset.

h) *referensflöde*: ett mått för de utflöden från processer i ett visst produktsystem som krävs för att uppfylla den funktion som uttrycks av den funktionella enheten (baserat på ISO 14040:2006 eller en motsvarande standard).

i) *sekundära uppgifter*: uppgifter som inte direkt samlas in eller mäts från en specifik process inom försörjningskedjan för företaget eller uppskattas av det företaget utan hämtas från en tredjeparts LCI-databas eller andra källor. Sådana uppgifter omfattar genomsnittliga industriuppgifter, till exempel offentliggjorda produktionsuppgifter, statlig statistik och statistik från branschorganisationer, liksom litteraturstudier, tekniska studier och patent, och kan också baseras på finansiella uppgifter och innehålla indirekta uppgifter och andra generiska data samt också innefattar primäruppgifter som genomgår ett horisontellt aggregeringssteg.

j) *systemgräns*: de aspekter som ingår i eller utesluts ur livscykelfaserna.

Dessutom ska de harmoniserade reglerna för beräkning av batteriers koldioxidavtryck omfatta alla ytterligare definitioner som behövs för tolkningen av dem.

3. Funktionell enhet och referensflöde

Den funktionella enheten definieras som en kWh (kilowattimme) av den totala energi som batterisystemet levererar under batteriets livslängd, mätt i kWh. Den totala energin erhålls genom att antalet cykler multipliceras med mängden levererad energi under varje cykel.

Referensflödet är den batterivikt som batteriet behövs för att fylla en angiven funktion och ska mätas i kg batteri per kWh av den totala energi som batteriet levererar under sin livslängd. De kvantitativa inflödes- och utflödesuppgifter som samlas in av tillverkaren för att kvantifiera koldioxidavtrycket ska beräknas i relation till referensflödet.

Genom undantag från första stycket definieras, för reservbatterier vilkas primära funktion är att säkerställa en kraftkällas kontinuitet, den funktionella enheten som förmågan att tillhandahålla en kWmin (kilowattminut) reservkraftskapacitet när som helst under batteriets livslängd. Följaktligen är referensflödet för reservbatterier den batterivikt som behövs för att fylla en angiven funktion och ska mätas i kg batteri per kWmin reservkraftskapacitet dividerat med batteriets livslängd i år. De kvantitativa inflödes- och utflödesuppgifter som samlas in av tillverkarna av reservbatterier för att kvantifiera koldioxidavtrycket ska beräknas i relation till detta referensflöde.

I undantagsfall, såsom för batterier för elhybridfordon, kan en annan funktionell enhet komma att definieras genom metoden.

4. Systemgräns

Följande livscykelfaser och berörda processer ska ingå i systemgränsen:

Livscykelfas	Processer som ingår
Anskaffning och förbearbetning av råmaterial	Häri ingår gruvdrift och annan relevant anskaffning, förbehandling och transport av aktiva material, fram till tillverkning av komponenter till battericeller och batterikomponent (aktiva material, separatorer, elektrolyter, höljen, aktiva och passiva batterikomponenter) och elektriska eller elektroniska komponenter.
Tillverkning av huvudprodukten	Montering av battericeller och montering av batterier med battericeller och elektriska eller elektroniska komponenter
Distribution	Transport till försäljningsstället
Förbrukade produkter och återvinning	Insamling, demontering och återvinning

Följande processer som ingår i livscykelfaserna ska undantas från systemgränsen:

— Tillverkning av utrustning för montering och materialåtervinning av batterier, eftersom koldioxidsavtryckseffekterna har beräknats som försumbara i PEFCR-reglerna för uppladdningsbara batterier med hög energitäthet för mobila tillämpningar.

— Batterimontering som använder systemkomponenter från tillverkaren av originalutrustningen (OEM-tillverkaren); denna process motsvarar huvudsakligen mekanisk montering inom ramen för OEM-tillverkarens monteringslinje för utrustning eller fordon; den specifika energi- eller materialförbrukningen för denna specifika process är försumbar jämfört med tillverkningsprocessen för OEM-komponenter.

Användningsfasen ska undantas från beräkningen av livscykelns koldioxidavtryck, eftersom den inte direkt påverkas av tillverkarna, såvida det inte kan visas att de val som görs av batteritillverkare i konstruktionsskedet kan bidra på ett icke försumbart sätt till det koldioxidavtrycket.

5. Användning av företagsspecifika och sekundära dataset

På grund av det stora antalet batterikomponenter och tillverkningsprocessernas komplexitet ska den ekonomiska aktören, när så är motiverat, begränsa användningen av företagsspecifika uppgifter i analysen av processer och komponenter till de batterispecifika delarna.

Alla aktivitetsuppgifter som rör batteriets anod, katod, elektrolyt, separator och cellhölje ska avse en specifik batterimodell som produceras i en viss produktionsanläggning. Således ska standardaktivitetsuppgifter inte användas. Batterispecifika aktivitetsuppgifter ska användas i kombination med relevanta sekundära dataset.

Eftersom deklarationen om koldioxidavtryck är specifik för en batterimodell som tillverkas i en definierad produktionsanläggning ska det inte vara tillåtet att använda uppgifter som samlats in från andra anläggningar som producerar samma batterimodell.

När det sker en ändring av den materiallista eller energimix som används för att tillverka en batterimodell ska det göras en ny beräkning av batterimodellens koldioxidavtryck.

I de harmoniserade regler som föreskrivs genom en delegerad akt som avses i artikel 7.1 ska ingå detaljerade modeller avseende följande livscykelfaser:

— Anskaffning och förbearbetning för råmaterial.

— Produktion.

— Distribution.

— Egen elproduktion.

— Batterierna är förbrukade.

6. Konsekvensbedömning avseende koldioxidavtryck

Batteriets koldioxidavtryck ska beräknas med hjälp av den metod för påverkansbedömning avseende klimatförändringar som rekommenderas i 2019 års rapport från gemensamma forskningscentrumet med titeln *Suggestions for updating the Product Environmental Footprint (PEF) method* (ej översatt till svenska).:

Resultaten ska redovisas som karakteriserade resultat utan normalisering och viktning. Förteckningen över de karakteriseringsfaktorer som ska användas finns på europeiska plattformen för livscykelanalys

7. Kompensationer

Kompensationerna beräknas i förhållande till en baslinje som representerar ett hypotetiskt scenario för de utsläpp som hade förekommit utan de lindringsåtgärder som genererar kompensationerna.

Kompensationer ska inte tas med i koldioxidavtrycksdeklarationen, men får rapporteras separat som ytterligare miljöinformation och användas för kommunikationsändamål.

8. Prestandaklasser för koldioxidavtryck

Beroende på fördelningen av värdena i koldioxidavtrycksdeklarationerna för batterier som släpps ut på marknaden, ska ett lämpligt antal prestandaklasser att fastställas, där kategori A är den bästa klassen med lägst koldioxidavtryck under livscykeln, för att möjliggöra marknadsdifferentiering av batterikategorierna i artikel 7.1.

Tröskelvärdet för varje prestandaklass och dess omfattning ska fastställas på grundval av fördelningen av prestanda för de batterikategorier i artikel 7.1 som släppts ut på marknaden under de senaste tre åren, de förväntade tekniska förbättringarna och andra tekniska faktorer.

9. Högsta tröskelvärden för koldioxidavtryck

På grundval av den information som samlas in genom koldioxidavtrycksdeklarationerna och den relativa fördelningen av prestandaklasserna för koldioxidavtryck för batterimodeller som har släppts ut på marknaden, och med beaktande av den vetenskapliga och tekniska utvecklingen på området, ska kommissionen fastställa högsta tröskelvärden för koldioxidavtryck under hela livscykeln för batterikategorierna i artikel 7.1, efter att ha gjort en särskild konsekvensbedömning för att fastställa dessa tröskelvärden.

När kommissionen fastställer högsta tröskelvärden för koldioxidavtryck under hela livscykeln enligt första stycket ska den ta hänsyn till hur koldioxidavtrycksvärdena fördelas mellan de batterier som finns på marknaden, hur stora framsteg som har gjorts med att minska koldioxidavtrycket från batterier som släpps ut på marknaden och hur tröskelvärden för koldioxidavtryck under hela livscykeln faktiskt har bidragit och potentiellt kan bidra till unionens mål om hållbar rörlighet och klimatneutralitet senast 2050.

BILAGA III

PARAMETRAR FÖR ELEKTROKEMISK PRESTANDA OCH HÅLLBARHET FÖR BÄRBARA BATTERIER FÖR ALLMÄNT BRUK

Del A

Parametrar för icke-laddningsbara batterier

1. Minsta genomsnittliga batteritid: minsta genomsnittliga urladdningstid uppmätt hos ett urval av batterier som används under specifika förhållanden, såsom temperatur och relativ luftfuktighet.

2. Prestanda vid fördröjd urladdning: den relativa minskningen av den minsta genomsnittliga batteritiden, med den ursprungligen uppmätta minsta genomsnittliga batteritiden som referens, efter en viss tidsperiod och under specifika förhållanden (temperatur och relativ luftfuktighet).

3. Läckageresistens: resistens mot oplanerat läckage av elektrolyt, gas eller annat material.

Del B

Parametrar för laddningsbara batterier

1. Nominell kapacitet: kapacitetsvärde för ett batteri under specifika förhållanden som temperatur och relativ luftfuktighet enligt uppgift från tillverkaren.

2. Laddningsretention (kapacitetsretention) ([1]): den kapacitet som ett batteri kan leverera efter lagring under specifika förhållanden (temperatur och relativ luftfuktighet), för en specifik tidsperiod utan påföljande laddning och uttryckt som en procentandel av den nominella kapaciteten.

3. Laddning (kapacitet) efter återhämtning: den kapacitet som ett batteri kan leverera efter en lagring med påföljande laddning, under specifika förhållanden som temperatur och relativ luftfuktighet, för en specifik tidsperiod och som en procentandel av den nominella kapaciteten.

4. Uthållighet i cykler: det antal laddnings- och urladdningscykler som ett batteri kan genomgå under specifika förhållanden som temperatur och relativ luftfuktighet innan kapaciteten sjunker under en angiven andel av den nominella kapaciteten.

5. Läckageresistens: resistens mot oplanerat läckage av elektrolyt, gas eller annat material.

([1]) IEC nämner laddning och kapacitet. Båda uttrycker samma fysiska mängd (laddning), med den enda skillnaden att laddning uttrycks i C = A*s medan kapacitet uttrycks i A*h. I praktiken används kapacitet i de flesta fall.

BILAGA IV

KRAV AVSEENDE ELEKTROKEMISK PRESTANDA OCH HÅLLBARHET FÖR BATTERIER FÖR LÄTTA TRANSPORTMEDEL, INDUSTRIBATTERIER MED EN STÖRRE KAPACITET ÄN 2 KWH OCH ELFORDONSBATTERIER

I denna bilaga gäller följande definitioner:

1. *Nominell kapacitet*: det totala antalet amperetimmar (Ah) som ett fulladdat batteri kan leverera under referensförhållanden.

2. *Kapacitetsminskning*: minskning av energimängden, över tid och vid användning, som ett batteri kan leverera vid märkspänningen, i förhållande till den ursprungliga nominella kapaciteten.

3. *Effekt*: den mängd energi som ett batteri kan tillhandahålla under en viss period under referensförhållanden.

4. *Effektavmattning*: minskning över tid och vid användning av den effekt som ett batteri kan leverera vid märkspänningen.

5. *Inre resistans*: motståndet mot strömflödet i en cell eller ett batteri under referensförhållanden, dvs. summan av elektroners och joners andel av den totala effektiva resistansen, inklusive induktiva/kapacitiva egenskaper.

6. *Energiverkningsgrad under en upp- och urladdningscykel (round trip-verkningsgrad)*: förhållandet mellan den nettoenergi som ett batteri levererar under ett urladdningsprov och den totala energi som krävs för att återställa det ursprungliga laddningstillståndet genom en standardladdning.

Del A

Parametrar för elektrokemisk prestanda och hållbarhet

1. Nominell kapacitet (Ah) och kapacitetsminskning (%).

2. Effekt (W) och effektavmattning (%).

3. Inre resistans (Ω) och ökning av inre resistans (%).

4. I tillämpliga fall energiverkningsgrad under en upp- och urladdningscykel (*round trip*-verkningsgrad) och dess försämring (%).

5. Batteriets förväntade livslängd under de referensförhållanden för vilka batterierna har konstruerats, i cykler, utom vad gäller icke-cykliska tillämpningar, och kalenderår.

Del B

Förtydliganden avseende de mätningar avseende de parametrar som förtecknas i del A

1. Tillämpad urladdningstakt och laddningstakt.

2. Förhållande mellan nominell batterieffekt (W) och batterienergi (Wh).

3. Urladdningsnivå i livscykelprovning.

4. Effektförmåga vid 80 % och 20 % laddningsstatus.

5. Eventuella beräkningar som utförts med de uppmätta parametrarna, i förekommande fall.

BILAGA V

SÄKERHETSPARAMETRAR

1. Termisk chock- och temperaturcykelprovning

Denna provning ska utformas för att utvärdera förändringar i batteriets integritet till följd av expansion och sammandragning av cellkomponenter vid exponering för extrema och plötsliga temperaturförändringar och potentiella konsekvenser av sådana förändringar. Under en termisk chock ska batteriet utsättas för två temperaturgränser och hållas kvar vid varje temperaturgräns under en viss period.

2. Externt kortslutningsskydd

Denna provning ska utvärdera ett batteris säkerhetsprestanda vid extern kortslutning. Provningen kan bedöma aktiveringen av överströmsskyddsanordningen eller cellernas förmåga att motstå strömmen utan att nå en farlig situation (t.ex. termisk rusning, explosion, brand). De viktigaste riskfaktorerna är värmealstring på cellnivå och bågurladdning som kan skada elkretsar eller leda till minskat isoleringsmotstånd.

3. Överladdningsskydd

Denna provning ska utvärdera ett batteris säkerhetsprestanda i överladdningssituationer. De största säkerhetsriskerna vid överladdning är nedbrytning av elektrolyt, katod och anod, exoterm nedbrytning av SEI-skiktet (*solid electrolyte interphase*), nedbrytning av separator och litiumplätering, vilket kan leda till självupphettning av batteriet och termisk rusning. De faktorer som påverkar provningsresultatet ska som ett minimum omfatta laddningsnivån och den laddningsstatus som slutligen uppnås. Skyddet kan säkerställas genom antingen spänningsreglering (avbrott efter det att maximal laddningsspänning uppnåtts) eller strömstyrning (avbrott efter överskridande av maximal laddningsström).

4. Överurladdningsskydd

Denna provning ska utvärdera ett batteris säkerhetsprestanda vid överurladdning. Säkerhetsriskerna vid överurladdning omfattar omvändning av polaritet som leder till oxidering av anodströmupptagaren (koppar) och till plätering på katodsidan. Även mindre överurladdning kan orsaka dendritbildning och slutligen kortslutning.

5. Överhettningsskydd

Denna provning ska utvärdera effekten av temperaturregulatorfel eller fel på andra skyddsanordningar med avseende på intern överhettning under drift.

6. Värmespridningsskydd

Denna provning ska utvärdera ett batteris säkerhetsprestanda vid värmespridning. En termisk rusning i en cell kan orsaka en kaskadreaktion genom hela batteriet, vilket kan bestå av flera celler. Det kan få allvarliga konsekvenser, som omfattande gasutsläpp. Provningen ska ta hänsyn till de tester som håller på att utarbetas för transporttillämpningar inom ramen för ISO och FN:s globala tekniska föreskrifter.

7. Mekanisk skada orsakad av yttre krafter

Dessa provningar ska simulera en eller flera situationer där ett batteri oavsiktligt utsätts för mekaniska påfrestningar och det förblir funktionsdugligt för det ändamål för vilket det utformades. Kriterierna för simulering av dessa situationer bör återspegla den verkliga användningen.

8. Intern kortslutning

Denna provning ska utvärdera ett batteris säkerhetsprestanda vid intern kortslutning. Förekomsten av interna kortslutningar, som är ett av batteritillverkarnas största bekymmer, kan leda till utluftning, termisk rusning, samt till gnistor som kan antända elektrolytångor från cellen. Sådan intern kortslutning kan utlösas på grund av tillverkningsfel, orenheter i cellerna eller dendritisk tillväxt av litium, och orsakar de flesta säkerhetsincidenterna när det gäller batterier. Flera scenarier med intern kortslutning är möjliga (t.ex. elektrisk kontakt mellan katod/anod, aluminiumströmavtagare/kopparströmavtagare och aluminiumströmavtagare/anod), var och en med olika övergångsresistans.

9. Termisk belastning

Under denna provning ska batteriet utsättas för höga temperaturer (enligt IEC 62619 temperaturer över 85 °C) som kan utlösa exoterma nedbrytningsreaktioner och leda till termisk rusning i cellen.

10. Brandprovning

Explosionsrisken ska bedömas genom att batteriet utsätts för brand.

11. Utsläpp av gaser

Batterier kan innehålla betydande mängder potentiellt farliga material, till exempel mycket brandfarliga elektrolyter och frätande och giftiga komponenter. Under vissa omständigheter kan batteriets integritet äventyras, och resultera i att giftiga gaser läcker ut. Det är därför viktigt att identifiera utsläpp av gaser från ämnen från batteriet under provningar. För alla de säkerhetsparametrar som anges i punkterna 1–10 ska vederbörlig hänsyn tas till risken för att giftiga gaser släpps ut från icke-vattenhaltiga elektrolyter.

BILAGA VI

ETIKETTERINGS-, MÄRKNINGS- OCH INFORMATIONSKRAV

Del A: Allmän information om batterier

Informationen på ett batteris etikett ska innehålla följande information rörande batteriet:

1. Information som identifierar tillverkaren i enlighet med artikel 38.7.
2. Batteriets kategori och information som identifierar batteriet i enlighet med artikel 38.6.
3. Tillverkningsort (batteritillverkningsanläggningens geografiska position).
4. Tillverkningsdatum (månad och år).
5. Vikt.
6. Kapacitet.
7. Kemisk sammansättning.
8. Andra farliga ämnen i batteriet än kvicksilver, kadmium eller bly.
9. Användbart släckningsmedel.
10. Råmaterial av avgörande betydelse som ingår i batteriet i en koncentration över 0,1 viktprocent.

Del B: Symbol för separat insamling av batterier

Del C: QR-kod

QR-koden ska ha en hög kontrast mot bakgrundsfärgen och en storlek som lätt kan avläsas av en allmänt tillgänglig QR-läsare, t.ex. sådana som är integrerade i handhållna kommunikationsenheter.

BILAGA VII

PARAMETRAR FÖR BESTÄMNING AV BATTERIERS HÄLSOTILLSTÅND OCH FÖRVÄNTADE LIVSLÄNGD

Del A

Parametrar för bestämning av hälsotillstånd för elfordonsbatterier, stationära batterienergilagringssystem och batterier för lätta transportmedel:

För elfordonsbatterier:

status för certifierad energi (*state of certified energy*, SOCE).

För stationära batterienergilagringssystem och batterier för lätta transportmedel:

1. Återstående kapacitet.

2. Om möjligt återstående effektförmåga.

3. Om möjligt återstående *round trip*-verkningsgrad.

4. Utvecklingen av självurladdningsgraden.

5. Om möjligt ohmsk resistans.

Del B

Parametrar för bestämning av den förväntade livslängden för stationära batterienergilagringssystem och batterier för lätta transportmedel:

1. Batteriets tillverkningsdatum och, i förekommande fall, datum då det togs i bruk.

2. Energigenomströmning.

3. Kapacitetsgenomströmning.

4. Spårning av skadliga händelser, som antal fullständiga urladdningar, genomgången tid i extremtemperaturer och genomgången laddningstid i extremtemperaturer.

5. Antal fullständiga likvärdiga cykler av laddning-urladdning.

BILAGA VIII

FÖRFARANDEN FÖR BEDÖMNING AV ÖVERENSSTÄMMELSE

Del A

MODUL A – INTERN TILLVERKNINGSKONTROLL

1. Beskrivning av modulen

Intern tillverkningskontroll är det förfarande för bedömning av överensstämmelse genom vilket tillverkaren fullgör de skyldigheter som fastställs i punkterna 2, 3 och 4 samt säkerställer och försäkrar, på eget ansvar, att de berörda batterierna uppfyller de tillämpliga kraven i artiklarna 6, 9, 10, 12, 13 och 14.

2. Teknisk dokumentation

Tillverkaren ska utarbeta den tekniska dokumentationen. Dokumentationen ska göra det möjligt att bedöma om ett batteri överensstämmer med de relevanta kraven enligt punkt 1 och ska innehålla en adekvat analys och bedömning av riskerna.

Den tekniska dokumentationen ska innehålla de tillämpliga kraven och, i den mån det krävs för bedömningen, en beskrivning av batteriets konstruktion, tillverkning och funktion. Den tekniska dokumentationen ska, i tillämpliga fall, innehålla minst följande:

a) En allmän beskrivning av batteriet och dess avsedda användning.

b) Konstruktions- och produktionsritningar samt scheman över komponenter, underenheter och kretsar.

c) Beskrivningar och förklaringar som behövs för att förstå de ritningar och scheman som avses i led b och hur batteriet fungerar.

d) Ett prov på den etikettering som krävs enligt artikel 13.

e) En förteckning över de harmoniserade standarder som avses i artikel 15 och som tillämpas helt eller delvis, inbegripet uppgift om vilka delar som har tillämpats, en förteckning över de gemensamma specifikationer som avses i artikel 16 och som tillämpas helt eller delvis, inbegripet uppgift om vilka delar som har tillämpats, och en förteckning över andra relevanta tekniska specifikationer som används för mätnings- eller beräkningsändamål.

f) Om de harmoniserade standarder och de gemensamma specifikationer som avses i e inte har tillämpats eller inte är tillgängliga, en beskrivning av de lösningar som valts för att uppfylla de tillämpliga kraven i artiklarna 6, 9,10, 12, 13 och 14 eller för att kontrollera att batterierna uppfyller dessa krav.

g) Resultat av konstruktionsberäkningar och undersökningar som genomförts, samt tekniska eller styrkande handlingar som använts.

h) Provningsrapporter.

3. Tillverkning

Tillverkaren ska vidta alla åtgärder som krävs för att säkerställa att tillverkningen och övervakningen av densamma leder till att batterierna överensstämmer med den tekniska dokumentation som avses i punkt 2 och med de tillämpliga kraven i punkt 1.

4. CE-märkning och EU-försäkran om överensstämmelse

Tillverkaren ska anbringa CE-märkningen på varje enskilt batteri som uppfyller de tillämpliga krav som avses i punkt 1, eller, om detta inte är möjligt eller lämpligt på grund av batteriets art, på förpackningen och i de dokument som medföljer batteriet.

Tillverkaren ska upprätta en EU-försäkran om överensstämmelse för varje batterityp i enlighet med artikel 18 och ska kunna uppvisa denna tillsammans med den tekniska dokumentationen för de nationella myndigheterna i tio år efter det att det sista batteriet av den aktuella batterimodellen har släppts ut på marknaden. I EU-försäkran om överensstämmelse ska det anges för vilken batterimodell den har upprättats.

En kopia av EU-försäkran om överensstämmelse ska på begäran göras tillgänglig för de nationella myndigheterna.

5. Tillverkarens bemyndigade företrädare

Tillverkarens behöriga ombud får fullgöra tillverkarens skyldigheter enligt punkt 4 för dennes räkning och på dennes ansvar, förutsatt att de specificeras i fullmakten.

Del B

MODUL D1 – KVALITETSSÄKRING AV PRODUKTIONSPROCESSEN

1. Beskrivning av modulen

Kvalitetssäkring av produktionsprocessen är ett förfarande för bedömning av överensstämmelse där tillverkaren fullgör skyldigheterna i punkterna 2, 4 och 7, och säkerställer och försäkrar på eget ansvar, utan att det påverkar andra ekonomiska aktörers skyldigheter i enlighet med denna förordning, att de berörda batterierna uppfyller de tillämpliga kraven i artiklarna 7 och 8 eller, om tillverkaren väljer detta alternativ, alla tillämpliga krav i artiklarna 6–10 och 12, 13 och 14.

2. Teknisk dokumentation

Tillverkaren ska utarbeta den tekniska dokumentationen. Den tekniska dokumentationen ska göra det möjligt att bedöma om batteriet uppfyller de relevanta kraven enligt led 1 och ska innehålla en adekvat analys och bedömning av riskerna.

Den tekniska dokumentationen ska specificera de tillämpliga kraven och, i den mån det krävs för bedömningen, omfatta batteriets konstruktion, tillverkning och funktion. Den tekniska dokumentationen ska, i tillämpliga fall, innehålla minst följande:

a) En allmän beskrivning av batteriet och dess avsedda användning.

b) Konstruktions- och produktionsritningar samt scheman över komponenter, underenheter och kretsar.

c) Beskrivningar och förklaringar som behövs för att förstå de ritningar och scheman som avses i led b och hur batteriet fungerar.

d) Ett prov på den etikettering som krävs enligt artikel 13.

e) En förteckning över de harmoniserade standarder som avses i artikel 15, de gemensamma specifikationer som avses i artikel 16 eller båda som tillämpas och, i händelse av delvis tillämpade harmoniserade standarder, gemensamma specifikationer eller båda, uppgift om vilka delar som har tillämpats.

f) En förteckning över andra relevanta tekniska specifikationer som används för mätnings- eller beräkningsändamål och beskrivningar av de lösningar som valts för att uppfylla de tillämpliga krav som fastställs i artiklarna 6–10 samt 12,13 och 14 eller för att kontrollera att batterierna uppfyller dessa krav, om harmoniserade standarder, gemensamma specifikationer eller båda inte har tillämpats eller inte är tillgängliga.

g) Resultat av konstruktionsberäkningar, och undersökningar som genomförts samt tekniska eller styrkande handlingar som använts.

h) En undersökning som ligger till grund för de värden för koldioxidavtryck som avses i artikel 7.1 och den prestandaklass för koldioxidavtryck som avses i artikel 7.2, innehållande de beräkningar som gjorts i enlighet med metoden i den delegerade akt som antagits enligt artikel 7.1 fjärde stycket a och de bevis och den information där inflödesdata för dessa beräkningar fastställs.

i) En undersökning som ligger till grund för den andel återvunnet material som avses i artikel 8, innehållande de beräkningar som gjorts i enlighet med metoden i den delegerade akt som antagits enligt artikel 8.1 andra stycket och de handlingar och den information där inflödesdata för dessa beräkningar fastställs.

j) Provningsrapporter.

3. Den tekniska dokumentationens tillgänglighet

Tillverkaren ska hålla den tekniska dokumentationen tillgänglig för de nationella myndigheterna i tio år efter det att batteriet har släppts ut på marknaden.

4. Tillverkning

Tillverkaren ska tillämpa ett godkänt kvalitetssystem för tillverkning, slutkontroll och provning av de berörda batterierna i enlighet med punkt 5 och ska kontrolleras i enlighet med punkt 6.

5. Kvalitetssystem

1. Tillverkaren ska hos ett valfritt anmält organ ansöka om att få sitt kvalitetssystem för de berörda batterierna bedömt.

Ansökan ska innehålla följande uppgifter:

a) Tillverkarens namn och adress och, om ansökan lämnas in av tillverkarens bemyndigade företrädare, även dennes namn och adress.

b) En skriftlig försäkran om att samma ansökan inte har lämnats in till något annat anmält organ.

c) All relevant information avseende den aktuella batterikategorin.

d) Den dokumentation om kvalitetssystemet som avses i punkt 5.2.

e) Den tekniska dokumentation som avses i punkt 2.

2. Kvalitetssystemet ska säkerställa att batterierna överensstämmer med de tillämpliga kraven som föreskrivs i artiklarna 6–10 samt 12, 13 och 14.

Alla faktorer, krav och bestämmelser som tillverkaren tagit hänsyn till ska dokumenteras på ett systematiskt och överskådligt sätt i form av skriftliga riktlinjer, förfaranden och anvisningar. Dokumentationen om kvalitetssystemet ska möjliggöra en enhetlig tolkning av kvalitetsrelaterade program, planer, manualer och protokoll.

Kvalitetssystemets dokumentation ska särskilt omfatta en fullgod beskrivning av

a) uppsatta kvalitetsmål samt ledningens organisatoriska struktur, ansvar och befogenheter när det gäller produktkvalitet,

b) förfarandena för dokumentation och övervakning av de parametrar och uppgifter som krävs för beräkning och uppdatering av den andel återvunnet innehåll som avses i artikel 8 och, i tillämpliga fall, de värden och den prestandaklass för koldioxidavtryck som avses i artikel 7,

c) de motsvarande metoder, processer och systematiska förfaranden för tillverkning, kvalitetskontroll och kvalitetssäkring som kommer att användas,

d) de undersökningar, beräkningar, mätningar och provningar som ska utföras före, under och efter tillverkningen, och hur ofta de kommer att utföras,

e) kvalitetsdokumenten, t.ex. kontrollrapporter och uppgifter om beräkningar, mätningar, provning och kalibrering samt redogörelser för den berörda personalens kvalifikationer,

f) metoder för övervakning av att den erforderliga produktkvaliteten uppnås och att kvalitetssystemet fungerar väl.

3. Det anmälda organet ska bedöma kvalitetssystemet för att avgöra om det uppfyller kraven i punkt 5.2.

Det ska förutsätta att dessa krav är uppfyllda i fråga om de delar av kvalitetssystemet som överensstämmer med motsvarande specifikationer i relevant harmoniserad standard.

Utöver erfarenhet av kvalitetsledningssystem ska minst en av revisionsgruppens medlemmar ha erfarenhet av bedömning av det aktuella produktområdet och den berörda produkttekniken, och känna till de tillämpliga krav som föreskrivs i artiklarna 6–10 samt 12, 13 och 14.

Revisionen ska omfatta en inspektion i tillverkarens lokaler.

Revisionsgruppen ska granska den tekniska dokumentation som avses i punkt 2 för att kontrollera att tillverkaren kan identifiera de tillämpliga krav som föreskrivs i artiklarna 6–10 samt 12, 13 och 14 och utföra de undersökningar, beräkningar, mätningar och provningar som krävs för att säkerställa att batteriet överensstämmer med dessa krav. Revisionsgruppen ska kontrollera tillförlitligheten av de uppgifter som används i beräkningen av den andel återvunnet innehåll som avses i artikel 8 och, i tillämpliga fall, de värden och den prestandaklass för koldioxidavtryck som avses i artikel 7 samt att den relevanta beräkningsmetoden används på rätt sätt.

Efter att ha bedömt kvalitetssystemet ska det anmälda organet underrätta tillverkaren om sitt beslut. Underrättelsen ska innehålla slutsatserna från revisionen samt skälen för det beslutet.

4. Tillverkaren ska åta sig att fullgöra de skyldigheter som är förenade med det godkända kvalitetssystemet och att underhålla det så att det förblir ändamålsenligt och effektivt.

5. Tillverkaren ska informera det anmälda organ som har godkänt kvalitetssystemet om alla planerade ändringar av systemet.

Det anmälda organet ska bedöma de föreslagna ändringarna och avgöra om det ändrade kvalitetssystemet fortfarande uppfyller kraven i punkt 5.2 eller om en ny bedömning är nödvändig.

Det anmälda organet ska underrätta tillverkaren om sitt beslut. Meddelandet ska innehålla slutsatserna av granskningen och det motiverade bedömningsbeslutet.

6. Kontroll under det anmälda organets ansvar

1. Syftet med kontrollen är att säkerställa att tillverkaren fullgör de skyldigheter som är förenade med det godkända kvalitetssystemet.

2. För att möjliggöra en bedömning ska tillverkaren ge det anmälda organet tillträde till anläggningar för tillverkning, kontroll, provning och förvaring samt tillhandahålla all nödvändig information, särskilt i fråga om följande:

a) Den dokumentation om kvalitetssystemet som avses i punkt 5.2.

b) Den tekniska dokumentation som avses i punkt 2.

c) Kvalitetsdokumenten, t.ex. kontrollrapporter och uppgifter om beräkningar, mätningar, provning och kalibrering samt redogörelser för den berörda personalens kvalifikationer.

3. Det anmälda organet ska med jämna mellanrum genomföra revisioner för att se till att tillverkaren underhåller och tillämpar kvalitetssystemet, samt överlämna en revisionsrapport till tillverkaren. Under sådana revisioner ska det anmälda organet åtminstone kontrollera tillförlitligheten av de uppgifter som används i beräkningen av den andel återvunnet innehåll som avses i artikel 8 och, i tillämpliga fall, de värden och den prestandaklass för koldioxidavtryck som avses i artikel 7 samt att den relevanta beräkningsmetoden används på rätt sätt.

4. Det anmälda organet får dessutom göra oanmälda besöka hos tillverkaren. I samband med sådana besök får det anmälda organet vid behov utföra eller låta utföra undersökningar, beräkningar, mätningar och provningar för att kontrollera att kvalitetssystemet fungerar korrekt. Det anmälda organet ska ge tillverkaren en besöksrapport och, om provningar har utförts, en provningsrapport.

7. CE-märkning och EU-försäkran om överensstämmelse

1. Tillverkaren ska anbringa CE-märkningen och, under ansvar av det anmälda organ som avses i punkt 5.1, organets identifikationsnummer på varje enskilt batteri som uppfyller de tillämpliga kraven i punkt 1 eller, om detta inte är möjligt eller lämpligt på grund av batteriets art, på förpackningen och i de medföljande dokumenten.

2. Tillverkaren ska upprätta en EU-försäkran om överensstämmelse för varje batterimodell i enlighet med artikel 18 och ska kunna uppvisa denna för de nationella myndigheterna i tio år efter det att det sista batteriet av den aktuella batterimodellen har släppts ut på marknaden. I EU-försäkran om överensstämmelse ska det anges för vilken batterimodell den har upprättats.

En kopia av EU-försäkran om överensstämmelse ska på begäran göras tillgänglig för de nationella myndigheterna.

8. Tillgång till dokumentationen om kvalitetssystemet

Tillverkaren ska under tio år efter det att batteriet har släppts ut på marknaden kunna uppvisa följande för de nationella myndigheterna:

a) Den dokumentation om kvalitetssystemet som avses i punkt 5.2.

b) Sådana godkända ändringar som avses i punkt 5.5.

c) Sådana beslut och rapporter från det anmälda organet som avses i punkterna 5.5, 6.3 och 6.4.

9. Det anmälda organets informationsskyldighet

Varje anmält organ ska informera sin anmälande myndighet om de godkännanden av kvalitetssystem som det har utfärdat eller dragit tillbaka och ska regelbundet eller på begäran ge sin anmälande myndighet tillgång till förteckningen över de godkännanden av kvalitetssystem som det har avslagit, tillfälligt upphävt eller på annat sätt belagt med restriktioner.

Varje anmält organ ska informera de övriga anmälda organen om de godkännanden av kvalitetssystem som det har avslagit, dragit tillbaka, tillfälligt upphävt eller på annat sätt belagt med restriktioner och, på begäran, om de godkännanden av kvalitetssystem som det har utfärdat.

10. Tillverkarens bemyndigade företrädare

Tillverkarens skyldigheter enligt punkterna 3, 5.1, 5.5, 7 och 8 får fullgöras, för dennes räkning och på dennes ansvar, av tillverkarens bemyndigade företrädare, förutsatt att dessa skyldigheter specificeras i fullmakten.

Del C

MODUL G – ÖVERENSSTÄMMELSE SOM GRUNDAR SIG PÅ KONTROLL AV ENSKILDA PRODUKTER

1. Beskrivning av modulen

Överensstämmelse som grundar sig på kontroll av enskilda produkter är ett förfarande för bedömning av överensstämmelse där tillverkaren fullgör de skyldigheter som fastställs i punkterna 2, 3 och 5, och säkerställer och försäkrar på eget ansvar, utan att det påverkar andra ekonomiska aktörers skyldigheter i enlighet med denna förordning, att det berörda batteriet, som har genomgått kontroll i enlighet med punkt 4, uppfyller de tillämpliga kraven i artiklarna 7 och 8 eller, om tillverkaren väljer detta alternativ, alla tillämpliga krav i artiklarna 6–10 och 12, 13 och 14.

2. Teknisk dokumentation

1. Tillverkaren ska utarbeta den tekniska dokumentationen och göra den tillgänglig för det anmälda organ som avses i punkt 4. Den tekniska dokumentationen ska göra det möjligt att bedöma om batteriet uppfyller de relevanta kraven enligt punkt 1 och ska innehålla en adekvat analys och bedömning av riskerna.

Den tekniska dokumentationen ska specificera de tillämpliga kraven och, i den mån det krävs för bedömningen, omfatta batteriets konstruktion, tillverkning och funktion.

Den tekniska dokumentationen ska, i tillämpliga fall, innehålla minst följande:

a) En allmän beskrivning av batteriet och dess avsedda användning.

b) Konstruktions- och produktionsritningar samt scheman över komponenter, underenheter och kretsar.

c) Beskrivningar och förklaringar som behövs för att förstå de ritningar och scheman som avses i led b och hur batteriet fungerar.

d) Ett prov på den märkning som krävs i enlighet med artikel 13.

e) En förteckning över de harmoniserade standarder som avses i artikel 15, de gemensamma specifikationer som avses i artikel 16 eller båda som tillämpas och, i händelse av delvis tillämpade harmoniserade standarder, gemensamma specifikationer eller båda, uppgift om vilka delar som har tillämpats.

f) En förteckning över andra relevanta tekniska specifikationer som används för mätnings- eller beräkningsändamål och beskrivningar av de lösningar som valts för att uppfylla de tillämpliga krav som avses i punkt 1 eller för att kontrollera att batterierna överensstämmer med dessa krav, om harmoniserade standarder, gemensamma specifikationer eller båda inte har tillämpats eller inte är tillgängliga.

g) Resultat av konstruktionsberäkningar och undersökningar som genomförts och tekniska eller styrkande handlingar som använts.

h) En undersökning som ligger till grund för de värden och den klassificering avseende koldioxidavtryck som avses i artikel 7, innehållande de beräkningar som gjorts i enlighet med metoden i den delegerade akt som antagits i enlighet med artikel 7.1 fjärde stycket a och de handlingar och den information där inflödesdata för dessa beräkningar fastställs.

i) En undersökning som ligger till grund för den andel återvunnet material som avses i artikel 8, innehållande de beräkningar som gjorts i enlighet med metoden i den delegerade akt som antagits i enlighet med artikel 8.1 andra stycket och de handlingar och den information där inflödesdata för dessa beräkningar fastställs.

j) Provningsrapporter.

2. Tillverkaren ska hålla den tekniska dokumentationen tillgänglig för de nationella myndigheterna i tio år efter det att batteriet har släppts ut på marknaden.

3. Tillverkning

Tillverkaren ska vidta alla åtgärder som krävs för att säkerställa att tillverkningen och övervakningen av denna leder till att det tillverkade batteriet överensstämmer med de tillämpliga kraven i punkt 1.

4. Kontroll

1. Ett anmält organ som tillverkaren valt ska utföra eller låta utföra lämpliga undersökningar, beräkningar, mätningar och provningar som fastställs i de relevanta harmoniserade standarder som avses i artikel 15, de gemensamma specifikationer som avses i artikel 16 eller båda eller likvärdiga provningar för att kontrollera att batteriet uppfyller de tillämpliga kraven i punkt 1. Om det inte finns någon sådan harmoniserad standard eller gemensam specifikation ska det berörda anmälda organet besluta vilka lämpliga undersökningar, beräkningar, mätningar och provningar som ska utföras.

Det anmälda organet ska utfärda ett intyg om överensstämmelse i fråga om de utförda undersökningarna, beräkningarna, mätningarna och provningarna och ska anbringa sitt identifikationsnummer på det godkända batteriet, eller låta anbringa det under sitt ansvar.

2. Tillverkaren ska hålla intyget om överensstämmelse tillgängligt för de nationella myndigheterna i tio år efter det att batteriet har släppts ut på marknaden.

5. CE-märkning och EU-försäkran om överensstämmelse

Tillverkaren ska anbringa CE-märkningen och, under ansvar av det anmälda organ som avses i punkt 4, organets identifikationsnummer på varje batteri som uppfyller de tillämpliga kraven i punkt 1 eller, om detta inte är möjligt eller lämpligt på grund av batteriets art, på förpackningen och i de medföljande dokumenten.

Tillverkaren ska upprätta en EU-försäkran om överensstämmelse i enlighet med artikel 18 för varje batteri och ska kunna uppvisa denna för de nationella myndigheterna i tio år efter det att batteriet har släppts ut på marknaden. I EU-försäkran om överensstämmelse ska det anges för vilket batteri den har upprättats.

En kopia av EU-försäkran om överensstämmelse ska på begäran göras tillgänglig för de nationella myndigheterna.

6. Tillverkarens bemyndigade företrädare

Tillverkarens skyldigheter enligt punkterna 2.2, 4.2 och 5 får fullgöras, för dennes räkning och på dennes ansvar, av tillverkarens bemyndigade företrädare, förutsatt att dessa skyldigheter specificeras i fullmakten.

BILAGA IX

EU-FÖRSÄKRAN OM ÖVERENSSTÄMMELSE nr* …

* (identifikationsnummer för försäkran)

1. Batterimodell (produkt, kategori och parti- eller serienummer):

2. Tillverkarens namn och adress och i tillämpliga fall namn och adress för dennes bemyndigade företrädare:

3. Denna försäkran om överensstämmelse utfärdas på tillverkarens eget ansvar.

4. Föremål för försäkran (beskrivning av batteriet och identifiering så att det kan spåras, och som vid behov kan innehålla en bild av batteriet):.

5. Föremålet för försäkran i punkt 4 är i överensstämmelse med relevant harmoniserad unionslagstiftning: … (hänvisning till andra unionsakter som har tillämpats).

6. Hänvisningar till de tillämpliga harmoniserade standarder eller till de gemensamma specifikationer som använts eller hänvisningar till de andra tekniska specifikationer enligt vilka överensstämmelsen försäkras:

7. Det anmälda organet … (namn, adress, nummer) … har utfört … (beskrivning av åtgärden) … och utfärdat intyget/intygen: … (närmare uppgifter, inklusive datum, och, i förekommande fall, information om giltighetstid och giltighetsvillkor).

8. Ytterligare information

Undertecknat för:

(Ort och datum för utfärdande):

(Namn, befattning) (Namnteckning)

BILAGA X

FÖRTECKNING ÖVER RÅMATERIAL OCH RISKKATEGORIER

1. Råmaterial:

   a) kobolt,

   b) naturlig grafit,

   c) litium,

   d) nickel,

   e) kemiska föreningar baserade på de råmaterial som anges i leden a–d och som är nödvändiga för framställning av de aktiva materialen i batterier.

2. Sociala och miljömässiga riskkategorier:

   a) Miljön, klimatet och människors hälsa med beaktande av direkta, indirekta och kumulativa effekter, inbegripet

      i) luft, inbegripet luftföroreningar, däribland växthusgasutsläpp,

      ii) vatten, inbegripet havsbottnen och den marina miljön och inbegripet vattenföroreningar, vattenanvändning, vattenmängder (översvämning eller torka) och tillgång till vatten,

      iii) mark, inbegripet markförorening, markerosion, markanvändning och markförstöring,

      iv) biologisk mångfald, inbegripet skador på livsmiljöer, vilda djur och växter, flora och ekosystem, inbegripet ekosystemtjänster,

      v) farliga ämnen,

      vi) buller och vibrationer,

      vii) anläggningssäkerhet,

      viii) energianvändning,

      ix) avfall och rester,

   b) mänskliga rättigheter, arbetstagares rättigheter och förhållandet mellan arbetsmarknadens parter, inbegripet

      i) hälsa och säkerhet på arbetsplatsen,

      ii) barnarbete,

      iii) tvångsarbete,

      iv) diskriminering,

      v) fackföreningsfrihet,

   c) samhällslivet, inklusive bland ursprungsbefolkningar.

3. De internationella instrument som täcker de risker som avses i punkt 2 omfattar följande:

   a) De tio principerna i FN:s Global Compact-initiativ.

   b) FN:s miljöprograms riktlinjer för bedömning av varors sociala livscykelkostnader.

   c) Konventionen om biologisk mångfald, särskilt beslut COP VIII/28 – *Voluntary guidelines on Biodiversity-Inclusive impact assessment*.

d) FN:s Parisavtal.

e) De åtta grundläggande ILO-konventionerna enligt definitionen i ILO:s deklaration om grundläggande principer och rättigheter i arbetslivet.

f) Varje annan internationell miljökonvention som är bindande för unionen eller dess medlemsstater.

g) ILO:s deklaration om grundläggande principer och rättigheter i arbetslivet.

h) Det internationella regelverket för mänskliga rättigheter, inbegripet den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter samt den internationella konventionen om ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter.

4. De internationellt erkända instrument för tillbörlig aktsamhet som gäller för kraven på tillbörlig aktsamhet enligt kapitel VII i denna förordning:

a) Det internationella regelverket för mänskliga rättigheter, inbegripet den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter samt den internationella konventionen om ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter.

b) FN:s vägledande principer för företag och mänskliga rättigheter.

c) OECD:s riktlinjer för multinationella företag.

d) ILO:s trepartsdeklaration om principer som rör multinationella företag och socialpolitik.

e) OECD:s riktlinjer om tillbörlig aktsamhet inom ansvarsfullt företagande.

f) *OECD Due Diligence Guidance for Responsible Supply Chains of Minerals from Conflict-Affected and High-Risk Areas* (OECD:s vägledning om tillbörlig aktsamhet för ansvarsfulla leveranskedjor för mineraler från konfliktdrabbade områden och högriskområden).

BILAGA XI

BERÄKNING AV INSAMLINGSNIVÅER FÖR FÖRBRUKADE BÄRBARA BATTERIER OCH FÖRBRUKADE BATTERIER FÖR LÄTTA TRANSPORTMEDEL

1. Producenter av den relevanta kategorin batterier, eller de producentansvarsorganisationer som utsetts i enlighet med artikel 57.1, och medlemsstaterna ska beräkna insamlingsnivån som den procentandel som erhålls genom att vikten för de förbrukade batterier, som samlats in i enlighet med artikel 59, artikel 60 respektive artikel 69 under ett visst kalenderår i en medlemsstat, divideras med den genomsnittliga vikten av sådana batterier som producenter antingen tillhandahåller på marknaden direkt till slutanvändare eller levererar till tredje parter som tillhandahåller dem på marknaden till slutanvändare i medlemsstaten under de tre föregående kalenderåren. Dessa insamlingsnivåer ska beräknas för bärbara batterier i enlighet med artikel 59 respektive för batterier för lätta transportmedel i enlighet med artikel 60.

År	Uppgiftsinsamling		Beräkning	Rapporterings-krav
År 1	Försäljning år 1 (S1)			
År 2	Försäljning år 2 (S2)			
År 3	Försäljning år 3 (S3)			
År 4	Försäljning år 4 (S4)	Insamling år 4 (C4)	Insamlingsnivå (CR4) = 3*C4/(S1+S2+S3)	CR4
År 5	Försäljning år 5 (S5)	Insamling år 5 (C5)	Insamlingsnivå (CR5) = 3*C5/(S2+S3+S4)	CR5
Osv.	Osv.	Osv.	Osv.	

2. Producenter av den relevanta kategorin batterier, eller de producentansvarsorganisationer som utsetts i enlighet med artikel 57.1, och medlemsstaterna, ska beräkna den årliga försäljningen av batterier till slutanvändare under ett givet år, som vikten av sådana batterier som för första gången släppts ut på marknaden på medlemsstatens territorium under det givna året, med undantag för batterier som under samma år lämnade medlemsstatens territorium utan att ha sålts till slutanvändare. Dessa försäljningar beräknas separat för bärbara batterier respektive för batterier för lätta transportmedel.

3. Ett batteri ska endast räknas med första gången det tillhandahålls på marknaden i en medlemsstat.

4. Den beräkning som avses i punkterna 1 och 2 ska grundas på insamlade uppgifter eller statistiskt signifikanta uppskattningar grundade på insamlade uppgifter.

BILAGA XII

KRAV PÅ LAGRING OCH BEHANDLING, INKLUSIVE MATERIALÅTERVINNING

Del A: Krav på lagring och behandling

1. Behandlingen ska minst omfatta avlägsnandet av alla vätskor och syror.

2. Behandling och all lagring, inklusive tillfällig lagring, i behandlingsanläggningar, inklusive materialåtervinningsanläggningar, ska ske på platser med ogenomträngliga ytor och ändamålsenlig väderbeständig täckning eller i lämpliga behållare.

3. Förbrukade batterier i behandlingsanläggningar, inklusive materialåtervinningsanläggningar, ska lagras på ett sådant sätt att de inte blandas med avfall från ledande eller brännbara material.

4. Särskilda försiktighetsåtgärder och säkerhetsåtgärder ska vidtas vid behandling av förbrukade litiumbaserade batterier under hantering, sortering och lagring. Sådana åtgärder ska innefatta skydd från exponering för

   a) alltför hög värme såsom höga temperaturer, eld eller direkt solljus,

   b) vatten såsom från nederbörd och översvämning,

   c) krossning eller fysiska skador.

   Förbrukade litiumbaserade batterier ska förvaras i sin normala installationsriktning det vill säga aldrig omvänt på en väl ventilerad plats och de ska vara övertäckta med högspänningsisolering i gummi. Lagringsanläggningar för förbrukade litiumbaserade batterier ska förses med en varning.

5. Kvicksilver ska under behandlingen avskiljas i ett identifierbart flöde, som på ett säkert sätt immobiliseras och bortskaffas och inte kan orsaka skadliga effekter på människors hälsa eller miljön.

6. Kadmium ska under behandlingen avskiljas i ett identifierbart flöde, som tilldelas en säker destination och inte kan orsaka skadliga effekter på människors hälsa eller miljön.

Del B: Mål för materialåtervinningsgrad

1. Senast den 31 december 2025 ska materialåtervinningen uppnå åtminstone följande mål för materialåtervinningsgrad:

   a) Materialåtervinning av 75 % av genomsnittsvikten av blybatterier.

   b) Materialåtervinning av 65 % av genomsnittsvikten av litiumbaserade batterier.

   c) Materialåtervinning av 80 % av genomsnittsvikten av nickelkadmiumbatterier.

   d) Materialåtervinning av 50 % av genomsnittsvikten av andra förbrukade batterier.

2. Senast den 31 december 2030 ska materialåtervinningen uppnå åtminstone följande mål för materialåtervinningsgrad:

   a) Materialåtervinning av 80 % av genomsnittsvikten av blybatterier.

   b) Materialåtervinning av 70 % av genomsnittsvikten av litiumbaserade batterier.

Del C: Mål förresursåtervinning

1. Senast den 31 december 2027 ska all materialåtervinning uppnå åtminstone följande mål förresursåtervinning:

   a) 90 % för kobolt.

   b) 90 % för koppar.

   c) 90 % för bly.

   d) 50 % för litium.

   e) 90 % för nickel.

2. Senast den 31 december 2031 ska all materialåtervinning uppnå åtminstone följande mål för resursåtervinning:

   a) 95 % för kobolt.

   b) 95 % för koppar.

   c) 95 % för bly.

   d) 80 % för litium.

   e) 95 % för nickel.

BILAGA XIII

INFORMATION SOM SKA INKLUDERAS I BATTERIPASSET

1. ALLMÄNT TILLGÄNGLIG INFORMATION OM BATTERIMODELLEN

Ett batteripass ska innehålla följande information om batterimodellen, som ska vara tillgänglig för allmänheten:

a) Den information som anges i del A i bilaga VI.

b) Batteriets materialsammansättning, inbegripet dess kemiska sammansättning, andra farliga ämnen i batteriet än kvicksilver, kadmium och bly samt kritiska råmaterial som ingår i batteriet.

c) Information om koldioxidavtryck enligt artikel 7.1 och 7.2.

d) Information om ansvarsfull anskaffning enligt vad som anges i den rapport om policyn för tillbörlig aktsamhet avseende batterier som avses i artikel 52.3.

e) Information om materialåtervunnet innehåll enligt vad som anges i den dokumentation som avses i artikel 8.1.

f) Andelen förnybart innehåll.

g) Nominell kapacitet (Ah).

h) Lägsta, nominell och högsta spänning samt temperaturintervall när så är relevant.

i) Ursprunglig effektförmåga (i watt) och gränsvärden samt temperaturintervall när så är relevant.

j) Batteriets förväntade livslängd uttryckt i cykler (och referenstest som använts).

k) Kapacitetströskel för utarmning (endast för elfordonsbatterier).

l) Temperaturintervall som batteriet tål när det inte används (referenstest).

m) Period under vilken den kommersiella garantin för batteriets livslängd gäller.

n) Energiverkningsgrad under upp- och urladdningscykeln (*round trip*-verkningsgrad): i början av livscykeln och vid 50 % av livscykeln

o) Inre resistans i battericellen och batteripacket.

p) C-värde för relevant livscykelprovning.

q) De krav på märkning som anges i artikel 13.3 och 13.4.

r) EU-försäkran om överensstämmelse enligt artikel 18.

s) Information om åtgärder för att motverka att batterier blir avfall och om hantering av förbrukade batterier enligt artikel 74.1 a–f.

2. INFORMATION OM BATTERIMODELLEN SOM ENDAST ÄR TILLGÄNGLIG FÖR PERSONER MED ETT LEGITIMT INTRESSE OCH FÖR KOMMISSIONEN

Ett batteripass ska innehålla följande information om batterimodellen, som ska vara tillgänglig endast för personer med ett legitimt intresse och för kommissionen:

a) Detaljerad sammansättning, inklusive material som används i katod, anod och elektrolyt.

b) Artikelnummer för komponenter och kontaktuppgifter för källor för reservdelar.

c) Demonteringsinformation, som minst ska omfatta följande:

— Sprängskisser över batterisystemet som visar battericellernas placering.

— Demonteringssekvenser.

— Typ av och antal fästanordningar som ska öppnas.

— Verktyg som krävs för demontering.

— Varningar om det finns risk för att skada delar.

— Antal använda celler och layout.

d) Säkerhetsåtgärder.

3. INFORMATION SOM ENDAST ÄR TILLGÄNGLIG FÖR ANMÄLDA ORGAN, MARKNADSKONTROLLMYNDIGHETER OCH KOMMISSIONEN

Ett batteripass ska innehålla följande information om batterimodellen, som ska vara tillgänglig endast för anmälda organ, marknadskontrollmyndigheter och kommissionen:

— Resultat av provningsrapporter som visar att kraven i denna förordning eller i en delegerad akt eller genomförandeakt som antagits enligt denna förordning uppfylls.

4. INFORMATION OCH UPPGIFTER OM ETT ENSKILT BATTERI SOM ENDAST ÄR TILLGÄNGLIGA FÖR PERSONER MED ETT LEGITIMT INTRESSE

Ett batteripass ska innehålla följande specifika information och uppgifter avseende batterimodellen, som ska vara tillgänglig endast för personer med ett legitimt intresse:

a) Värdena på de prestanda- och hållbarhetsparametrar som avses i artikel 10.1 när batteriet släpps ut på marknaden och när dess status ändras.

b) Information om batteriets hälsotillstånd i enlighet med artikel 14.

c) Information om batteriets status, definierad som ”ursprungligt”, ”ändamålsändring”, ”återanvänt”, ”återtillverkat” eller ”avfall”.

d) Information och uppgifter som härrör från dess användning, inbegripet antal laddnings- och urladdningscykler och negativa händelser såsom olyckor, samt regelbundet dokumenterad information om miljömässiga driftsförhållanden, inbegripet temperatur, och laddningsstatus.

BILAGA XIV

MINIMIKRAV FÖR TRANSPORTER AV BEGAGNADE BATTERIER

1. Om innehavaren, dvs. den fysiska eller juridiska person som förfogar över de begagnade eller förbrukade batterierna, hävdar att den avser att transportera eller håller på att transportera begagnade batterier och inte förbrukade batterier, ska det, i syfte att skilja mellan begagnade och förbrukade batterier, krävas att innehavaren kan uppvisa följande för att styrka sitt påstående:

   a) En kopia av fakturan och köpeavtalet eller avtalet om försäljning eller överföring av äganderätten för batterier, i vilket det ska anges att utrustningen är avsedd för direkt återanvändning och att de är fullt fungerande.

   b) Bevis för den bedömning eller provning som har gjorts, i form av en kopia av resultaten såsom provningsintyg, funktionsbevis för varje produkt som ingår i ett batteri eller fraktion därav i sändningen och protokollet som innehåller all dokumentation i enlighet med punkt 3.

   c) En försäkran från innehavarenatt inte något av det material eller den utrustning som ingår i sändningen är avfall enligt definitionen i artikel 3.1 i direktiv 2008/98/EG.

   d) Adekvat skydd mot skador under transport, lastning och lossning, i synnerhet genom att förpackningen är tillräcklig och att lasten är staplad på lämpligt sätt.

2. Punkt 1 a och b samt punkt 3 ska inte tillämpas när det visas genom dokumenterade bevis att transporten äger rum inom ramen för ett överföringsavtal mellan företag och att

   a) det begagnade batteriet skickas tillbaka till producenten eller en tredje part som agerar för dennes räkning, som för reparation enligt garantin med avsikten att återanvända det, eller

   b) det begagnade batteriet för yrkesmässig användning skickas till producenten eller en tredje part som agerar för dennes räkning eller tredjepartsanläggningar i länder som omfattas av OECD-rådets beslut C(2001)107/slutligt om kontroll av gränsöverskridande transporter av avfall avsett för återvinning, för renovering eller reparation enligt gällande avtal med avsikten att återanvända det, eller

   c) det begagnade batteriet för yrkesmässig användning och är defekt skickas till producenten eller en tredje part som agerar för dennes räkning för analys av de grundläggande problemen enligt gällande avtal, när en sådan analys endast kan utföras av producenten eller tredje part som agerar för dennes räkning.

3. I syfte att visa att batterierna som transporteras utgör begagnade batterier och inte förbrukade batterier ska innehavaren gå igenom följande steg för provning och dokumentation:

   Steg 1: Provning

   a) Batteriets hälsotillstånd ska provas och förekomsten av farliga ämnen ska utvärderas.

   b) Resultaten av utvärderingen och provningen enligt led a ska dokumenteras.

   Steg 2: Dokumentation

   a) Dokumentationen ska fästas på ett säkert men inte permanent sätt antingen på det begagnade batteriet i fråga, om det begagnade batteriet inte harförpackats, eller på förpackningen på ett sådant sätt att dokumentationen kan läsas utan att förpackningen behöver avlägsnas.

   b) Dokumentationen ska innehålla följande uppgifter:

      — Batteriets eller fraktionens namn.

      — Batteriets eller fraktionens identifikationsnummer, i tillämpliga fall.

— Produktionsår, om det är tillgängligt.

— Namn och adress till det företag som ansvarar för att prova hälsotillståndet.

— Vilken typ av provning som utförts för steg 1.

— Resultat av de provningar som utförts i steg 1 inbegripet provningsdatum.

4. Utöver den dokumentation som krävs enligt punkterna 1, 2 och 3 ska varje sändning t.ex. varje container eller lastbil med begagnade batterier åtföljas av följande:

a) Ett relevant transportdokument.

b) En ansvarsförsäkran från den som är ansvarig.

5. Om det varken finns bevis på att ett föremål inte är ett begagnat batteri, och inte ett förbrukat batteri, i form av den dokumentation som krävs enligt punkterna 1, 2, 3 och 4, eller lämpligt skydd mot skador under transport, lastning och lossning, i synnerhet genom att förpackningen är tillräcklig och att lasten är staplad på lämpligt sätt, vilket den som har organiserat transporten är skyldig att göra, ska föremålet anses vara avfall och det ska förutsättas att transporten är olaglig. I sådana fall ska sändningen hanteras i enlighet med artiklarna 24 och 25 i förordning (EG) nr 1013/2006.

BILAGA XV

JÄMFÖRELSETABELL

Direktiv 2006/66/EG	Denna förordning
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 1 första stycket led 1	Artikel 1.1
Artikel 1 första stycket led 2	Artikel 1.1
Artikel 1 andra stycket	—
Artikel 2	Artikel 1.3, 1.4 och 1.5
Artikel 2.1	Artikel 1.3 och 1.4
Artikel 2.2	Artikel 1.5
Artikel 2.2 a	Artikel 1.5 a
Artikel 2.2 b	Artikel 1.5 a
Artikel 3	Artikel 3
Artikel 3.1	Artikel 3.1.1
Artikel 3.2	Artikel 3.1.2
Artikel 3.3	Artikel 3.1.9
Artikel 3.4	—
Artikel 3.5	Artikel 3.1.12
Artikel 3.6	Artikel 3.1.13
Artikel 3.7	Artikel 3.1.50
Artikel 3.8	Artikel 3.2 a
Artikel 3.9	—
Artikel 3.10	Artikel 3.1.53
Artikel 3.11	Artikel 3.1.26
Artikel 3.12	Artikel 3.1.47
Artikel 3.13	Artikel 3.1.65
Artikel 3.14	Artikel 3.1.16
Artikel 3.15	Artikel 3.1.22
Artikel 3.16	—
Artikel 3.17	—

Direktiv 2006/66/EG	Denna förordning
Artikel 4	Artikel 6
Artikel 4.1	Bilaga I
Artikel 4.1 a	Bilaga I, post 1
Artikel 4.1 b	Bilaga I, post 2
Artikel 4.2	—
Artikel 4.3	—
Artikel 4.3 a	—
Artikel 4.3 b	—
Artikel 4.3 c	—
Artikel 4.4	—
Artikel 5	—
Artikel 6	Artikel 4
Artikel 6.1	Artikel 4.1
Artikel 6.2	—
Artikel 7	Artikel 2
Artikel 8	Artiklarna 59–62 och 64–67
Artikel 8.1	Artikel 59
Artikel 8.1 första stycket a	Artikel 59.1 a Artikel 59.1 b
Artikel 8.1 första stycket b	Artikel 62
Artikel 8.1 första stycket c	Artikel 61.1 Artikel 62.1
Artikel 8.1 första stycket d	Artikel 59.2 a ii Artikel 61.1 c
Artikel 8.1 andra stycket	Artikel 59.5
Artikel 8.2	Artikel 59.1 och 59.2
Artikel 8.2 a	Artikel 59.1 och 59.2
Artikel 8.2 b	Artikel 59.2
Artikel 8.2 c	—
Artikel 8.3	Artikel 61
Artikel 8.4	Artikel 61
Artikel 9	—

Direktiv 2006/66/EG	Denna förordning
Artikel 10	Artiklarna 59, 60 och 69
Artikel 10.1	—
Artikel 10.1 andra stycket	Artikel 75.4
Artikel 10.2	Artiklarna 59 och 60
Artikel 10.2 a	—
Artikel 10.2 b	Artikel 59.3, artikel 60.3
Artikel 10.3	Artikel 69.2 och artikel 76.1 andra stycket
Artikel 10.4	—
Artikel 11	Artikel 11
Artikel 11 första stycket	Artikel 11.1
Artikel 11 andra stycket	Artikel 11.3
Artikel 12	Artikel 70
Artikel 12.1	Artikel 70.2
Artikel 12.1 första stycket a	Artikel 59.1 f, artikel 60.1 f och artikel 61.3 c
Artikel 12.1 första stycket b	Artikel 71.1
Artikel 12.1 andra stycket	—
Artikel 12.1 tredje stycket	—
Artikel 12.2	Artikel 71.4
Artikel 12.3	Artikel 70.3
Artikel 12.4	Artikel 71.2 och 71.3
Artikel 12.5	Artikel 75.5 c och artikel 76.1 d
Artikel 12.6	Artikel 71.4
Artikel 13	—
Artikel 13.1	—
Artikel 13.2	—
Artikel 14	Artikel 70.1
Artikel 15	Artikel 72
Artikel 15.1	Artikel 72.1
Artikel 15.2	Artikel 72.3

Direktiv 2006/66/EG	Denna förordning
Artikel 15.3	Artikel 72.4
Artikel 16	Artikel 56
Artikel 16.1	Artikel 56.1 och 56.4
Artikel 16.1 a	Artikel 56.4 a
Artikel 16.1 b	Artikel 56.4 a
Artikel 16.2	—
Artikel 16.3	Artikel 56.1 c
Artikel 16.4	Artikel 74.5
Artikel 16.5	—
Artikel 16.6	—
Artikel 17	Artikel 55
Artikel 18	Artikel 57.2 c
Artikel 18.1	—
Artikel 18.2	—
Artikel 18.3	—
Artikel 19	Artiklarna 59.1, 60.1, 61.1, 62 och 64–67
Artikel 19.1	Artiklarna 59.2, 60.2, 61.1, 62, 65, 66 och 67
Artikel 19.2	Artikel 57.2 c
Artikel 20	Artikel 74
Artikel 20.1	Artikel 74.1
Artikel 20.1 a	Artikel 74.1 f
Artikel 20.1 b	Artikel 74.1 b
Artikel 20.1 c	Artikel 74.1 c
Artikel 20.1 d	Artikel 74.1 b
Artikel 20.1 e	Artikel 74.1 e
Artikel 20.2	Artikel 74
Artikel 20.3	Artikel 74.4
Artikel 21	Artikel 20 Artikel 13, bilaga VI delarna A, B och C
Artikel 21.1	Artikel 13.4

Direktiv 2006/66/EG	Denna förordning
Artikel 21.2	Artikel 13.2
Artikel 21.3	Artikel 13.5
Artikel 21.4	Artikel 13.4
Artikel 21.5	Artikel 13.4
Artikel 21.6	—
Artikel 21.7	—
Artikel 22a	—
Artikel 23	Artikel 94
Artikel 23.1	Artikel 94.1
Artikel 23.2	Artikel 94.2
Artikel 23.2 a	—
Artikel 23.2 b	Artikel 94.2 första stycket e
Artikel 23.2 c	Artikel 71.5 och 6
Artikel 23.3	Artikel 94.2 andra stycket
Artikel 23a	Artikel 89
Artikel 23a.1	Artikel 89.1
Artikel 23a.2	Artikel 89.2
Artikel 23a.3	Artikel 89.3
Artikel 23a.4	Artikel 89.5
Artikel 23a.5	Artikel 89.6
Artikel 24	Artikel 90
Artikel 24.1	Artikel 90.1
Artikel 24.2	Artikel 90.3
Artikel 24.2 andra stycket	Artikel 90.3 andra stycket
Artikel 25	Artikel 93
Artikel 26	—
Artikel 27	—
Artikel 28	Artikel 95
Artikel 29	Artikel 96
Artikel 30	—

Direktiv 2006/66/EG	Denna förordning
Bilaga I	Bilaga XI
Bilaga II	Bilaga VI del B
Bilaga III	Bilaga XII
Bilaga III del A	Bilaga XII del A
Bilaga III del B	Bilaga XII del B
Bilaga IV	Artikel 55